Eoin Colfer

Artemis Fowl

Codul infinitului

Eoin Colfer

Artemis Fowl

CODUL INFINITULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COLFER, EOIN
Artemis Fowl: Codul infinitului / Eoin Colfer;
trad.: Diana Drăgănescu
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-576-774-0 ISBN (13) 978-973-576-774-7
I. Diana, Drăgănescu (trad.)
821.111-31=135.1

Această ediţie a apărut cu sprijinul
Ireland Literature Exchange (Translation Found),
Dublin, Irlanda
www.irelandliterature.com
info@irelandliterature.com
RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

Traducere din limba engleză
DIANA DRĂGĂNESCU

© Rao International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

martie 2006

Familiei Power

CUPRINS

PROLOG: Fragment din jurnalul lui Artemis Fowl, CD-ul 2. Codat. / 9

PARTEA ÎNTÎI: Atacul / 11

CAPITOLUL 1: Cubul / 13

CAPITOLUL 2: Izolarea / 35

CAPITOLUL 3: Pe gheaţă / 52

CAPITOLUL 4: Moştenirea de familie / 118

CAPITOLUL 5: Omul de fier şi mamuţa / 131

CAPITOLUL 6: Atac la conacul Fowl / 154

CAPITOLUL 7: Cele mai bune planuri / 179

PARTEA A DOUA: Contraatacul / 193

CAPITOLUL 8: Şut şi gol / 195

CAPITOLUL 9: Revizie tehnică / 234

CAPITOLUL 10: Stîngăcii / 286

CAPITOLUL 11: Omul invizibil / 337

CAPITOLUL 12: Ştergerea memoriei / 350

EPILOG / 305

PROLOG

Fragment din jurnalul lui Artemis Fowl, CD-ul 2. Codat

În ultimii doi ani, afacerile mele au prosperat fără ca vreunul dintre părinţii mei să fi avut vreun amestec. În tot acest timp, am vîndut piramidele unui om de afaceri din Occident, am falsificat şi am vîndut la licitaţie jurnalele pierdute ale lui Leonardo da Vinci şi am luat de la Poporul elfilor o bună parte din aurul lor preţios. Dar libertatea mea de a complota pare să se apropie de sfîrşit. În timp ce scriu aceste rînduri, tatăl meu zace într-un spital din Helsinki, unde se reface după doi ani în care a fost ţinut în captivitate de mafia rusească. Încă retrăieşte în stare de inconştienţă tot calvarul, dar se va trezi în curînd şi va prelua din nou controlul asupra finanţelor familiei Fowl.

Cu cei doi părinţi prezenţi la conacul Fowl, îmi va fi imposibil să mă ocup de afacerile mele ilegale

fără să fiu depistat. În trecut, toate astea n-ar fi reprezentat o problemă, căci tatăl meu fusese un escroc mai mare decît mine. Dar mama a hotărît că familia Fowl se va îndrepta.

Totuşi, mai e încă timp pentru o ultimă misiune. Una pe care mama n-ar aproba-o nici în ruptul capului. Nici Poporul elfilor nu cred că va fi prea încîntat de ea. Aşa că n-o să le spun nimic.

PARTEA ÎNTÎI

ATACUL

CAPITOLUL 1

Cubul

Restaurantul En Fin, Knightsbridge, Londra

Artemis Fowl era aproape mulţumit. Tatăl lui urma să fie externat în curînd din spitalul din Helsinki. Cît despre el, nu putem spune decît că era foarte nerăbdător să servească un prînz delicios la En Fin, un restaurant londonez cu specific marinăresc, unde dintr-o clipa în alta trebuia să sosească şi partenerul său de afaceri.

Bodyguardul, Butler, nu era totuşi chiar atît de relaxat. De fapt, el nu era niciodată relaxat – dacă ar fi lăsat cîtuşi de puţin garda jos, n-ar mai fi fost astăzi unul dintre cei mai temuţi oameni din lume. Uriaşul eurasiatic se perinda printre mesele bistroului de pe Knightsbridge, verificînd nivelul de siguranţă şi avînd grijă ca drumurile spre ieşire să fie libere.

– Porţi dopurile de urechi? îşi întrebă el stăpînul.

Artemis oftă adînc.

– Da, Butler. Deşi mă îndoiesc să fie vreun pericol pe aici. Pentru numele lui Dumnezeu, o întîlnire în miezul zilei e o chestie cît se poate de legală.

Dopurile de urechi erau de fapt nişte bureţi antifonici obţinuţi din căştile Poliţiei Elementelor Subpămîntene a elfilor. Butler capturase căştile, împreună cu o comoară tehnologică, în urma cu un an, cînd, datorită uneia dintre stratagemele lui Artemis, intrase în conflict cu o echipă de intervenţie a elfilor. Bureţii erau obţinuţi în laboratoarele LEP şi aveau membrane micuţe şi poroase care se închideau automat atunci cînd nivelul decibelilor depăşea standardele de siguranţă.

– Poate că ai dreptate, Artemis, dar în ceea ce-i priveşte pe asasini, un lucru e sigur: le place să atace prin surprindere.

– Tot ce-i posibil, răspunse Artemis, studiind cu atenţie secţiunea antreurilor din meniu. Cine ar avea vreun motiv să ne omoare?

Butler aruncă o privire aspră uneia dintre persoanele care luau masa acolo. Femeia căreia îi fusese adresată privirea avea pe puţin optzeci de ani.

– E posibil să nu fie neapărat pe urmele noastre. Adu-ţi aminte că Jon Spiro e un om puternic. A falimentat o mulţime de companii. Am putea fi prinşi la mijloc într-un schimb de focuri.

Artemis dădu din cap. Ca de obicei, Butler avea dreptate, lucru care explică de ce erau amîndoi încă în viaţă. Jon Spiro, americanul pe care trebuia să-l întîlnească, era exact genul de persoană care atrăgea gloanţele asasinilor. Un miliardar de succes din industria IT-ului, cu un trecut incert şi o mulţime de relaţii dubioase. Gurile rele spuneau că Fission Chips, compania sa, ajunsese în vîrf datorită unor lucrări de cercetare furate. Desigur, nimic nu fusese vreodată dovedit – deşi procurorii din Chicago îşi dăduseră toată silinţa. În repetate rînduri.

O chelneriţă se îndreptă către ei, zîmbindu-le fermecător.

– Salutare, tinere! Ai dori să vezi meniul pentru copii?

Vena de pe tîmpla lui Artemis începu să pulseze.

– Nu, domnişoară, nu doresc să văd „meniul pentru copii". Sînt convins că „meniul copiilor" însuşi este mult mai gustos decît mîncărurile pe care le conţine. Aş dori să comand din meniul principal. Sau nu serviţi peşte minorilor?

Chelneriţa zîmbi strîngînd din dinţi. Vocabularul lui Artemis avea efectul ăsta asupra majorităţii oamenilor.

Butler îşi roti ochii prin încăpere, în timp ce Artemis se întreba cine şi-ar dori să îl vadă mort. Pentru început, majoritatea ospătarilor şi a croitorilor din Europa.

– Cum să nu, domnule, se bîlbîi nefericita chelneriţă. Orice doriţi.

– Aş vrea un amestec de rechin cu peşte-spadă, prăjit la tigaie şi asezonat cu legume şi cartofi noi.

– Şi de băut?

– Apă minerală. Irlandeză, dacă aveţi. Şi fără gheaţă, vă rog. Căci gheaţa voastră e obţinută în mod sigur din apa de la robinet, şi n-ar face altceva decît să strice gustul apei minerale.

Chelneriţa se precipită spre bucătărie, răsuflînd uşurată că scăpase de tînărul palid de la masa şase. Odată, văzuse un film cu vampiri. Strigoiul avea aceeaşi privire hipnotică. Poate că puştiul vorbea ca un adult, fiindcă avea de fapt vreo cinci sute de ani.

Artemis zîmbi fericit cu gîndul la mîncare, inconştient de consternarea pe care o provocase.

– O să dai lovitura la balurile de la şcoală! comentă Butler.

– Poftim?

– Săraca fată, aproape că-i dăduseră lacrimile. N-ar strica să fii politicos din cînd în cînd.

Artemis era uimit. Butler îşi exprima rareori părerile în probleme personale.

– Nu prea mă văd la balurile de la şcoală, Butler.

– Nu dansul contează. E vorba de comunicare.

– Comunicare, zise zeflemitor tînărul domn Fowl. Sînt convins că nu există un alt tînăr de vîrsta mea care să aibă un asemenea vocabular.

Butler tocmai se pregătea să explice diferenţele dintre vorbire şi comunicare, cînd uşa restaurantului se deschise. Un omuleţ cu faţa arsă de soare, însoţit de un uriaş, îşi făcu apariţia. Jon Spiro şi garda lui de corp.

Butler se aplecă şi-i şopti protejatului său la ureche:

– Fii atent, Artemis. Îl cunosc pe uriaş după reputaţie.

Spiro îşi făcu loc printre mese cu braţele întinse. Era un american de vîrstă mijlocie, slab ca o aşchie, şi nu mult mai înalt decît Artemis. În anii 1980 se ocupase de transporturi navale; în anii 1990 făcuse avere din acţiuni şi speculaţii la bursă. Acum venise rîndul comunicaţiilor. Purta un costum alb de in; iar pe încheieturile mîinilor şi pe degete avea suficiente bijuterii cît să acopere Taj Mahalul cu o foiţă de aur.

Artemis se ridică să-şi salute asociatul.

– Domnule Spiro, bine aţi venit!

– Sal'tare, micuţule Artemis Fowl! Ce naiba mai faci?

Artemis îi strînse mîna. Bijuteriile industriaşului zăngăniră mai ceva decît coada unui şarpe cu clopoţei.

– Sînt bine. Mă bucur că aţi putut veni.

Spiro își trase un scaun.

– Artemis Fowl vine cu o propunere! Aș fi mers și pe cioburi doar să ajung aici.

Bodyguarzii celor doi se evaluau fățiș. În afara structurii lor masive, erau complet diferiți. Butler era întruchiparea spiritului temperat. Costum negru, cap ras, și atît de discret pe cît poate fi un om de doi metri înălțime. Nou-venitul avea părul de un blond decolorat, un tricou sfîșiat, și cercei masivi de argint în urechi. Era genul de om care nu voia să treacă neobservat sau să fie uitat cu ușurință.

– Arno Blunt – zise Butler. Am auzit multe despre tine.

Blunt se postă lîngă umărul lui Spiro.

– Butler. Unul din celebra familie Butler – rosti și Blunt tărăgănat, cu un accent neo-zeelandez. Am auzit că voi sînteți cei mai buni. Cel puțin așa mi s-a spus. Să sperăm că n-o să fie cazul să aflăm pe propria piele.

Spiro rîse. Sună ca o cutie plină cu greieri.

– Arno, te rog, sîntem între prieteni. Nu-i momentul pentru amenințări.

Butler nu era chiar atît de sigur. Instinctul lui de soldat îi bîzîia în ceafă ca un cuib de viespi. Era ceva putred la mijloc.

– Așadar, prietene, să trecem la afaceri! zise Spiro fixîndu-l pe Artemis cu ochii săi întunecați.

Am salivat tot drumul cît am străbătut Atlanticul. Ce ai pentru mine?

Artemis se încruntă. Spera că afacerile mai pot aştepta pînă după masă.

– N-ai dori să vezi meniul?

– Nu. Nu mănînc prea mult. Pastile şi lichide, în special. Probleme cu stomacul.

– OK – zise Artemis punînd pe masă o servietă de aluminiu. Să trecem atunci la afaceri.

Cu o mişcare bruscă deschise capacul servietei şi scoase la lumină un cub roşu de mărimea unui CD-player portabil, înconjurat de o spumă albastră.

Spiro îşi curăţă ochelarii cu vîrful cravatei.

– Ce-mi văd ochii, copile?

Artemis puse cutia strălucitoare pe masă.

– Viitorul, domnule Spiro. Înainte de a se fi întîmplat.

Jon Spiro se aplecă, uitîndu-se cu atenţie.

– Mie îmi pare mai degrabă un prespapier.

Arno Blunt chicoti, aruncîndu-i o privire ironică lui Butler.

– Să facem o demonstraţie atunci, zise Artemis ridicînd cutia de metal.

Apăsă un buton şi dispozitivul prinse viaţă. Faţetele se desfăcură şi scoaseră la iveală un ecran cu difuzoare.

– Drăguţ – mormăi Spiro. Am zburat cinci sute de kilometri pentru un mini-televizor.

Artemis clătină din cap.

– Un minitelevizor, dar totodată şi un computer controlat vocal, un telefon mobil şi un instrument de diagnosticare. Această cutiuţă poate citi orice fel de informaţie, de pe orice fel de suport: electronic sau organic. Poate reda clipuri video, imagini de pe CD-uri, DVD-uri, se poate conecta on-line, poate descărca e-mail-uri şi poate pătrunde în orice calculator. Îţi poate scana pînă şi pieptul ca să-ţi măsoare bătăile inimii. Bateria sa rezistă timp de doi ani şi, bineînţeles, dispozitivul este portabil.

Artemis făcu o pauză, aşteptînd efectul.

Ochii lui Spiro păreau uriaşi în spatele lentilelor.

– Vrei să spui că această cutie...?

– Va scoate din uz orice altă tehnologie. Instalaţiile tehnice ale computerului tău vor fi de prisos.

Americanul trase aer în piept cu nesaţ.

– Dar cum? Cum?!

Artemis întoarse cutia pe cealaltă parte. Un senzor infraroşu pîlpîia în spatele ei.

– Acesta este secretul. Un senzor multifuncţional. Poate citi orice îi ceri şi, dacă sursa e programată, poate intra în contact cu orice satelit.

– Dar e ilegal, nu-i aşa? întrebă Spiro ameninţîndu-l cu degetul.

– Nu, nu, spuse Artemis zîmbind. Nu există legi împotriva unui astfel de fenomen. Şi nici nu vor

exista pentru cel puţin doi ani după ce va apărea. Uite cît le-a luat ca să oprească Napsterul!

Americanul îşi propti capul în mîini. Era prea mult.

– Nu înţeleg. Asta e cu ani, ba cu zeci de ani mai avansat decît tot ceea ce avem noi pînă acum. Nu eşti decît un puşti de treisprezece ani? Cum ai făcut asta?

Artemis se gîndi o clipă. Ce-ar fi putut să-i spună? Că acum un an şi patru luni Butler capturase un detaşament al Poliţiei Subterane a Elfilor şi că le confiscase tehnologia magică? Şi că după aceea el preluase componentele şi construise cutia asta minunată? Greu de crezut.

– Hai să spunem, domnule Spiro, că sînt un puşti foarte isteţ.

Spiro îşi miji ochii.

– Poate nu chiar atît de isteţ pe cît ai vrea să te credem. Vreau o demonstraţie.

– Mi se pare corect, aprobă Artemis. Aveţi un telefon mobil?

– Desigur.

Spiro îşi aşeză mobilul pe masă. Era ultimul model de Fission Chips.

– E securizat, presupun?

Spiro dădu arogant din cap.

– Criptare pe 500 de bites. Cel mai bun din clasa lui. Nu vei reuşi să intri în Fission 400 fără un cod.

– Vom vedea.

Artemis îndreptă senzorul spre receptor. Ecranul afişă instantaneu componentele mobilului.

– Descarc? întrebă o voce metalică în difuzor.

– Confirmat.

În mai puţin de o secundă, treaba era rezolvată.

– Descărcare completă, confirmă vocea dinăuntru cu o vagă autosatisfacţie.

Spiro era uluit.

– Nu pot să cred. Mecanismul costă douăzeci de milioane de dolari.

– Irelevant – zise Artemis arătîndu-i ecranul. Ai dori să suni acasă? Său să faci vreun transfer? N-ar trebui să-ţi ţii numerele de cont pe o cartelă SIM.

Americanul se gîndi cîteva secunde.

– E o păcăleală, zise într-un final. Probabil că ştiai deja de telefonul meu. Cumva, nu ştiu cum, ai avut acces la el mai înainte.

– Logic, zise Artemis. M-aşteptam la asta. Mai dă-mi un test.

Spiro îşi roti ochii prin restaurant, bătînd cu degetele în masă.

– Acolo, zise arătînd un raft cu casete video de deasupra barului. Pune una din casetele alea.

– Asta-i tot?

– E suficient pentru început.

Arno Blunt dădu un adevărat spectacol scormonind printre casete şi alegînd în cele din urmă

una fără etichetă. O trînti pe masă făcînd să sară în aer tacîmurile.

Artemis rezistă imboldului de a-şi da ochii peste cap şi aşează cutia roşie direct pe suprafaţa casetei.

O imagine a conţinutului casetei apăru pe micul ecran cu plasmă.

– Descarc? întrebă cutia.

Artemis încuviinţă.

– Descarcă, prelucrează, rulează.

Operaţiunea se sfîrşi din nou în mai puţin de o secundă. Un episod dintr-un serial vechi începu să se deruleze.

– Calitate de DVD, comentă Artemis. Indiferent de calitatea produsului iniţial, C Cube va upgrada.

– Cine?

– C Cube, repetă Artemis. E numele pe care l-am dat cutiuţei. Cubul care vede tot[1].

Spiro luă caseta.

– Verifică-o! ordonă el întorcîndu-se către Arno Blunt.

Bodyguardul blond deschise televizorul de la bar şi introduse caseta în aparatul video. *Coronation Street* apăru pe ecran. Acelaşi spectacol. De o calitate mult mai proastă.

– Te-ai convins? întrebă Artemis.

---

[1] În engl. verbul *to see* (a vedea) are aceeaşi pronunţie ca şi litera C [si] (n.red.)

– Aproape. Un ultim test. Am impresia că sînt supravegheat de guvern. Poţi să verifici?

Artemis se gîndi un moment, apoi se adresă din nou cutiei roşii.

– Cubule, detectezi vreo metodă de supraveghere concentrată asupra acestei clădiri?

Maşinăria bîzîi o clipă.

– Cea mai puternică rază ionică se află la optzeci de kilometri distanţă pe direcţia vest, emanînd din satelitul SUA, număr de cod ST 1132 P, înregistrat la CIA. Timpul estimativ de sosire este de opt minute. Mai există de asemenea şi cîteva sonde LEP conectate la...

Artemis tăie sonorul înainte ca dispozitivul să dea mai multe informaţii. Se pare că acele componente magice ale computerului reuşeau să capteze şi dispozitivele de supraveghere ale LEP.

Dacă încăpeau pe mîinile cui nu trebuia, informaţiile puteau fi devastatoare pentru siguranţa elfilor.

– Ce s-a întîmplat, băiete? Cutia încă mai vorbea. Cine este LEP-ul?

Artemis ridică din umeri.

– Nu plăteşti, nu primeşti, cum spuneţi voi americanii. Un exemplu e suficient. CIA şi nimic mai mult.

– CIA, suspină Spiro. Mă suspectează că am vîndut secrete militare. Şi-a redirecţionat sateliţii doar ca să dea de mine.

– Sau de mine, adăugă Artemis.

– Sau poate că de tine, încuviinţă Spiro. Cu fiecare secundă pari din ce în ce mai periculos.

Arno Blunt chicoti.

Butler îl ignoră. Unul din ei trebuia să se poarte ca un profesionist.

Spiro îşi trosni degetele, obicei pe care Artemis îl detesta.

– Mai avem opt minute, puştiule, aşa că hai să trecem la fapte. Cît vrei pe cutie?

Artemis era absent, gîndindu-se la informaţiile despre LEP pe care Cubul fusese cît pe ce să le dezvăluie. Într-un moment de neatenţie, aproape că îşi expusese prietenii din subteran exact genului de om care i-ar fi exploatat.

– Îmi cer scuze. Ce spuneai?

– Te întrebam cît ceri pe cutie?

– În primul rînd, este un Cub, şi în al doilea rînd, nu este de vînzare.

Jon Spiro trase adînc aer în piept.

– Nu e de vînzare? M-ai pus să traversez Atlanticul pentru un lucru pe care nu intenţionezi să îl vinzi? Ce se întîmplă aici?

Butler îşi încleştă degetele pe mînerul revolverului de la cingătoare. Mîinile lui Arno Blunt dispărură şi ele la spate. Tensiunea atinse punctul culminant.

– Domnule Spiro. Jon. Nu sînt prost. Sînt conştient de valoarea Cubului. Nu există suficienţi bani pe lume ca să-l poată cumpăra. Oricît de mulţi

bani mi-ai da, într-o săptămînă va valora de două ori mai mult.

– Şi atunci care-i afacerea, Fowl? întrebă Spiro printre dinţi. Ce-mi propui?

– Îţi dau un an la dispoziţie. Pentru un preţ corespunzător sînt dispus să-mi ţin Cubul departe de piaţă timp de un an.

Jon Spiro se jucă cu brăţara inscripţionată cu iniţialele sale. Un cadou pe care şi-l făcuse de ziua lui.

– Vei ţine sub tăcere tehnologia timp de un an?

– Corect. Aşa vei avea suficient timp la dispoziţie să-ţi vinzi acţiunile înainte să se prăbuşească şi să foloseşti profitul pentru a investi în industria Fowl.

– Dar nu există o industrie Fowl.

Artemis zîmbi afectat.

– Va exista.

Butler îşi strînse stăpînul de umăr. Nu era o idee buna să momeşti pe cineva ca Jon Spiro.

Dar Spiro nici măcar nu prinse poanta. Era prea ocupat să calculeze şi să-şi răsucească grijile pe toate părţile, odată cu brăţara.

– Preţul tău? întrebă el în cele din urmă.

– Aur. O mie de metri cubi de aur, răspunse moştenitorul averii Fowl.

– E vorba de mult aur.

Artemis ridică din umeri.

– Îmi place aurul. Îşi păstrează valoarea. Şi, oricum, e o nimica toată în comparaţie cu ce-ţi aduce această afacere.

Spiro reflectă îndelung. Lîngă umărul lui, Arno Blunt continua să-l fixeze pe Butler.

Bodyguardul lui Fowl clipi des: în cazul unei confruntări, nişte ochi uscaţi nu ar fi făcut altceva decît să-i micşoreze avantajul.

– Să zicem că nu-mi plac condiţiile tale, spuse Jon Spiro. Să spunem că mă hotărăsc să iau micul tău dispozitiv cu mine chiar acum.

Pieptul lui Arno Blunt se umflă şi mai tare.

– Chiar dacă ai reuşi să iei Cubul, tot nu ţi-ar fi de nici un ajutor, zise Artemis zîmbind. Tehnologia depăşeşte cu mult imaginaţia inginerilor tăi.

Spiro schiţă un zîmbet.

– O, sînt sigur că s-ar descurca. Chiar dacă ar dura cîţiva ani, pentru tine oricum nu ar conta. Nu acolo unde te duci.

– Dacă mă duc undeva, atunci secretele Cubului merg cu mine. Fiecare funcţie a sa este codată pe timbrul vocii mele. Este un cod destul de inteligent.

Butler îşi îndoi uşor genunchii, gata să ţîşnească.

– Pun pariu că putem sparge codul. Am o echipă straşnică la Fission Chips.

– Iartă-mă că nu sînt impresionat de „echipa ta cea straşnică". Pînă acum, eşti în urma celor de la Phonetix cu cîţiva ani.

Spiro sări în picioare. Detesta cuvîntul cu P. Phonetix era singura companie de comunicaţii ale cărei acţiuni valorau mai mult la bursă decît cele ale Fission Chips.

Îşi bătu uşor bodyguardul pe umăr.

– Ştii ce ai de făcut.

Blunt dădu din cap. Ştia. Şi abia aştepta. Pentru prima dată de la începutul întîlnirii, Artemis uită de mîncare şi se concentră exclusiv asupra situaţiei prezente. Nu mergea conform planului.

– Domnule Spiro, nu poţi vorbi serios. Sîntem într-un loc public, înconjuraţi de civili. Omul tău nici nu se poate pune cu Butler. Dacă vei profera în continuare asemenea ameninţări absurde, voi fi forţat să-mi retrag oferta şi să fac public adevărul despre C Cub.

Spiro îşi aşeză mîinile pe masă.

– Ascultă, puştiule, şopti el. Îmi placi. Peste cîţiva ani ai fi putut ajunge ca mine. Dar ai pus vreodată pistolul la tîmplă cuiva? Şi apoi ai apăsat pe trăgaci?

Artemis nu răspunse.

– Nu? mormăi Spiro. Cîteodată asta-i tot ce-ţi trebuie. Curaj. Iar tu nu-l ai.

Artemis nu îşi găsea cuvintele. Lucru care i se întîmplase doar de două ori de cînd împlinise cinci ani. Butler făcu un pas înainte ca să umple tăcerea. Ameninţările directe erau specialitatea lui.

– Domnule Spiro, nu încerca să ne intimidezi. O fi Blunt mare, dar îl pot rupe ca pe un vreasc. Şi apoi n-o să mai fie nimeni între noi doi. Şi, crede-mă pe cuvînt, nu vreau s-ajungem la asta.

Zîmbetul lui Spiro se lărgi peste dinţii săi îngălbeniţi de nicotină ce păreau o pată de melasă.

– O, n-aş putea spune că nu mai e chiar nimeni între noi.

Butler avu senzaţia că se duce la fund. Aceeaşi senzaţie pe care o ai cînd te afli în bătaia laserelor. Fuseseră traşi pe sfoară. Spiro reuşise cumva să-l păcălească pe Artemis.

– Hei, Fowl – zise americanul – mă întreb de ce durează atît ca să-ţi aducă prînzul?

Totul se petrecu într-o clipită. Spiro pocni din degete şi fiecare client din En Fin îşi scoase cîte o armă de sub haină. Doamna de optzeci de ani arăta dintr-odată mult mai înspăimîntătoare cu revolverul în mîna sa osoasă. Doi chelneri înarmaţi ieşiră din bucătărie mînuind două pistoale-mitralieră. Butler nu avu timp nici să respire.

Spiro răsturnă solniţa.

– Şah şi mat. Am cîştigat, puştiule.

Artemis încercă să se concentreze. Trebuia să existe o scăpare. Întotdeauna existase una. Doar că nu apărea. Fusese tras pe sfoară. Poate în mod fatal. Nici un alt om nu-l întrecuse vreodată în

isteţime pe Artemis Fowl. Dar era suficient să se întîmple o dată.

– Acum plec, zise Spiro băgînd C Cubul în buzunar. Înainte ca raza satelitului să apară, şi, odată cu ea, şi ceilalţi. Acei LEP. N-am auzit niciodată de o asemenea agenţie. Şi, imediat ce o să pun în funcţiune mecanismul ăsta, îşi vor dori ca nici ei să nu fi auzit vreodată de mine. E o plăcere să fac afaceri cu tine.

În drum spre uşă Spiro îi făcu cu ochiul bodyguardului său.

– Ai şase minute la dispoziţie, Arno. Un vis devenit realitate, nu? Vei fi cel care l-a răpus pe marele Butler.

Se întoarse spre Artemis, nerezistînd tentaţiei de a face o ultimă glumă.

– Şi, apropo, Artemis nu este nume de fată?

Şi dispăru în mulţimea pestriţă de turişti de pe strada principală.

Bătrînica închise uşa după el. Clinchetul răsună în tot restaurantul.

Artemis se hotărî să preia iniţiativa.

– Şi acum, doamnelor şi domnilor, zise el încercînd să nu se uite în ţevile armelor, sînt sigur că putem ajunge la o înţelegere.

– Linişte, Artemis!

Abia după un timp, creierul lui Artemis realiză că Butler fusese cel care îi ordonase să tacă. Într-o manieră chiar impertinentă.

– Poftim?

Butler îi astupă gura stăpînului său.

– Linişteşte-te, Artemis! Oamenii ăştia sînt profesionişti, nu te poţi tîrgui cu ei.

Blunt îşi roti capul trosnindu-şi oasele.

– Ai dreptate, Butler. Sîntem aici ca să te ucidem. Imediat ce domnul Spiro a primit telefonul, am început să trimitem oamenii. Nu-mi vine să cred că te-ai lăsat păcălit, omule. Probabil că îmbătrîneşti.

Nici lui Butler nu-i venea să creadă. Era o vreme cînd ar fi filat orice loc de întîlnire cu o săptămînă înainte. Poate că îmbătrînea, dar era o şansă perfectă să nu îmbătrînească şi mai tare.

– OK, Blunt, zise Butler întinzîndu-şi palmele goale înainte. Acum între noi doi.

– Foarte nobil, zise Blunt. Presupun că ăsta este codul tău de onoare asiatic. Dacă tu crezi că te voi lăsa să ieşi cumva de aici, eşti nebun. E o afacere cît se poate de simplă. Eu te împuşc. Tu mori. Fără confruntări directe. Fără duel.

Blunt îşi duse leneş mîna la cingătoare. De ce să se grăbească? O singură mişcare de-a lui Butler şi o duzină de gloanţe îşi vor găsi ţinta.

Creierul lui Artemis părea să se fi oprit. Şirul obişnuit de idei secase. „Voi muri, se gîndi el. Nu pot să cred."

Butler zise ceva. Artemis se hotărî să asculte.

– Richard de York a luptat în zadar, zise bodyguardul pronunţînd clar.

Blunt înfileta un amortizor pe ţeava pistolului.

– Ce spui? Ce pălăvrăgeală mai e şi asta? Să nu-mi spui că marele Butler se dă bătut. Să vezi cînd le-oi spune băieţilor!

Dar bătrînica părea îngîndurată.

– Richard de York... ştiu asta.

Artemis ştia şi el. Era codul verbal pentru detonarea grenadei sonice prinse sub masă. Unul dintre micile dispozitive de securitate ale lui Butler. Tot ce le lipsea era încă un cuvînt şi grenada ar fi explodat, propagînd o puternică rază de încărcătură fonică prin clădire, care ar fi spart orice fereastră şi orice timpan. Nu ar fi fost nici urmă de fum sau scîntei, dar oricine s-ar fi aflat pe o rază de zece metri fără căşti la urechi, s-ar fi confruntat după cinci secunde cu o durere puternică. Un singur cuvînt.

Bătrînica se scărpină în cap cu ţeava revolverului.

– Richard de York? Îmi amintesc. Călugăriţele ne-au învăţat despre asta la şcoală. Richard de York s-a luptat în zadar. E unul dintre acele trucuri pentru memorare. Sînt culorile curcubeului.

Curcubeu. Ultimul cuvînt. Artemis îşi aminti. La timp ca să-şi descleştеze fălcile. Dacă ar fi ţinut dinţii strînşi, undele sonice i-ar fi împrăştiat ca pe nişte bucăţi de zahăr.

Grenada bubui comprimat, aruncînd unsprezece oameni în cele mai îndepărtate colţuri ale încăperii. Cei norocoşi s-au lovit de glasvanduri şi au trecut prin ele. Cei mai puţin norocoşi au fost azvîrliţi în blocuri de beton. Unele lucruri s-au spart. Nu şi betonul.

Artemis era la adăpost în strînsoarea ca de urs a lui Butler. Bodyguardul se „ancorase" de un toc solid de uşă ţinîndu-l în braţe pe băiat.

Şi mai avură cîteva avantaje faţă de asasinii plătiţi ai lui Spiro: dinţii lor rămăseseră intacţi, iar bureţii antifonici le protejaseră timpanele.

Butler inspectă camera. Asasinii se aflau toţi pe podea ţinîndu-se cu mîinile de urechi. Se vor uita crucişş cîteva zile bune de-aici încolo.

Butler îşi trase pistolul Sig Sauer dintr-un toc de pe umăr.

– Stai aici! îi ordonă lui Artemis. O să merg să verific bucătăria.

Artemis se aşeză pe scaun şi trase aer în piept tremurînd. Erau înconjuraţi de o învălmăşeală de praf şi gemete.

Dar încă o dată Butler le salvase pielea. Nu era chiar totul pierdut. Încă mai puteau să-l prindă pe Spiro înainte să părăsească ţara. Butler avea o cunoştinţă la Heathrow Security: Sid Commons, care făcuse parte din Beretele Verzi. Lucraseră împreună ca bodyguarzi la Monte Carlo.

O siluetă uriaşă îşi făcu apariţia stînd în lumina soarelui. Era Butler, întors din recunoaştere. Artemis respiră adînc, simţindu-se extrem de emoţionat.

– Butler, începu el. Trebuie să vorbim neapărat despre salariul tău.

Dar nu era Butler. Era Arno Blunt. Ţinea ceva în ambele mîini. În palma stîngă două conuri mici de spumă galbenă.

– Dopuri de urechi, scuipă el printre dinţii sparţi. Le port întotdeauna înainte de o intervenţie. Bună treabă, nu?

În mîna dreaptă Blunt ţinea un pistol cu amortizor.

– Tu primul, zise el. Apoi gorila.

Arno Blunt armă pistolul, ţinti imediat şi trase.

CAPITOLUL 2

Izolarea

Haven City, Elementele Subpământene

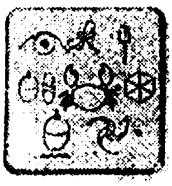

Deşi Artemis nu intenţionase un asemenea lucru, scanarea sateliţilor de supraveghere cu ajutorul Cubului avea să provoace o serie de consecinţe nedorite. Coordonatele de cercetare fuseseră atît de vagi, încît Cubul nu sondase adînc doar văzduhul, ci trimisese unde şi în subteran.

Dedesubt, Poliţia Elementelor Subpămîntene era în alertă maximă din cauza ultimei revolte a goblinilor. La trei luni după ce încercaseră să preia puterea, majoritatea capilor răscoalei se aflau în arest. Totuşi, prin tunelele din Haven City mai bîntuiau încă grupuri răzleţe ale triadei B'wa Kell, înarmate cu lasere ilegale Softnose.

Toate forţele LEP disponibile fuseseră înrolate în Operaţiunea Mop-Up[1] pentru a restabili ordinea înainte de începerea sezonului turistic. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Consiliul Municipal era ca turiştii să-şi cheltuiască în voie aurul prin Atlantis, din cauză că piaţa centrală din Haven City nu mai era un loc destul de sigur pentru hoinăreală. La urma urmelor, turismul aducea optsprezece procente din venitul global al oraşului.

Căpitanul Holly Short fusese detaşată de la Brigada de Recunoaştere. În mod normal, misiunea ei era să zboare pe urma elfilor care se aventuraseră la suprafaţă fără viză. Dacă vreunul dintre elfii dezertori ar fi fost capturat de Noroioşi, atunci Haven City n-ar mai fi fost chiar un paradis. Aşa că, pînă cînd toate bandele de goblini aveau să se afle în închisoarea Howler's Peak lingîndu-şi rănile, îndatoririle lui Holly erau acelea ale unui ofiţer LEP obişnuit: acţiune rapidă la cel mai mic semn de alertă B'wa Kell.

Astăzi, Holly escorta către sediul central al poliţiei patru goblini scandalagii, care urmau să fie judecaţi. Goblinii fuseseră găsiţi dormind într-un magazin cu delicatese din insecte, cu burţile umflate după o noapte de ospăţ copios. Norocul lor că Holly sosise la timp, altfel dorful care deţinea magazinul i-ar fi aruncat la prăjit în fundul cuptorului.

[1] În engl. a „curăţa terenul" (n.tr.)

Însoţitorul lui Holly în operaţiunea Mop-Up nu era nimeni altul decît caporalul Grub Kelp, fratele mai mic al celebrului căpitan Bucluc, unul dintre cei mai decoraţi ofiţeri LEP.

– Mi-am rupt o unghie în timp ce îi puneam cătuşele ultimului goblin, se plînse tînărul în timp ce-şi rodea un deget.

– Dureros, zise Holly încercînd să pară solidară.

Se deplasau spre sediul central al poliţiei pe un val magnetic, cu făptaşii încătuşaţi în spatele dubiţei lor LEP. De fapt, vehiculul lor nu era tocmai o dubiţă de poliţie. În timpul scurtei răzmeriţe, cei din gruparea B'wa Kell incendiaseră atît de multe maşini de poliţie, încît ofiţerii LEP fuseseră nevoiţi să rechiziţioneze orice obiect cu motor şi cu suficient loc în spate, cît să permită transportarea cîtorva deţinuţi. De fapt, Holly conducea o furgonetă de fast-food, care avea acum vopsit lateral, cu spray, ghinda ce simboliza LEP-ul. Mecanicii zăvorîseră trapa de servire şi îndepărtaseră cuptoarele. Din păcate, nu reuşiseră să îndepărteze şi mirosul.

Grub îşi studia cu atenţie degetul rănit.

– Cătuşele alea au marginile ascuţite. Ar trebui să depun o plîngere.

Holly se concentra asupra drumului, deşi maşina mergea aproape singură. Dacă Grub ar fi depus o plîngere, n-ar fi fost pentru prima şi poate nici măcar pentru a douăzecea oară cînd acest lucru

s-ar fi întîmplat. Fratele mai mic al căpitanului Bucluc găsea peste tot cîte un cusur, mai puţin la el însuşi. Spre exemplu, în cazul de faţă, se înşela amarnic: era imposibil ca nişte căţuşe din plexiglas, goale pe dinăuntru, să aibă marginile ascuţite. Dacă ar fi fost într-adevăr aşa, atunci orice goblin s-ar fi gîndit să facă o gaură în ele şi să elibereze oxigenul în palmele proprii. Şi, desigur că nimeni nu-şi dorea în spatele maşinii nişte goblini care să arunce cu mingi de foc.

– Ştiu că pare lipsit de importanţă să fac o plîngere numai pentru o unghie ruptă, dar nimeni nu mă poate acuza de meschinărie.

– Tu? Meschin? Doamne, fereşte!

Grub îşi umflă pieptul.

– La urma urmei, sînt singurul membru al Brigăzii de Recuperare Numărul Unu care l-a doborît pe umanoidul Butler.

Holly oftă zgomotos. Spera din tot sufletul că asta îl va opri pe Grub să-şi depene, pentru a nu ştiu cîta oară, povestea despre războiul cu Artemis Fowl. Pe zi ce trecea, devenea din ce în ce mai lungă şi mai plină de fantasmagorii. În realitate, Butler îi dăduse drumul, aşa cum un pescar eliberează un peştişor.

Dar se pare că Grub nu pricepuse aluzia.

– Îmi amintesc perfect, începu el melodramatic. Era o noapte întunecată.

Brusc, toate luminile din oraş se stinseră, de parcă Grub ar fi avut gura aurită.

Şi asta nu era tot. Intensitatea torentului de energie scăzu şi ea, lăsîndu-i în pană în mijlocul unui culoar de pe şoseaua principală.

– N-am făcut eu asta, nu-i aşa? întrebă Grub în şoaptă.

Holly – pe jumătate afară din dubiţă – nu-i dădu nici un răspuns. Deasupra lor, neoanele solare care captau lumina de la suprafaţă începuseră să pălească. Înainte ca lumina să dispară complet, Holly aruncă o privire către Tunelul de Nord. Nu era nici urmă de îndoială: uşa se închidea, iar luminile de avarie pulsau pe marginea sa inferioară. Şase metri de oţel masiv separau Havenul de lumea de afară. Peste tot în oraş, asemenea uşi blocau punţile strategice. Izolarea. Existau doar trei motive pentru care Consiliul ar fi iniţiat o izolare a întregului oraş: inundaţii, carantină sau prezenţă umană.

Holly se uită în jurul ei. Nimeni nu se îneca şi nici bolnavi nu păreau să fie. Aşadar, veneau Noroioşii. Cel mai negru coşmar al oricărui elf devenea realitate.

Avariile pîlpîiau încontinuu deasupra lor. Strălucirea alburie a neoanelor solare fusese înlocuită de o lumină roşiatică sinistră. Vehiculele oficiale primiră un impuls magnetic, suficient de puternic, încît să ajungă la cel mai apropiat depou.

Cetăţenii obişnuiţi nu fuseseră însă la fel de norocoşi. Aceştia se văzură nevoiţi să meargă pe jos. Sute de locuitori ai oraşului îşi părăsiră automobilele împleticindu-se, prea speriaţi ca să mai comenteze. Protestele aveau să vină mai tîrziu.

– Căpitane Short! Holly!

Era Grub. Fără-ndoială că avea ceva de comentat.

– Caporal, zise Holly întorcîndu-se în maşină. Nu e momentul să intrăm în panică. Trebuie să dăm exemplu...

Dar cuvintele îi rămaseră-n gît cînd văzu ce se întîmpla. În asemenea cazuri, toate vehiculele LEP primeau cele zece minute regulamentare de impuls energetic, care le-ar fi permis să ajungă într-un loc sigur, împreună cu încărcătura pe care o transportau. Aceeaşi energie ar fi menţinut şi vidul din cătuşele de plexiglas. Dar, cum ei nu călătoreau cu o maşină oficială a poliţiei, nu beneficiau, aşadar, de energia disponibilă pentru astfel de situaţii. Lucru pe care goblinii îl sesizaseră în mod sigur, căci încercau să-şi croiască drum spre ieşire incendiind furgoneta.

Grub ieşi împleticindu-se din cabină, cu casca plină de funingine.

– Şi-au topit cătuşele şi acum incendiază uşile, zise el gîfîind şi căutînd un loc în care să se refugieze.

Goblinii. Cea mai proastă glumă a evoluţiei. Alege cea mai nătîngă creatură de pe planetă şi

înzestreaz-o cu puterea de a jongla cu focul. Dacă goblinii n-ar fi încetat să arunce cu flăcări în interiorul fortificat al furgonetei, atunci ar fi fost împachetaţi într-o grămadă de metal topit. Un mod nu prea plăcut de a-ţi încheia socotelile cu viaţa, chiar şi pentru o creatură rezistentă la foc.

Holly îşi activă amplificatorul din cască.

– Hei, voi, acolo în spate! Încetaţi imediat cu focul! Vehiculul se va prăbuşi şi veţi fi prinşi înăuntru.

Timp de cîteva minute, fumul continuă să se ridice din gurile de ventilaţie. Apoi vehiculul se opri.

Un chip apăru lîngă gratii, cu o limbă despicată prelingîndu-se printre zăbrele.

– Ne crezi proşti, elfule? O să ardem grămada asta de fier vechi.

Holly se apropie, ridicînd portavocea.

– Ia ascultă, goblinule. Sînteţi idioţi şi cu asta basta. Dacă veţi continua să aruncaţi cu mingi de foc în interiorul maşinii, acoperişul se va topi şi vă veţi trezi bombardaţi cu bucăţi de metal topit. Puteţi fi voi termorezistenţi, da' mă-ndoiesc că sînteţi şi blindaţi.

Goblinul îşi linse globii oculari fără pleoape, în timp ce cugeta.

– Minţi, elfule! O să incendiem închisoarea asta cu tine cu tot.

Tavanul furgonetei începuse să se clatine şi să se îndoaie, pe măsură ce goblinii îşi înteţeau atacul.

– Stai liniştită, zise Grub păstrînd distanţa. Extinctoarele o să le vină de hac.

– Sau poate că nu, comentă Holly. Fiindcă extinctoarele sînt conectate la reţeaua principală de energie, iar reţeaua e închisă.

O furgonetă de fast-food, cum era aceasta, trebuia să respecte cele mai stricte reguli în caz de incendiu, înainte de a i se permite să intre pe fluxul energetic. În cazul de faţă existau extinctoare pe bază de spumă care ar fi inundat întreg interiorul în cîteva secunde. Partea bună a spumei ăsteia e că se solidifica în contact cu aerul. Partea proastă era că întrerupătorul care elibera spuma era conectat la fluxul de energie. Deci, dacă nu exista energie, nu exista nici spumă.

Holly îşi scoase pistolul său Neutrino 2000 de la centură.

– Se pare că va trebui să schimb eu însămi macazul.

Căpitanul Short îşi închise etanş casca şi se sui pe cabina furgonetei. Încercă să evite pe cît posibil contactul cu metalul. Pentru că, deşi costumul său conţinea microparticule proiectate să împrăştie căldura, acestea nu-şi făceau întotdeauna datoria. Goblinii stăteau pe podea cu faţa în sus aruncînd cu mingi de foc în acoperiş.

– Potoliţi-vă! ordonă Holly, ţintindu-i printre gratii cu pistolul său cu laser.

Trei goblini o ignorară. Celălalt goblin – liderul, probabil – își întoarse mutra solzoasă către gratii. Holly observă că era tatuat pe globii oculari. Acest act de idioțenie supremă i-ar fi asigurat, probabil, o promovare în rîndurile grupării B'wa Kell, dacă aceasta nu ar fi fost anihilată.

– N-ai cum să ne vii la toți de hac, elfule, zise el, în timp ce dîre de fum i se prelingeau din gură și din nările despicate. Unul dintre noi tot va pune mîna pe tine.

Goblinul avea dreptate, chiar dacă nu era pe deplin conștient de asta. Holly își aminti că nu avea voie să tragă în timpul izolării. Regulamentul prevedea că, în cazul în care Havenul era sondat din afară, orice sursă de energie trebuia întreruptă.

Atît îi trebui goblinului, s-o vadă nehotărîtă!

– Știam eu! cotcodăci el, aruncînd la întîmplare o minge de foc înspre grilaj.

Gratiile se înroșiră și o ploaie de scîntei țîșni în vizorul lui Holly. Deasupra goblinilor, acoperișul se clătina amenințător. În cîteva secunde avea să se prăbușească.

Holly își smulse o săgeată de la centură și o înșurubă în rezervorul de lansare, deasupra încărcătorului lui Neutrino 2000. Lansatorul era încărcat cu ventuze, asemănătoare harpoanelor de pe vremuri, așadar, nu ar fi degajat căldură. Astfel, ar fi păcălit senzorii.

Goblinul era foarte distrat, aşa cum sînt mai toţi goblinii înainte de a fi întemniţaţi. Ceea ce ar explica, într-o oarecare măsură, de ce sînt atît de mulţi goblini după gratii.

– O săgeată? O să ne trimiţi pe toţi la moarte, elfule!

Holly ţinti un cleşte care atîrna în vîrful dispozitivului de stingere a incendiilor, în spatele furgonetei.

– N-ai vrea să-ţi ţii gura? zise ea slobozind o săgeată.

Săgeata zbură peste capul goblinului şi se înfipse zbîrnîind între tijele cleştelui care atîrna din extinctor. Sfoara ventuzei se întinse de-a lungul dubiţei.

– Nu m-ai nimerit, se bucură goblinul, fluturîndu-şi limba despicată.

Era dovada supremă a idioţeniei goblinilor: să fii prins într-un vehicul care se topeşte, în timpul unei izolări, cu un ofiţer LEP care trage în tine, şi tu să continui să faci pe deşteptul.

– Ţi-am spus să taci! zise Holly, smucind sfoara şi rupînd cleştele.

Opt sute de kilograme de spumă tîşniră din găurile extinctorului cu o viteză incredibilă. Inutil să mai spunem că toate mingile de foc s-au stins. Goblinii fuseseră împietriţi de spuma care începea să se solidifice. Şeful goblinilor fusese făcut una cu

grilajul, astfel încît puteai să îi descifrezi cu uşurinţă tatuajele de pe ochii ieşiţi din orbite. Pe unul scria „MAMI“ şi pe celălalt „TUTI“. Probabil că nici măcar n-avea habar că unul din cuvinte fusese ortografiat greşit.

– Au! exclamă el, mai mult surprins decît rănit.

Apoi tăcu. Fiindcă avea gura plină cu spumă închegată.

– Stai liniştit! îi aruncă Holly. Spuma este poroasă, aşa că vei putea să respiri, dar în acelaşi timp este şi termorezistentă. Aşa că să te văd cum mai evadezi acum.

Grub încă îşi mai examina unghia ruptă cînd Holly ieşi din dubiţă. Îşi scoase casca şi o şterse de funingine cu mîneca salopetei. Vizorul ar fi trebuit să fie lipsit de aderenţă; poate că ar avea nevoie de o verificare.

– E totul în ordine? întrebă Grub.

– Da, caporal. Totul e-n ordine. Şi nu mulţumită ţie.

Grub avu insolenţa să se arate jignit.

– Asiguram perimetrul, căpitane. Nu putem să fim cu toţii eroi în acţiune.

Era tipic pentru Grub să găsească de fiecare dată cîte o scuză. Dar avea să se ocupe de asta mai tîrziu. Acum era mult mai important să ajungă la sediul central al poliţiei şi să afle de ce Consiliul izolase oraşul.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la sediu, propuse Grub. Agenţii secreţi ar putea avea nevoie de mine, în cazul în care sîntem atacaţi de oameni.

– Cred că *eu* ar trebui să mă întorc la sediu, zise Holly. Tu o să stai aici şi o să-i supraveghezi pe suspecţi pînă o să se dea din nou drumul la energie. Crezi că poţi să faci asta? Sau eşti neputincios din cauza unghiei pe care tocmai ţi-ai rupt-o?

Părul roşcat al lui Holly era năduşit şi răvăşit, iar ochii ei căprui şi rotunzi îl sfidau pe Grub.

– Nu, Holly... căpitane. Te poţi baza pe mine. Totul e sub control.

„Mă îndoiesc", se gîndi Holly luînd-o la fugă spre sediul central al poliţiei.

În oraş era un haos de nedescris. Toţi cetăţenii se aflau în stradă, privindu-şi stupefiaţi dispozitivele. Pierderea telefoanelor mobile provocase o durere fără margini în rîndurile elfilor mai tineri. Invadaseră străzile gemînd încetişor.

Curioşii luaseră cu asalt sediul central al poliţiei, precum fluturii atraşi de lumină. În cazul de faţă, sediul poliţiei era singura lumină din oraş. Spitalele şi ambulanţele beneficiau şi ele de curent electric, dar în afară de acestea, Cartierul general al LEPreconului era singura clădire guvernamentală care mai funcţiona încă.

Holly îşi făcu loc prin mulţime pînă ajunse în hol. Subiectele administrative de zi cu zi se evaporaseră. Astăzi, toţi voiau să ştie un singur lucru: ce s-a întîmplat cu energia?

Aceeaşi întrebare se afla şi pe buzele lui Holly cînd năvăli în camera de şedinţe, dar o păstră pentru sine. Căpitanii se aflau deja în efectiv complet în încăpere, împreună cu cei trei comandanţi locali şi cu toţi cei şapte membri ai Consiliului.

– A! exclamă preşedintele Cahartez. Iată-l şi pe ultimul căpitan.

– Nu am primit fluxul de energie pentru situaţiile de urgenţă, explică Holly. Vehicul neoficial.

Cahartez îşi aranjă pălăria conică de serviciu.

– N-avem timp de scuze, căpitane. Domnul Foaly şi-a amînat expunerea pînă la sosirea dumitale.

Holly se aşează la masa căpitanilor, lîngă Bucluc Kelp.

– Grub e bine? întrebă el în şoaptă.

– Şi-a rupt o unghie.

Bucluc îşi dădu ochii peste cap.

– Cu siguranţă, o să facă o plîngere.

Foaly, centaurul, intră tropăind pe uşă, ţinînd în braţe o mulţime de CD-uri. Foaly era geniul tehnic al LEP-ului, iar inovaţiile sale în materie de securitate erau principalul motiv pentru care oamenii nu descoperiseră încă ascunzătoarea subterană a elfilor. Dar poate că lucrurile aveau să se

schimbe. Centaurul introduse CD-urile ca un adevărat expert şi deschise mai multe ferestre pe un ecran cu plasmă de mărimea unui perete. Pe ecran apărură o serie de algoritmi complicaţi, precum şi nişte scheme ale unor unde.

Tuşi zgomotos.

– L-am sfătuit pe preşedintele Cahartez să înceapă procedurile de izolare pe baza acestor constatări.

Comandantul Root, şeful Brigăzii de Recunoaştere, trăgea dintr-o ţigară de ciuperci, neaprinsă.

– Cred că vorbesc în numele tuturor celor prezenţi, Foaly, cînd îţi spun că eu nu văd decît nişte linii şi nişte bucle. Sînt convins că un ponei isteţ ca tine vede cu totul altceva, dar noi vom avea nevoie de o explicaţie pe limba elfilor.

Foaly oftă.

– Pe scurt. Foarte pe scurt. Am fost ciupiţi. E destul de clar acum?

Era limpede. Toţi rămaseră muţi de uimire. „Ciupit" era o veche vorbă marinărească de pe vremea cînd sonarul era metoda predilectă folosită la detectare. „A fi ciupit" era echivalentul argotic al lui „a fi detectat". Cineva ştia de existenţa Poporului aici în subteran.

Root fu cel dintîi care-şi veni în fire.

– Ciupiţi? Cine ne-a ciupit?

Foaly ridică din umeri.

– Nu ştiu. N-a durat decît vreo cîteva secunde. Şi a dispărut fără urmă.

– Ce-au prins?

– Destul de multe. Toate dispozitivele din Europa de Nord. Periscoape, Santinele. Toate camerele ascunse. Au descărcat informaţiile din fiecare.

Veştile erau cum nu se poate mai proaste. Cineva sau ceva aflase totul despre metodele de supraveghere ale elfilor în Europa de Nord, în doar cîteva secunde.

– A fost un element de natură umană? întrebă Holly. Sau extraterestră?

Foaly arătă cu degetul o reprezentare digitală a razei.

– N-aş putea să spun exact. Dacă e de natura umană, atunci e tehnologie de ultimă oră. A apărut din senin. Nimeni nu beneficiază de o astfel de tehnologie, după cîte ştiu eu. Dar, orice-ar fi, trebuie să vă spun că ne citeşte ca pe o carte deschisă. S-a strecurat printre dispozitivele mele de securitate de parcă nici n-ar fi existat.

Cahartez îşi scoase pălăria oficială, uitînd de protocol.

– Ce consecinţe va avea asupra Poporului?

– Greu de spus. Există o variantă bună şi una rea. Oaspetele nostru misterios ar putea afla oricînd totul despre noi, iar civilizaţia noastră ar putea ajunge la cheremul lui.

– Şi varianta bună? întrebă Bucluc.

Foaly inspiră adînc.

– Asta era varianta bună.

Comandantul Root o chemă pe Holly în biroul lui. Încăperea duhnea a fum de ţigară în ciuda filtrului de aer din interiorul biroului. Foaly se afla deja în biroul comandantului, gesticulînd deasupra panoului de comandă.

– Semnalul a fost emis de undeva din Londra, zise centaurul. Sîntem în posesia acestei informaţii pentru simplul motiv că s-a întîmplat să mă uit la monitor în momentul acela.

Se lăsă pe spate, clătinînd din cap.

– E incredibil. E o formă de tehnologie hibridă. Asemănătoare cu sistemul nostru ionic, şi totuşi cu un pas înaintea noastră.

– Nu mă interesează *cum* s-a produs fenomenul, acum, zise Root. Mă interesează *cine* l-a provocat.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă Holly.

Root se ridică şi se îndreptă către o hartă a Londrei, aflată pe ecranul cu plasmă.

– Vreau să îţi iei o trusă de supraveghere, să ieşi la suprafaţă şi să aştepţi. Vreau să fie cineva pe poziţii, gata să-i ia urma, în caz că ne ciupeşte din nou. Nu putem obţine o înregistrare, dar în mod sigur vom avea un contact vizual al semnalului.

Imediat ce va apărea pe ecran, îţi vom furniza coordonatele şi te vei putea deplasa pentru investigaţii.

Holly încuviinţă din cap.

– Cînd e următorul val?

„Valul" era echivalentul, în limbaj LEP, al exploziilor de magmă, prin care ofiţerii Brigăzii de Recunoaştere erau propulsaţi la suprafaţă în capsule de titaniu. Piloţii capsulelor aveau o sintagmă prin care defineau această activitate: „a fi călare pe val".

– De unde atîta noroc?! răspunse Foaly. N-avem nimic pe ţevi în următoarele două zile. Va trebui să pleci cu naveta.

– Şi atunci cum rămîne cu izolarea?

– Am început să realimentez sateliţii de la Stonehenge. Va trebui să ne asumăm acest risc. Avem nevoie de tine la suprafaţă şi trebuie să păstrăm legătura. Viitorul întregii noastre civilizaţii ar putea depinde de tine.

Holly îşi simţi umerii grei sub povara responsabilităţii. Acest „viitor al civilizaţiei noastre" se profila din ce în ce mai des la orizont în ultima vreme.

CAPITOLUL 3

Pe gheaţă

En Fin. Knightsbridge

Explozia grenadei lui Butler izbise în uşa bucătăriei şi aruncase în aer bucăţi de oţel, de parcă ar fi fost nişte firişoare de iarbă. Acvariul se sfărîmase, inundînd podeaua cu apă, plexiglas şi o mulţime de homari buimăciţi care se zbăteau prin moloz cu cleştii în sus.

Personalul restaurantului zăcea pe podea. Toţi erau uzi pînă la piele şi legaţi fedeleş, dar vii. Butler nu-i dezlegă. N-avea nevoie de istericale în momentul ăsta. Avea timp suficient să se ocupe de ei, îndată ce toate sursele de pericol vor fi fost anihilate.

Un ucigaş atîrna suspendat la jumătatea unui perete despărţitor. Bodyguardul îi verifică ochii. Priveau cruciş în gol. Nu era nici un pericol.

Butler îşi vîrî în buzunar, la fel de delicat, arma bătrînicii. Niciodată nu puteai fi suficient de precaut. Lucru pe care îl învăţa pentru a nu ştiu cîta oară. Dacă Madam Ko ar fi văzut manifestarea din după-amiaza aceasta, mai mult ca sigur i-ar fi cauterizat tatuajul de absolvire.

Deşi camera părea în ordine, era totuşi ceva care-l neliniştea pe bodyguard. Simţurile sale de soldat scîrţîiau ca două oase rupte. Imaginea lui Madam Ko, antrenorul său de la Academie, îl străfulgeră din nou. „Îndatorirea principală a oricărui bodyguard este de a-şi apăra protejatul. Protejatul nu poate fi împuşcat dacă te aşezi în faţa lui.“ Madam Ko îi numea întotdeauna protejaţi pe angajatori. Era interzis să dezvolţi o relaţie afectivă cu protejaţii.

Butler se întreba de ce dintre toate maximele pe care Madam Ko i le inoculase o alesese tocmai pe aceasta? Dar era al naibii de evident! Încălcase regula numărul unu a protecţiei personale: îşi lăsase protejatul nepăzit. Regula numărul doi – „Nu te ataşa emoţional de protejat“ – fusese de asemenea uitată. Butler se ataşase atît de tare de Artemis, încît se pare că acest lucru începea să-i afecteze judecata. O vedea aievea pe Madam Ko, greu de descris în costumul ei kaki, arătînd ca o japoneză casnică, pentru majoritatea oamenilor. Dar cîte casnice, de orice naţionalitate, erau capabile să lovească mai iute ca vîntul? „Eşti o ruşine,

Butler. O ruşine pentru numele tău. Mai bine ţi-ai păstra talentele ca să cîrpeşti pantofi. Protejatul tău tocmai a fost anihilat."

Butler părea că se mişcă în reluare. Pînă şi aerul părea să-l tragă înapoi în timp ce alerga spre uşa bucătăriei. Realiză ce se întîmplase. Arno Blunt era un profesionist. O poamă printre bodyguarzi, dar un profesionist. Iar profesioniştii îşi puneau întotdeauna dopuri în urechi, dacă exista pericolul unei confruntări armate.

Gresia era alunecoasă, dar Butler se înclină şi se înfipse adînc în pantofii săi cu tălpi de cauciuc. Timpanele lui captau vibraţii neregulate din restaurant. O conversaţie. Artemis vorbea cu cineva. Arno Blunt, fără-ndoială. Era deja prea tîrziu.

Butler intră pe uşa de serviciu, cu o viteză care l-ar fi făcut invidios pînă şi pe cel mai de vază olimpic. Creierul lui începuse să calculeze sorţii de izbîndă, din momentul în care imaginile începuseră să se imprime pe retină. Nu mai era nici urmă de reuşită. Totuşi, mai exista o singură soluţie. Butler o alese fără să şovăie.

Arno Blunt ţinea un pistol cu amortizor în mîna dreaptă.

– Tu primul, zise el. Şi apoi maimuţa.

Blunt armă pistolul, ţinti imediat şi trase.

Butler apăru din senin, traversă parcă ireal încăperea şi se aruncă în faţa glonţului. Dacă s-ar fi

aflat la o distanţă mai mare, materialul Kevlar din vesta sa antiglonţ poate că nu ar fi cedat, dar în cazul impactului direct, învelişul de teflon al glonţului a sfredelit vesta ca un burghiu. Glonţul pătrunse în pieptul lui Butler la numai doi centimetri sub inimă. Era o rană fatală.

Elanul bodyguardului, combinat cu forţa glonţului, îl izbi pe Butler de Artemis, care fu proiectat în căruciorul pentru desert. Băiatul era complet acoperit. Nu i se mai vedea decît mocasinul Armani.

Butler abia mai respira, iar vederea i se întunecase de tot. Totuşi, era încă viu. Chiar dacă activitatea sa cerebrală abia mai pîlpîia, bodyguardul se agăţa cu disperare de un singur gînd: „Apără-ţi protejatul!"

Arno Blunt respiră uimit, iar Butler trase şase focuri de armă în direcţia sunetului. În mod normal ar fi fost dezamăgit de risipa făcută. Totuşi, unul dintre gloanţe îşi atinse ţinta, şi se înfipse în tîmpla lui Blunt. Acesta îşi pierdu instantaneu cunoştinţa şi leşină. Arno Blunt se alătură echipei sale aflate pe podea.

Butler făcu abstracţie de durerea care îi strivea pieptul ca un pumn uriaş. Se străduia să perceapă zgomotele din încăpere. Nu se auzea nimic în perimetrul acela, în afară de cleştii homarilor care zgîriau gresia. Iar dacă homarii aveau să atace, atunci Artemis era pe cont propriu.

Nu se mai putea face nimic. Fie Artemis era teafăr, fie nu era. Dacă Artemis nu era teafăr, atunci Butler nu mai trebuia să-şi îndeplinească îndatoririle prevăzute în contract. Această constatare îl umplu de o liniştе înspăimîntătoare. Gata cu responsabilităţile. În sfîrşit, putea să-şi trăiască viaţa măcar pentru cîteva secunde. Şi, oricum, Artemis nu era un protejat oarecare. Era singurul lui prieten adevărat. Poate că lui Madam Ko i-ar fi displăcut o asemenea atitudine, dar nu prea mai avea ce să facă acum. De fapt, nu prea mai era nimic de făcut.

***

Lui Artemis nu-i plăcuseră niciodată prăjiturile. Şi totuşi, era îngropat în ecler şi prăjituri cu brînză. Mai mult ca sigur că îşi distrusese şi costumul. În mod sigur creierul lui Artemis emitea asemenea preocupări doar pentru a evita să se gîndească la ceea ce se întîmplase. Dar un cadavru de nouăzeci de kilograme era un lucru greu de trecut cu vederea.

Din fericire pentru Artemis, ciocnirea cu Butler îl aruncase pe raftul de dedesubt al căruciorului, în timp ce bodyguardul rămăsese pe raftul de îngheţată de deasupra. După cîte îşi dădu seama Artemis, prăjitura Pădurea Neagră îi atenuase aterizarea suficient de mult, încît să nu se fi ales cu leziuni interne prea grave. Totuşi, se impunea un

tratament cu presopunctură. Probabil că era nevoie de unul şi pentru Butler, deşi el avea conformaţia unui trol.

Artemis se strecură cu greu de sub garda sa de corp. Cu fiecare mişcare pe care o făcea, declanşa o noua explozie de cremă a cornurilor acelora ticăloase.

– Pe bune, Butler, mormăi tînărul. Cred că e cazul să încep să-mi selectez partenerii de afaceri mai atent. Abia dacă mai trece o zi în care să nu cădem pradă vreunui complot.

Artemis răsuflă uşurat cînd îl văzu pe Arno Blunt zăcînd lipsit de cunoştinţă pe podeaua restaurantului.

– Încă un ticălos exterminat. Bine ţintit, Butler. Ca de obicei. A, şi încă ceva. Am hotărît ca pe viitor să port vesta antiglonţ la toate întîlnirile. Asta ar trebui să-ţi uşureze oarecum treaba, nu?

Abia atunci observă Artemis cămaşa lui Butler. Rămase fără suflu, de parcă tocmai ar fi fost lovit în piept cu un ciocan invizibil. Nu gaura din material îl băgase în sperieţi, ci sîngele care se prelingea din ea.

– Butler, eşti rănit. Împuşcat. Dar ce s-a întîmplat cu învelişul Kevlar?

Bodyguardul nu-i răspunse. Nici nu mai era nevoie s-o facă. Artemis ştia mai bine decît majoritatea experţilor în fizică nucleară. Sincer vorbind, puştiul expunea adesea pe internet prelegeri pe

această temă, sub pseudonimul Emmsey Squire[1]. În mod cert, viteza de propagare a glonțului distrusese vesta. Probabil că glonțul fusese acoperit și cu un strat de teflon pentru o mai bună penetrare. O parte din Artemis ar fi vrut să-și îmbrățișeze prietenul și să-l plîngă, ca pe un frate. Dar își reprimă acest instinct. Acum era momentul să gîndească rapid.

Butler îi întrerupse șirul gîndurilor.

– Artemis... tu ești? bolborosi el.

– Da, eu sînt, îi răspunse cu o voce tremurîndă.

– Nu-ți face griji. O să te apere Juliet. O să fie bine.

– Nu mai vorbi, Butler! Stai nemișcat! Rana nu e gravă.

Butler încercă să zîmbească.

– Ba da, e gravă. Dar o să-mi vină mie vreo idee. Tu stai nemișcat, te rog!

Cu ultimele puteri, Butler ridică o mînă.

– Adio, Artemis, îngăimă el. Prietene!

Artemis îi lua mîna. Lacrimile curgeau șuvoi. Nestăvilite.

– Adio, Butler.

Privirea pierdută a bodyguardului era totuși senină.

– Artemis, spune-mi Domovoi.

---

[1] Cavaler (n.tr.)

La auzul numelui, Artemis se gîndi la două lucruri. În primul rînd, prietenul său de o viaţă fusese botezat cu numele unui înger păzitor de origine slavă. Iar în al doilea rînd, absolvenţii Academiei conduse de Madam Ko erau instruiţi să nu-şi dezvăluie niciodată prenumele protejaţilor. Evitau implicarea emoţională. Butler nu ar fi încălcat niciodată această regulă, decît dacă... nu ar mai fi avut nici o importanţă.

– Adio, Domovoi, suspină băiatul. Adio, prietene.

Mîna îi alunecă. Butler murise.

– Nu! ţipă Artemis, clătinîndu-se.

Nu era drept. Lucrurile nu trebuiau să se sfîrşească astfel. Nu ştia de ce anume, dar îşi imaginase întotdeauna că vor muri împreună. Înfruntînd probabil pericole de neînvins, într-o zonă exotică. Undeva pe marginea Vezuviului sau pe bancurile de nisip ale măreţului Gange. Dar împreună, ca prieteni. După toate încercările prin care trecuseră, era nedrept ca Butler să moară ucis de un grangur musculos de mîna a doua.

Butler mai fusese la un pas de moarte şi înainte. Cu doi ani în urmă fusese bătut crunt de un trol, dedesubt, în tunelurile din Haven City. Holly Short îl salvase atunci, folosindu-şi magia. Dar acum nu era nici un elf prin preajmă ca să-i salveze bodyguardul.

Acum timpul era principalul lor inamic. Dacă Artemis ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, ar fi găsit el o modalitate de a-i contacta pe cei din LEP şi de a o convinge pe Holly să-şi folosească încă o dată puterile magice. Dar timpul se scurgea. Butler mai avea probabil patru minute la dispoziţie, înainte ca orice activitate a creierului său să înceteze. Nu era suficient, nici chiar pentru o minte ascuţită ca a lui. Artemis ar fi vrut să cumpere măcar cîteva secunde. Sau să le fure de undeva.

„Gîndeşte, băiete, gîndeşte. Foloseşte-te de ceea ce-ţi oferă situaţia." Artemis îşi stăvili lacrimile. Se afla într-un restaurant. Un restaurant cu specific marinăresc. Inutil! N-avea rost! Poate că într-un spital ar mai fi putut face ceva. Dar aici? Ce era de făcut aici? Un cuptor, nişte chiuvete şi alte ustensile. Chiar dacă ar fi avut la-ndemînă ustensilele necesare, tot nu-şi încheiase încă studiile medicale. Era prea tîrziu chiar şi pentru o intervenţie clasică rapidă, doar dacă nu exista cumva vreo metodă care să facă posibil un transplant de inimă în mai puţin de patru minute.

Secundele se scurgeau cu repeziciune. Artemis devenea din ce în ce mai nervos. Timpul era împotriva lor. Timpul trebuia oprit. O idee îl străfulgeră. Poate că nu putea opri timpul, dar măcar putea încetini trecerea lui peste Butler. Procedura

era riscantă, fără-ndoială, dar era singura şansă pe care o aveau.

Artemis deblocă frîna căruciorului de prăjituri şi-ncepu să-l tragă înspre bucătărie. Trebui să se oprească de cîteva ori, ca să-i îndepărteze din drum pe asasinii care se văicăreau. Maşinile de intervenţie se apropiau, croindu-şi drum spre Knightsbridge. Explozia grenadei atrăsese atenţia, după cîte se pare. Mai avea cîteva secunde la dispoziţie, înainte de a se găsi în situaţia de a născoci o poveste plauzibilă pentru autorităţi. Ar fi fost mai bine s-o şteargă. Amprentele n-ar fi fost o problemă, întrucît într-un restaurant intră sute de clienţi. Nu trebuia decît s-o tulească înainte de sosirea forţelor de ordine londoneze.

Bucătăria era tapetată cu bucăţi de oţel. Poliţele, capacele şi întregul mobilier fuseseră acoperite cu moloz în urma exploziei. Peştii se zbăteau în chiuvetă, crustaceele clănţăneau pe gresie, iar caviarul picura din tavan.

Iată! În spate se aflau mai multe lăzi frigorifice, absolut indispensabile în orice restaurant în care se serveau fructe de mare. Artemis împinse căruciorul în spatele bucătăriei.

Congelatorul principal era de obicei proiectat astfel încît să adăpostească cea mai mare parte a diferitelor preparate care se găseau într-un restaurant. Artemis deschise sertarul congelatorului şi îl goli în grabă.

Criogenia. Era singura lor şansă. Ştiinţa congelării unui corp, pînă în momentul în care tehnicile medicale ar fi evoluat suficient de mult încît să-l poată readuce la viaţă. Deşi era contestată în general de lumea medicală, ea înregistra totuşi un real succes în rîndurile bogătaşilor excentrici, cărora nu le era de ajuns o singură viaţă ca să îşi poată cheltui averea. Camerele frigorifice erau construite de obicei după anumite standarde. Dar acum nu era momentul ca Artemis să aibă pretenţii. Congelatorul acesta era o soluţie temporară suficient de bună. Capul lui Butler trebuia neapărat îngheţat, pentru a-i conserva celulele din creier. Atîta timp cît funcţiile sale cerebrale ar fi fost intacte, exista, teoretic, posibilitatea de a fi readus la viaţă, chiar dacă inima încetase să-i mai bată.

Artemis împinse căruciorul şi-l înclină deasupra congelatorului deschis. Apoi, împinse corpul lui Butler, între aburii de gheaţă, cu ajutorul unei tăvi argintii. Locul era cam strîmt, dar bodyguardul încăpu înăuntru, chiar dacă trebui să-i îndoaie un pic picioarele. Artemis îngropă capul tovarăşului său înfrînt, într-un morman de gheaţă. Apoi reglă termostatul la -4° C, pentru a evita o eventuală deteriorare a ţesuturilor. Privirea inertă a lui Butler îl fixa de sub stratul de gheaţă.

– Mă voi întoarce, zise băiatul. Somn uşor.

Sirenele se apropiau. Artemis auzi scrîşnetul roţilor.

– Rezistă, Domovoi, mai şopti Artemis, închizînd sertarul congelatorului.

Artemis ieşi pe uşa din spate şi se amestecă în mulţimea de curioşi adunată la faţa locului. Mai mult ca sigur că poliţiştii puseseră pe cineva să fotografieze mulţimea, aşa că nu zăbovi prea mult şi nu aruncă nici măcar o privire înspre restaurant. În schimb, o luă spre Harrods, unde se aşeză la o masă în balconul cafenelei.

După ce o convinse pe chelneriţă că nu se rătăcise de mama lui şi după ce îi arătă că are suficienţi bani să-şi plătească totuşi ceaşca de ceai Earl Grey, Artemis îşi scoase mobilul şi apelă în grabă un număr din agendă.

Îi răspunse un bărbat.

– Alo. Zi repede, oricine-ai fi. Sînt extrem de ocupat.

Bărbatul era detectivul-şef Justin Barre de la Noul Scotland Yard. Vocea gîjîită a lui Barre se datora unei încăierări dintr-un bar, de prin anii 1990, cînd un cuţit de vînătoare îi secţionase gîtlejul. Dacă Butler n-ar fi fost pe faţă ca să oprească sîngerarea, Justin Barre n-ar mai fi trecut de gradul de sergent.

– Detectiv Barre, Artemis Fowl la telefon.

– Artemis, ce surpriză! Ce mai face bătrînul Butler?

Artemis îşi scărpină fruntea.

– Nu prea bine, din păcate. Ar avea nevoie de o favoare.

– Orice pentru uriaş. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ai auzit cumva de încăierarea din Knightsbridge?

Urmă o pauză. Artemis auzi foşnetul unei hîrtii rupte dintr-un fax.

– Da, chiar acum mi-a sosit o circulară. Cîteva ferestre sparte într-un restaurant. Nimic important. Cîţiva turişti au suferit contuzii în urma unei explozii. Rapoartele preliminare susţin că a fost o formă de mişcare seismică locală, dacă poţi să crezi. Avem două maşini la faţa locului. Nu-mi spune că Butler e în spatele incidentului.

Artemis trase aer în piept.

– Vreau să-ţi ţii oamenii departe de lăzile frigorifice.

– E o rugăminte cam neobişnuită, Artemis. Ce e în congelatoare, de nu trebuie să vadă nimeni?

– Nimic ilegal, îl asigură Artemis. Crede-mă pe cuvînt: e o problemă de viaţă şi de moarte pentru Butler.

Barre nu stătu pe gînduri.

– Problema asta nu intră în atribuţiile mele, dar consider-o aranjată. Trebuie să scoţi din congelatoare obiectul misterios?

Detectivul îi ghicise gîndurile.

– Cît se poate de repede. Nu-mi trebuie decît două minute.

Barre continuă.

– O.K. Hai să ne potrivim ceasurile. Legiştii o să mai fie prin zonă vreo cîteva ore. Nu pot să fac nimic în legătura cu asta. Dar pe la şase şi jumătate pot să-ţi garantez că n-o să fie nimeni la datorie. Ai cinci minute la dispoziţie.

– E mai mult decît necesar.

– Bun. Şi zi-i uriaşului că sîntem chit.

Artemis îi răspunse calm.

– Sigur, detective Barre. O să-i spun.

„Dacă o să mai am ocazia", se gîndi el.

Institutul Criogenic Ice Age nu se afla propriu-zis pe Harley Street din Londra. Tehnic vorbind, era amplasat în colţul aleii Dickens, o străduţă lăturalnică, aflată în partea de sud a vestitului bulevard, pe care se aflau mai multe centre medicale de renume. Dar acest lucru n-o împiedica pe proprietara aşezămîntului, o oarecare doctor Constance Lane, să treacă Harley Street ca adresă pe toate materialele inscripţionate cu sigla institutului. Dădea bine la capitolul credibilitate. Cînd cei din înalta societate vedeau cuvîntul magic pe o carte de vizită, deveneau extrem de nerăbdători să-şi congeleze rămăşitele pămînteşti.

Artemis Fowl era în general destul de greu de impresionat. Dar acum nu avea de ales. Ice Age era unul dintre cele trei centre criogenice din oraş şi, în momentul de faţă, singurul care avea şi locuri

libere. Deşi reclama luminoasă pe care scria „Coconi de închiriat“ i se păru lui Artemis de-a dreptul deplasată. Să fim serioşi!

Clădirea însăşi îi crea un sentiment de disconfort. Faţada era învelită cu bucăţi lucioase de aluminiu, aranjate în aşa fel încît să creeze impresia unei nave spaţiale, iar uşile, care se închideau cu un şuierat, păreau ieşite din *Star Trek*. Unde era bunul-gust? Unde era arta? Cum de fusese autorizată construcţia unui lucru atît de hidos în plin centru istoric al Londrei?

O asistentă tipică, în halat alb şi cu bonetă, se afla la recepţie. Artemis se îndoia că era cu adevărat asistentă – poate din pricina ţigării pe care o ţinea între unghiile false.

– Mă scuzaţi, domnişoară...

Asistenta abia dacă îşi ridică privirea din tabloidul pe care îl răsfoia.

– Da? Căutaţi pe cineva?

Artemis îşi încleştă pumnii la spate.

– Da. Aş dori s-o văd pe doamna doctor Lane. Dînsa se ocupă de operaţii aici, nu-i aşa?

Asistenta îşi stinse ţigara într-o scrumieră care era plină ochi de mucuri şi chiştoace.

– Sper că nu e vorba iar de vreun proiect şcolar. Doamna doctor Lane a zis că nu se mai ocupă de proiecte şcolare.

– Nu, nu e vorba de nici un proiect şcolar.

– Eşti cumva avocat? îl întrebă asistenta bănuitoare. Eşti cumva vreun geniu d'ăla care-şi ia diploma înainte să fi ieşit de la creşă?

Artemis oftă.

– Geniu, da. Avocat, nu prea. Sînt un client, domnişoară.

Şi dintr-odată asistenta era toată numai lapte şi miere.

– A, un client. Păi de ce nu spuneţi aşa? Vă conduc imediat. Domnul doreşte un ceai, o cafea sau, poate, ceva mai tare?

– Am treisprezece ani, domnişoară.

– Un suc?

– Un ceai e perfect. Earl Grey, dacă aveţi. Fără zahăr, desigur. Devin agitat.

Asistenta era pregătită să accepte orice formă de sarcasm din partea unui potenţial contribuabil, aşa că îl conduse pe Artemis în sala de aşteptare, decorată şi ea în omniprezentul stil al erei spaţiale. O mare de catifea lucioasă şi de oglinzi infinite. Băuse deja aproape jumătate de ceaşcă din licoarea care îi fusese servită şi care nu semăna nici pe departe cu ceaiul Earl Grey, cînd uşa de la cabinetul doctorului Lane se deschise brusc.

– Poftească, i se adresă apatic o femeie înaltă.

– Să merg? o întrebă Artemis. Sau o să mă teleportaţi dumneavoastră?

Pereţii biroului erau plini de tablouri. Pe unul dintre pereţi erau expuse diplomele şi titlurile academice

ale doctoriţei. Artemis bănuia că multe dintre diplome fuseseră obţinute peste noapte. De-a lungul celuilalt perete erau cîteva fotografii cu portrete. Deasupra acestora trona inscripţia: „Dragostea minte şi-n somn". Artemis ar fi luat-o la fugă chiar în momentul ăla, dacă n-ar fi fost într-o situaţie disperată.

Doamna doctor Lane stătea la birou. Era o femeie fermecătoare, cu o cascadă de păr roşcat şi cu nişte degete lungi şi subţiri, ca de pianist. Pînă şi halatul pe care îl purta era de la Dior. Constance Lane avea un zîmbet impecabil. Mult prea impecabil. Artemis o privi mai de-aproape şi observă că întregul ei chip era opera unui chirurg plastician. În mod evident, principala preocupare a acestei femei era să păcălească timpul. Artemis venise la locul potrivit.

– Ei bine, tinere, Tracy spune că vrei să fii clientul nostru.

Doctoriţa încercă să zîmbească, dar faţa i se întinse ca un balon.

– Nu eu personal, îi răspunse Artemis. Dar aş dori să închiriez unul dintre spaţiile dumneavoastră. Pe termen scurt.

Constance Lane scoase din sertar o broşură, încercuind cîteva cifre cu roşu.

– Tarifele noastre sînt destul de mari.

Artemis nici măcar nu clipi cînd văzu preţurile.

– Banii nu sînt o problemă. Putem face un transfer prin telefon, de la banca mea din Elveţia, chiar

acum. În cinci minute puteţi avea o sută de mii de lire în contul dumneavoastră personal. Nu-mi trebuie decît o cameră frigorifică, pentru o singură noapte.

Strategia lui Artemis avu succes. Constance se gîndi cîte intervenţii chirurgicale şi-ar putea face de banii ăştia. Totuşi, ezită.

– În mod normal, nu le este permis minorilor să-şi plaseze rudele în camerele noastre frigorifice. Aşa prevede legea.

Artemis se aplecă spre ea.

– Doamnă doctor Lane, Constance, ceea ce fac eu nu e tocmai legal, dar nimeni nu va avea de suferit. O singură noapte, şi-apoi o să fii o femeie bogată. Mîine pe vremea asta, nici nu-ţi vei mai aminti că am trecut vreodată pe-aici. Dacă nu sînt cadavre, nu vor fi nici reclamaţii.

Doctoriţa îşi mîngîie bărbia.

– Doar o noapte?

– Una singură. Nici nu vei şti că am fost aici.

Constance scoase o oglinjoară din sertarul biroului şi se studie cu atenţie.

– Sună-ţi banca, zise în cele din urmă.

STONEHENGE, WILTSHIRE

În sudul Angliei, existau două terminale de aterizare a dispozitivelor LEP. Unul chiar în

Londra, dar acela fusese dezafectat, deoarece se afla la numai patru sute de metri adîncime sub terenul de fotbal construit de Chelsea.

Cealaltă gură de ieşire se afla în Wiltshire, lîngă vestigiile pe care oamenii le cunoşteau sub denumirea de Stonehenge. Noroioşii aveau mai multe teorii cu privire la originea construcţiei. De la aceea de terminal de aterizare al navelor extraterestre, pînă la aceea de centru păgîn al veneraţiei. Adevărul nu era nici pe departe atît de spectaculos. Stonehenge fusese de fapt o piaţă de desfacere pentru mîncăruri pe bază de cocă. Sau, după cum ar spune Noroioşii, o pizzerie.

Un gnom pe nume Bog observase că majoritatea turiştilor îşi uitau acasă sandviciurile cînd veneau în excursie la suprafaţă, aşa că îşi deschisese un magazin lîngă terminal. Era o afacere fără prea multă bătaie de cap. Te ridicai pînă în dreptul uneia dintre ferestre, spuneai ce topping doreşti şi zece minute mai tîrziu te îndopai. Desigur, Bog a trebuit să-şi strămute întreaga afacere în subteran de îndată ce oamenii au început să comunice în propoziţii. Şi, oricum, toată brînza aia începuse să înmoaie solul. Ba chiar, o parte din ferestrele de serviciu se şi prăbuşiseră din acest motiv.

Cetăţenilor obişnuiţi le era destul de greu să obţină o viză pentru a putea vizita Stonehengeul, din cauza activităţii permanente de la suprafaţă. Totuşi, ca să fim sinceri, mai toţi hipioţii vedeau

spiriduşi aproape zilnic, dar asta nu era niciodată un subiect de prima pagină. În calitatea sa de ofiţer LEP, Holly nu întîmpină probleme la obţinerea vizei; o simplă fluturare a insignei, şi gura de ieşire la suprafaţă se deschidea cît ai clipi.

Dar acum, nici măcar faptul că era ofiţer al Brigăzii de Recunoaştere nu putea provoca un flux de magmă. Iar portul de aterizare de la Stonehenge nu mai fusese folosit de mai bine de trei sute de ani. Nici măcar o scînteie. Din pricină că nu exista nici un val de magmă, Holly se văzu nevoită să călătorească pînă la suprafaţă într-o navetă comercială.

Toate locurile disponibile pentru primul zbor fuseseră de mult rezervate. Dar, din fericire, cineva îşi anulase rezervarea în ultimul moment.

Naveta era una supersonică, cu o capacitate de cincizeci de locuri. Fusese închiriată în întregime chiar de către Frăţia lui Bog, din cei care mergeau în pelerinaj la situl patronului lor. Aceşti elfi, majoritatea gnomi, îşi dedicaseră viaţa preparării pizzei, şi, în fiecare an, cînd se aniversa Prima-Zi-a-lui-Bog-în-branşă, închiriau o navetă şi mergeau la picnic la suprafaţă. La picnic se consumau: pizza, bere de cartofi şi îngheţată cu gust de pizza. Ar fi inutil să mai spunem că nu-şi dădeau jos, toata ziua, bonetele cauciucate cu desene înfăţişînd pizza.

Aşa că, timp de şaizeci şi şapte de minute, Holly stătu înghesuită între doi gnomi ghiftuiţi cu bere, interpretînd *Cîntecul pizzei:*

Pizza, pizza,
Umple-ţi faţa!
Cu cît e mai subţire aluatul,
Cu-atît mai pufos e blatul!

Cîntecul avea o sută paisprezece versuri. Şi nu promitea deloc să sune mai bine pe parcurs. Holly nu fusese niciodată mai fericită ca în momentul în care văzu luminile de semnalizare ale portului de aterizare din Stonehenge.

Terminalul cel nou era destul de încăpător. Se putea lăuda cu trei ghişee de verificare a vizelor, cu un parc de distracţii şi cu o zonă de cumpărături duty-free. Ultimul răcnet în materie de suveniruri era Noroiosul Hipiot, o păpuşă care spunea: „*Peace, man!*", dacă o apăsai pe burtă.

Holly trecu de punctele vamale, doar arătînd insigna LEP şi urcă la suprafaţă cu liftul de serviciu. În ultima vreme, era mult mai uşor să ieşi la suprafaţă pe la Stonehenge, deoarece Noroioşii puseseră gard de jur împrejurul locului. În mod surprinzător, Noroioşii erau mai preocupaţi de trecut decît de prezent.

Holly îşi prinse aripile şi, de îndată ce turnul de control îi dădu liber, porni turboreactoarele şi se

avîntă la o înălţime de opt mii de metri. Perdeaua de nori era destul de groasă, totuşi Holly îşi activă şi scutul de protecţie, pentru orice eventualitate. Nimeni şi nimic nu o putea detecta acum. Era invizibilă atît oamenilor, cît şi celor mai sofisticate radare. Şobolanii şi încă vreo două specii de maimuţe erau singurii care puteau să vadă printr-un scut magic.

Holly îşi trecu aripile pe pilot-automat şi lăsă computerul să preia controlul asupra zborului. Era plăcut să fii din nou la suprafaţă. Mai ales la apus. Momentul ei preferat. Un zîmbet uşor i se întipări pe faţă. Chiar dacă misiunea nu era una uşoară, ea era mulţumită. Era făcută pentru asta. Pentru a face parte din Racon. Cu vîntul bătîndu-i în vizor, gata să facă faţă unei noi provocări.

KNIGHTSBRIDGE, LONDRA

Trecuseră aproape două ore din momentul în care Butler fusese împuşcat. În general, perioada de graţie dintre încetarea bătăilor inimii şi apariţia leziunilor cerebrale este de aproximativ patru minute. Dar această perioadă poate fi prelungită dacă temperatura corpului pacientului este diminuată suficient de mult. Cei care se îneacă, spre exemplu, pot fi resuscitaţi pînă la mai mult de o oră de la moartea lor aparentă. Artemis nu putea

decît să spere că improvizaţia lui criogenică îl va menţine pe Butler în moarte clinică pînă cînd va fi transferat într-una dintre capsulele de la institutul Ice Age.

Institutul Criogenic Ice Age dispunea de un vehicul de transportare a clienţilor, de la spitalele unde îşi dăduseră obştescul sfîrşit. Dubiţa era prevăzută cu propriul echipament de resuscitare şi cu toate ustensilele medicale necesare. Deşi criogenia era văzută ca un soi de excentricitate în lumea medicală, totuşi se poate spune că vehiculul de faţă îndeplinea cele mai înalte standarde de calitate şi igienă.

– Maşinile astea costă în jur de un milion de lire fiecare, îl informă Constance Lane pe Artemis în timp ce stăteau în dubiţa imaculată ca o sală de operaţii.

O capsulă cilindrică era prinsă între ei.

– Dubiţele sînt fabricate la München. Şi pe deasupra sînt şi blindate. Chestia asta poate trece cu zîmbetul pe buze peste un obuz.

Pentru prima dată în viaţa lui, Artemis nu era deloc interesat să adune informaţii.

– Foarte interesant, doctore, dar crezi că poate merge mai repede? Partenerul meu e în criză de timp. Deja au trecut două ore şi şapte minute.

Constance Lane încercă să se încrunte, dar nu avea suficientă piele deasupra sprîncenelor ca să-şi poată permite un asemenea gest.

– Două ore. Nimeni nu şi-a revenit vreodată după o perioadă atît de lungă. Dar, dacă stăm să ne gîndim, de fapt, nici un ocupant al camerelor frigorifice nu şi-a revenit *vreodată*.

Traficul pe Knightsbridge era, ca de obicei, haotic. Harrod avea lichidări de stoc şi era asediat de hoarde de cumpărători înverşunaţi care stăteau la coadă ca să pătrundă în luxosul magazin. Le trebuiră aproape şaptesprezece minute pentru a ajunge la intrarea de serviciu a restaurantului En Fin.

După cum stabilise, în local nu se afla nici un poliţist. Cu excepţia unuia. Detectivul Justin Barre în persoană stătea de pază la uşa din spate. Bărbatul era uriaş. Un urmaş al tribului Zulu, după cum spunea Butler. Nu era greu să ţi-l imaginezi alături de Butler, colindînd împreună ţinuturi îndepărtate.

În mod miraculos, găsiră un loc liber de parcare, şi Artemis sări din dubiţă.

– Criogenie, zise Barre observînd inscripţia de pe vehicul. Crezi că mai poţi face ceva pentru el?

– Aşadar, te-ai uitat în congelator? îl întrebă Artemis.

Detectivul încuviinţă din cap.

– Cum aş fi putut rezista tentaţiei? Curiozitatea e meseria mea. Acum îmi pare rău că m-am uitat. A fost un om bun.

– *Este* un om bun, accentuă Artemis. Nu sînt pregătit să renunţ la el.

Barre se dădu la o parte, făcînd loc celor doi paramedici în uniforme de la Ice Age.

– Conform oamenilor mei, un grup de bandiţi înarmaţi a încercat să jefuiască localul, dar a fost întrerupt de o mişcare seismică. Să fiu al naibii dacă nu-mi înghit insigna, dacă aşa s-au petrecut lucrurile în realitate. Crezi că ai putea cumva să mă luminezi şi pe mine puţin?

– Un rival de-al meu a refuzat o propunere de afaceri. A fost un refuz violent.

– Cine a apăsat pe trăgaci?

– Arno Blunt. Un neozeelandez. Păr decolorat, tatuaje pe corp şi pe gît. Şi mulţi dinţi lipsă.

Barre luă notiţe.

– O să trimit descrierea pe la aeroporturi. Cine ştie, poate-l prindem.

Artemis se frecă la ochi.

– Butler mi-a salvat viaţa. Eu trebuia să încasez de fapt glonţul acela.

– Aşa-i bătrînul Butler.

Barre dădu din cap.

– Dacă vă pot ajuta cu ceva...

– Poţi să fii sigur că o să te anunţ, zise Artemis. Oamenii tăi au găsit pe cineva la faţa locului?

Barre îşi consultă carneţelul.

– Cîţiva clienţi şi personalul restaurantului. I-am verificat şi le-am dat drumul. Tîlharii au fugit înainte ca noi să ajungem aici.

– Nu mai contează. O să mă ocup eu însumi de vinovaţi.

Barre se străduia în mod vădit să facă abstracţie de mişcările care se auzeau din bucătărie.

– Artemis, poţi să îmi garantezi că toată chestia asta n-o să se întoarcă împotriva mea mai tîrziu? În definitv, e vorba despre o crimă.

Artemis îl privi fix în ochi pe Barre. O adevărată realizare, am putea spune.

– Inspectore Barre, nu ai nici un cadavru, deci nu ai caz. Şi-apoi, îţi promit că pînă mîine pe vremea asta Butler va fi cît se poate de viu şi în formă. Îi voi spune să te sune, dacă asta te mai linişteşte puţin.

– Aşa să faci.

Paramedicii îl puseră pe Butler pe o targă. Faţa îi era acoperită de gheaţă. Afectarea ţesuturilor se putea ghici după culoarea vineţie pe care o căpătaseră degetele sale.

– Numai un magician l-ar mai putea vindeca.

Artemis aruncă o privire spre podea.

– Ăsta-i planul, inspectore Barre. Exact ăsta-i planul.

În dubiţă, doctorul Constance Lane îi administra pacientului injecţii cu glucoză.

– Împiedică celulele să se dezintegreze, îl informă ea pe Artemis, în timp ce îi masa pieptul lui Butler pentru a ajuta medicamentul să se răspîndească. În caz contrar, apa din sînge se va transforma în ace de gheaţă, care vor perfora pereţii celulelor.

Butler era întins într-un dispozitiv criogenic, dotat cu propriile giroscoape. Fusese îmbrăcat într-un costum special de răcire, argintiu, şi îngropat în gheaţă.

Constance nu era obişnuită ca oamenii s-o asculte cu adevărat atunci cînd le explica procedura. Dar tînărul acesta palid înregistra informaţiile mai repede decît le putea ea expune.

– Dar apa n-o să îngheţe oricum? Glucoza nu poate împiedica acest lucru.

Constance era impresionată.

– Ba va îngheţa. Dar în bucăţi mai mici, care vor pluti prin celule fără să le afecteze.

Artemis îşi notă ceva în agenda electronică.

– Bucăţi mici, carevasăzică.

– Glucoza e doar o măsură preventivă, continuă doctorul. Următorul pas e operaţia – va trebui să-i curăţăm venele în întregime şi să-i înlocuim sîngele cu un conservant. Apoi, putem micşora temperatura corpului pînă la -30º C. Dar asta o vom face abia cînd ajungem la institut.

Artemis îşi închise agenda.

– N-o să fie nevoie. Vreau doar să-l ţin în moarte clinică vreo cîteva ore. Asta-i tot.

– Dar nu cred că ai înţeles, tinere, îi replică doctorul Lane. Tehnicile medicale actuale n-au evoluat atît de mult, încît să poată vindeca o astfel de leziune. Dacă nu-i înlocuiesc sîngele cu un conservant, ţesuturile vor fi puternic afectate.

Dubiţa se zdruncină cînd dădu peste una dintre numeroasele gropi ale şoselelor londoneze. Braţul lui Butler se mişcă spasmodic şi, pentru o clipă doar, Artemis ar fi putut să jure că e viu.

– Stai liniştită, doctore.

– Dar...

– O sută de mii de lire, doctore. Doar la asta trebuie să te gîndeşti. Parchează dubiţa afară şi uită că ne-am întîlnit. O să dispărem pînă mîine dimineaţă. Amîndoi.

Lane era contrariată.

– Să parchez afară? Nu vreţi nici măcar să intraţi?

– Nu, Butler va rămîne afară, zise Artemis. Ăăă... doctorul meu suferă de claustrofobie. Dar o să intru eu un minut, ca să dau un telefon, dacă se poate. E o convorbire un pic mai specială.

SPAŢIUL AERIAN LONDONEZ

Luminile Londrei străluceau sub Holly ca stelele unei galaxii. În general, ofiţerilor Recon le era interzis să zboare prin spaţiul aerian al capitalei

londoneze, pentru că în zonă existau patru aeroporturi şi o mulţime de avioane care survolau zona. Cu cinci ani în urmă, căpitanul Bucluc trecuse la mustaţă pe lîngă un avion de pasageri care decolase de pe aeroportul Heathrow, cu destinaţia SUA. De atunci, toate programările de zbor pe deasupra oraşelor cu aeroporturi se făceau abia după ce zona era atent verificată de Foaly.

Holly vorbi în microfonul din cască.

– Foaly, e vreun zbor de care ar trebui să ştiu?

– Stai puţin să-mi instalez radarul. Şi acum, să vedem. Aş coborî vreo sută de metri, dac-aş fi în locul tău. Trebuie să apară un Boeing de la Malaga în cîteva minute. N-o să te atingă, dar computerul tău din cască ar putea interfera cu sistemul lor de navigare.

Holly îşi înclină aripile şi coborî la altitudinea regulamentară. Deasupra ei, zgomotul avionului uriaş inundă văzduhul. Dacă nu şi-ar fi pus bureţii antifonici în urechi, i-ar fi pocnit timpanele.

– OK. Avion cu reacţie plin cu pasageri, evitat cu succes. Şi acum?

– Acum, aşteptăm. O să te contactez doar dacă mai am ceva important de transmis.

Nu trecură mai mult de cinci minute, şi Foaly sparse din nou tăcerea.

– Holly, avem ceva.

– Alt satelit de cercetare?

– Nu. Ceva de la Santinelă. Aşteaptă să-ţi trimit fişierul prin cască.

Un fişier audio îşi făcu apariţia în vizorul lui Holly. Undele semănau cu o înregistrare seismografică.

– Ce este? O convorbire telefonică?

– Nu tocmai, zise Foaly. E unul dintre miliardele de fişiere inutile pe care Santinela ni le trimite zilnic.

Sistemul denumit „Santinela" era alcătuit dintr-o serie de instrumente de monitorizare, pe care Foaly le plasase pe nişte sateliţi mai vechi ai SUA şi ai Rusiei. Rolul lor era acela de a monitoriza toate sistemele de telecomunicaţii ale oamenilor. Desigur, era aproape imposibil să faci un bilanţ al tuturor convorbirilor telefonice zilnice. Dar computerul fusese programat în aşa fel încît să facă o selecţie în funcţie de anumite cuvinte-cheie. Spre exemplu, dacă vreunul dintre cuvintele „spiriduş", „Haven", „subteran" apăreau într-o conversaţie, atunci convorbirea era semnalizată de calculator. Cu cît apăreau mai multe cuvinte referitoare la Popor, cu atît fişierul era clasificat ca avînd un grad de importanţă mai ridicat.

– Telefonul ăsta a fost dat din Londra acum cîteva minute. E plin de cuvinte-cheie. N-am mai văzut aşa ceva pînă acum.

– Dă drumul înregistrării! îi ordonă Holly hotărît.

Un cursor vertical începu să se desfăşoare peste unda fonică.

– Popor, se auzi o voce vagă, LEP, magie, Haven, port pentru navete, spriţi, B'wa Kell, troli, oprirea timpului, Recon, Atlantis.

– Asta-i tot?

– Ce, nu-i suficient?! Oricine ar fi persoana care a dat acest telefon, cred că ne scrie deja biografia.

– Dar e doar o înşiruire de cuvinte. N-are nici un înţeles.

– Ei, degeaba te iei de mine, zise centaurul. Eu nu fac altceva decît să adun informaţii. Dar trebuie să existe o legătură între convorbire şi satelitul de cercetare. Astfel de fenomene nu se întîmplă pur şi simplu în aceeaşi zi.

– Bine. Cunoşti locaţia exactă?

– Telefonul a fost dat de la un institut criogenic din Londra. Santinela nu este atît de performantă, încît să poată realiza o identificare a vocii. Tot ce pot să-ţi spun e că telefonul a fost dat din interiorul clădirii.

– Cine-o fi Noroiosul misterios?

– Ciudat. Dar apelul a fost dat către ziarul *Times*, la linia de rezolvare a cuvintelor încrucişate.

– Poate că acele cuvinte erau răspunsul corect al rebusului de azi, zise Holly optimistă.

– Nu. Am verificat soluţiile corecte. Nici pomeneală de *elfi* printre ele.

Holly preluă controlul asupra aripilor.

– E timpul să vedem ce pune la cale Noroiosul misterios. Trimite-mi coordonatele institutului.

Holly bănuia că are de-a face cu o alarmă falsă. Sute de astfel de convorbiri apăreau în fiecare zi.

Iar Foaly era atît de paranoic, încît avea impresia că vor fi invadaţi, ori de cîte ori cineva pomenea cuvîntul „magie“ la telefon. Şi, cum ultimul răcnet în materie de filme şi jocuri era genul fantasy, vă puteţi imagina cît de des surprindea astfel de cuvinte. Cei din LEP pierdeau ore întregi amplasînd echipamente de supraveghere în locaţiile de unde fuseseră date telefoanele, pentru ca, în cele din urmă, să-şi dea seama că nu era vorba decît de vreun puşti care se juca pe calculator.

Mai mult ca sigur că telefonul de azi era fie o dezlegare a unui rebus, fie opera vreunui hacker, care descărca ilegal vreun film hollywoodian de ultimă oră. Sau, cine ştie, poate că nu era decît un ofiţer LEP sub acoperire, aflat în misiune, care încercase să sune acasă. Dar azi, mai mult ca oricînd, totul trebuia verificat.

Holly îşi strînse picioarele sub ea şi plonjă spre apă. Regulamentul Recon interzicea scufundările. Cercetarea trebuia să fie minuţioasă şi făcută în mod treptat. Dar ce rost avea să zbori dacă nu simţeai mîngîierea valurilor gîdilîndu-ţi degetele?

Institutul Criogenic Ice Age, Londra

Artemis stătea rezemat de uşa din spate a ambulanţei institutului. Era ciudat cît de repede se puteau schimba priorităţile unei persoane. În

dimineaţa aceea, singura lui problemă fusese alegerea unor mocasini care să se asorteze la costum. Iar acum, viaţa devotatului său prieten atîrna de un fir de aţă. Iar aţa se subţia văzînd cu ochii.

Artemis şterse un strat de gheaţă de pe ochelarii pe care îi găsise în sacoul bodyguardului. Nu erau nişte ochelari obişnuiţi – de altfel, Butler nici n-avea nevoie de ochelari. Aceşti ochelari de vedere fuseseră concepuţi special pentru a vedea dincolo de scuturile LEP. Scuturi invizibile. Butler îi purta încă de pe vremea cînd Holly Short aproape că îl doborîse în lupta de la conacul Fowl. „Nu se ştie niciodată, obişnuia el să spună. Sîntem o ameninţare la adresa forţelor LEP şi, cine ştie, poate că într-o zi comandantul Root va fi înlocuit, iar persoana care-i va lua locul n-o să se dea în vînt după noi."

Artemis se îndoia. Elfii erau în general un popor paşnic. Nu-i vedea în stare să facă rău nimănui. Nici măcar unui Noroios, chiar dacă în trecut mai avuseseră oarecare fricţiuni. La urma urmei, se despărţiseră prieteni. Sau, cel puţin, nu duşmani.

Asta presupunînd că telefonul îşi atinsese ţinta. Dar nu vedea nici un motiv pentru care să n-o fi făcut. Mai multe agenţii guvernamentale de securitate monitorizau liniile telefonice folosind metoda cuvintelor-cheie şi înregistrînd acele

convorbiri care ar fi putut periclita siguranţa naţională. Şi, dacă oamenii foloseau o asemenea tehnică, mai mult ca sigur că Foaly era deja cu doi paşi înaintea lor.

Artemis îşi puse ochelarii şi se urcă în cabina dubiţei. Telefonase acum zece minute. Presupunînd că Foaly i-ar fi luat urma imediat, tot ar fi durat vreo două ore pînă cînd un ofiţer LEP ar fi ajuns la suprafaţă. Asta ar fi însemnat vreo cinci ore de cînd Butler se afla în moarte clinică. Recordul de timp pentru o astfel de resuscitare fusese de două ore şi cincizeci de minute, pentru un schior îngheţat într-o avalanşă. Dar nu se executase niciodată o astfel de operaţiune după mai mult de trei ore. Poate că nici n-ar fi trebuit.

Artemis aruncă o privire către tava cu mîncare pe care i-o trimisese doctorul Lane. Într-o zi obişnuită ar fi strîmbat din nas în faţa preparatelor care se aflau pe farfurie. Dar acum hrana era un întăritor care să-l ţină treaz pînă soseau ajutoarele. Artemis bău cu lăcomie din ceaşca de plastic. Ceaiul îi pleoscăi în stomacul gol. În spatele lui, capsula criogenică în care se afla Butler zumzăia ca un frigider obişnuit. Din cînd în cînd, computerul ţiuia şi bîzîia, pe măsură ce efectua scanări periodice. Artemis îşi aduse aminte de zilele petrecute în spitalul din Helsinki, aşteptînd ca tatăl său să-şi

recapete cunoştinţa. Aşteptînd să vadă efectele puterilor magice...

FRAGMENT DIN JURNALUL LUI ARTEMIS FOWL, CD-UL 2.CODAT.

Astăzi tata mi-a vorbit. Pentru prima dată după mai bine de doi ani, i-am auzit iar vocea şi este exact aşa cum mi-o aminteam. Dar unele lucruri nu mai sînt la fel.

Au trecut mai mult de două luni de cînd Holly Short şi-a folosit puterile tămăduitoare asupra corpului lui plin de răni, dar încă mai zace în patul de spital din Helsinki. Ţeapăn şi insensibil.

Doctorii nu mai înţeleg nimic. „Ar trebui să fie treaz, mi-au spus ei. Activitatea cerebrală e în regulă. Iar bătăile inimii sînt cît se poate de normale. E incredibil. Omul ăsta ar fi trebuit să fie cu un picior în groapă, şi totuşi are tonusul muscular al unui tinerel."

Pentru mine nu e nimic spectaculos. Magia lui Holly a acţionat asupra întregii lui fiinţe, cu excepţia piciorului stîng, pe care şi-l pierduse atunci cînd nava sa se scufundase pe coasta Murmanskului. Trupul şi mintea lui fuseseră încărcate cu energie.

Efectul magiei asupra corpului său nu mă îngrijorează. Ceea ce mă preocupă cu adevărat

este să aflu ce efect va avea asupra minții sale această „injecție" cu energie pozitivă. În cazul tatălui meu, o astfel de schimbare poate fi traumatizantă. El este capul familiei Fowl și întreaga lui viață gravitează în jurul banilor.

Șaisprezece zile am stat în camera de spital a tatălui meu, așteptînd un semn de viață. Învățasem deja să citesc toate aparatele și am observat imediat, în dimineața în care s-a trezit, schimbarea din graficul encefalogramei. Concluzia mea era că în curînd avea să-și recapete cunoștința, așa că am chemat asistenta. Am fost conduși afară din cameră pentru a face loc unei echipe medicale mult prea mari. Doi cardiologi, un anestezist, un neurochirurg, un psiholog și vreo cîteva asistente.

De fapt, tatăl meu n-avea nevoie de nici o supraveghere medicală. S-a ridicat, pur și simplu, s-a frecat la ochi și a rostit un singur cuvînt: „Angeline".

Mama a fost primită înăuntru. Butler, Juliet și cu mine am fost nevoiți să mai îndurăm cîteva minute pînă ce mama a reapărut în cadrul ușii:

– Haideți, intrați, zise ea. Vrea să vă vadă.

Și dintr-odată mi s-a făcut frică. Tatăl meu, bărbatul căruia încercasem să-i țin locul timp de doi ani, își revenise în sfîrșit. Se va ridica la înălțimea așteptărilor mele? Voi fi la înălțimea așteptărilor lui?

Am intrat şovăind. Artemis Fowl senior era proptit între perne. Primul lucru pe care l-am observat la el a fost chipul. Nu cicatricele, care erau aproape vindecate, ci expresia feţei lui. Fruntea lui, mereu încruntată şi meditativă, era acum senină şi lipsită de griji.

După o despărţire atît de lungă, nu ştiam ce să-i spun. Tatăl meu n-avea astfel de probleme.

– Arty, strigă el, întinzîndu-şi braţele spre mine. Te-ai făcut bărbat. Un adevărat bărbat.

L-am îmbrăţişat. Şi, în timp ce mă strîngea în braţe, toate comploturile şi stratagemele mi-au dispărut din minte. Aveam din nou un tată.

INSTITUTUL CRIOGENIC ICE AGE, LONDRA

Gîndurile lui Artemis fură întrerupte de o adiere discretă pe peretele din faţă. Îşi plimbă privirea în acel loc şi privi prin ochelarii anti-ecran. Un elf ghemuit încerca să se strecoare pe fereastră. Un ofiţer Recon echipat cu aripi şi cască. După doar un sfert de oră? Trucul său funcţionase. Foaly interceptase convorbirea şi trimisese pe cineva să investigheze. Acum nu-i mai rămînea decît să spere că spiriduşul era plin din cap pînă-n picioare de magie şi suficient de binevoitor încît să-l ajute.

Trebuia să se poarte cu mănuşi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l sperie. O singură mişcare greşită şi n-avea să se mai trezească decît după şase

ore, cu vreo cîteva amintiri în minus – în special cea a zilei de azi. Iar un asemenea lucru ar fi însemnat sfîrşitul lui Butler.

Artemis deschise cu băgare de seama uşa dubiţei şi coborî. Spiriduşul îşi ridică privirea şi îi urmări mişcările. Spre disperarea lui, Artemis văzu cum creatura scoate un pistol argintiu.

– Nu trage, zise Artemis ridicînd mîinile. Sînt neînarmat. Şi am nevoie de ajutorul tău.

Spiriduşul îşi activă aripile şi coborî pînă în dreptul privirii lui Artemis

– Nu te speria, continuă Artemis. Sînt un prieten al Poporului. V-am ajutat să înfrîngeţi gruparea B'wa Kell. Numele meu este...

Spiriduşul îşi dezactivă scutul şi îşi deschise vizorul.

– Ştiu care este numele tău, Artemis, îi răspunse căpitanul Holly Short.

– Holly! strigă Artemis, apucînd-o de umeri. Tu eşti!

Holly ignoră gestul.

– Bineînţeles că eu sînt. Ce se petrece aici? Presupun că de la tine venea apelul acela.

– Exact. Dar n-avem timp de asta acum. O să-ţi explic mai tîrziu.

Holly acceleră mişcarea aripilor şi se ridică la o înălţime de trei metri.

– Nu, Artemis. Vreau o explicaţie chiar în momentul ăsta. Dacă aveai nevoie de ajutor de ce n-ai sunat de pe telefonul tău?

Artemis se strădui să răspundă la întrebare.

– Deoarece mi-ai spus că Foaly nu îmi mai monitorizează sistemele de comunicaţie. Şi-apoi, nu eram sigur că vei veni.

Holly chibzui.

– Ei bine, poate că n-aş fi venit.

Dar observă că lipsea ceva din peisaj.

– Şi Butler unde-i? Ţine de şase, ca de obicei?

Artemis nu-i răspunse, dar expresia feţei lui îi dădu de înţeles care era motivul pentru care o chemase.

Artemis apasă un buton şi o pompă pneumatică deschise capacul capsulei criogenice. Înăuntru zăcea Butler, acoperit cu un strat de gheaţă.

– O, nu, oftă Holly. Ce s-a-ntîmplat?

– A încasat un glonţ în locul meu, îi răspunse Artemis.

– Cînd o să te-nveţi minte, Noroiosule? îl mustră spiriduşul. Micile tale stratageme au tendinţa de a-i răni pe ceilalţi. În special pe cei care ţin la tine.

Artemis nu-i răspunse. La urma urmei, avea dreptate.

Holly înlătură un pachet de gheaţă de pe pieptul lui Butler.

– De cît timp este aşa?

Artemis se uită la ceasul de pe mobil.

– De trei ore. Mai mult sau mai puţin.

Căpitanul Short dădu la o parte gheaţa şi îşi aşează palma pe pieptul lui Butler.

– Trei ore. Nu ştiu ce să zic, Artemis. Nu prea mai avem ce face. Nu simt nici măcar o tresărire.

Artemis se uită fix la ea pe deasupra capsulei criogenice.

– Poţi s-o faci, Holly? Poţi să-l vindeci?

Holly se dădu un pas înapoi.

– Eu? Dar eu nu pot să-l vindec. Numai un vraci profesionist ar putea încerca aşa ceva.

– Dar pe tata l-ai vindecat.

– Atunci a fost cu totul altceva. Tatăl tău nu era mort. Nu era nici măcar în stare critică. Regret s-o spun, dar pe Butler l-am pierdut. Pentru totdeauna.

Artemis scoase un medalion de aur, care atîrna pe un şnur de piele, agăţat în jurul gîtului. Medalionul era găurit. Chiar în centru.

– Îţi aminteşti de ăsta? Mi l-ai dat ca să fii sigură că degetul îţi va fi reataşat. Mi-ai spus că asta îmi va aminti că există un sîmbure de omenie în mine. În momentul ăsta, încerc să fac un lucru bun, căpitane.

– Nu e vorba de omenie. Pur şi simplu, nu se mai poate face nimic.

Artemis bătea darabana cu degetele pe capacul capsulei. Se gîndea.

– Vreau să vorbesc cu Foaly, zise el în cele din urmă.

– Eu vorbesc în numele Poporului, Fowl, zise Holly țîfnoasă. Nu acceptăm ordine din partea oamenilor.

– Te rog, Holly, zise Artemis. Nu pot să mă despart de el așa pur și simplu. E Butler.

Holly nu se putu abține. La urma urmei, Butler le salvase și lor pielea în repetate rînduri.

– În ordine, zise ea, scoțînd de la centură o pereche de căști de rezervă. Dar n-o să aibă vești bune pentru tine.

Artemis își agăță casca pe după ureche și își ajustă microfonul.

– Foaly, ne auzi?

– Glumești? veni prompt răspunsul. Faza asta-i mai tare decît telenovelele voastre.

Artemis se reculese. Trebuia să pledeze cît mai convingător, altfel s-ar fi dus și ultima șansă a lui Butler.

– Tot ce vreau e o vindecare. Recunosc că e posibil să nu meargă, dar ce ne costă să-ncercăm?

– Nu e chiar floare la ureche, Noroiosule, îi răspunse centaurul. Vindecarea e un proces complicat. Este nevoie de talent și putere de concentrare. Holly e destul de pricepută – crede-mă pe cuvînt. Dar în cazul de față e nevoie de o întreagă echipă de vraci cu experiență.

– Dar nu avem timp pentru aşa ceva, zise Artemis arţăgos. A trecut şi aşa prea mult timp de cînd Butler se află în starea asta. Vindecarea trebuie făcută înainte ca glucoza să-i ajungă în sînge. Deja i-au fost afectate ţesuturile de la mîini.

– Poate că şi creierul, nu? îşi dădu cu părerea centaurul.

– Nu. I-am scăzut temperatura aproape imediat. Craniul său a stat la rece, de cînd s-a petrecut incidentul şi pînă acum.

– Eşti sigur de asta? Nu vrem să-i aducem trupul la viaţă fără minte.

– Sînt sigur. Creierul nu a fost afectat.

Foaly tăcu preţ de cîteva secunde.

– Artemis, dacă vom accepta să facem asta, nu ştiu care vor fi rezultatele. Poate avea un efect devastator asupra corpului său. Ca să nu mai vorbim de mintea lui. Pînă acum, o astfel de operaţie n-a mai fost încercată pe o fiinţă umană.

– Înţeleg.

– Chiar înţelegi, Artemis? Înţelegi cu adevărat? Eşti pregătit să accepţi consecinţele acestei vindecări? Pot apărea o mulţime de probleme neprevăzute. Orice ar ieşi din capsula asta, să ştii că e responsabilitatea ta. Eşti pregătit să faci faţă unei astfel de responsabilităţi?

– Da, zise Artemis fără să clipească.

– Foarte bine. Atunci decizia îi aparţine lui Holly. Nimeni n-o poate obliga să-şi folosească magia. Rămîne la latitudinea ei.

Artemis îşi lăsă privirea în jos. Nu se putea aduna ca să-l privească în ochi pe elful LEP.

– Deci, Holly? O s-o faci? O să încerci măcar?

Holly dădu la o parte gheaţa de pe fruntea lui Butler. Fusese un prieten devotat al Poporului.

– O să încerc, zise ea. Nu pot să-ţi promit nimic. Dar o să fac tot ce-mi stă-n puteri.

Lui Artemis aproape că i se înmuiară genunchii de uşurare, dar îşi reveni imediat. Acum nu avea timp de asta.

– Îţi mulţumesc, căpitane. Sînt convins că nu e uşor să iei o asemenea decizie. Acum zi-mi cu ce pot să te-ajut.

Holly îi arătă uşile din spate ale dubiţei.

– În primul rînd trebuie să ieşi. Am nevoie de un mediu steril. O să vin după tine cînd voi termina. Şi, orice s-ar întîmpla, orice ai auzi, să nu intri sub nici o formă pînă nu te chem eu.

Holly îşi desprinse camera din cască şi o agăţă de capacul capsulei criogenice, pentru a-i oferi lui Foaly o privire de ansamblu asupra pacientului.

– E bine aşa?

– Perfect, îi răspunse Foaly. Pot vedea întreaga parte superioară a corpului. Criogenie. Puştiul ăsta Fowl e genial, pentru o fiinţă umană. Îţi dai seama

că a elaborat tot planul ăsta în mai puţin de un minut? Ăsta-i un Noroios tare deştept!

Holly îşi curăţă temeinic mîinile în chiuvetă.

– Da' nu suficient de deştept, încît să nu intre în belele. Nu pot să cred că fac asta. O vindecare după trei ore. Mai mult ca sigur va fi o premieră.

– Teoretic vorbind, ar trebui să fie o vindecare după două minute. Asta dacă e adevărat că i-a fost congelat creierul imediat. Dar...

– Dar ce? îl întrebă Holly, frecîndu-şi rapid degetele cu prosopul.

– Dar sistemul de congelare interferează cu ritmurile biologice proprii fiecărui organism, precum şi cu anumite cîmpuri magnetice – elemente pe care nici măcar Poporul nu le stăpîneşte pe deplin. E vorba de ceva mai mult decît piele, carne şi oase. E imposibil de prevăzut ce repercusiuni va avea vindecarea asupra lui Butler.

Holly se posta în faţa camerei.

– Foaly, eşti sigur că e o idee bună?

– Aş fi vrut să avem timp de stat la taclale, Holly, dar fiecare secundă îl costă vreo cîteva celule nervoase pe bunul nostru prieten Butler. O să te ghidez. În primul rînd, trebuie să ne uităm la rană.

Holly coji cîteva foiţe de gheaţă, în timp ce desfăcea fermoarul costumului metalizat. Gaura lăsată de glonţ era mică şi se înnegrise. Stătea ascunsă într-o baltă de sînge ca un boboc de floare.

– N-a avut nici măcar o şansă. Exact sub inimă. O să dau un zoom.

Holly îşi trase vizorul şi folosi filtrele din cască pentru a mări rana lui Butler.

– Sînt cîteva fibre prinse înăuntru. Cred că de la un înveliş Kevlar.

Foaly fornăi dezaprobator în căşti.

– Exact ce ne lipsea. Complicaţii.

– Ce importanţă au cîteva firişoare? Şi să ştii că nu e momentul pentru neologisme. Crezi că reuşeşti să vorbeşti pe înţelesul tuturor?

– OK. Chirurgie pentru fraieri. Dacă îţi bagi degetele în rana aceea, magia va reface celulele lui Butler, dar îmbunătăţite cu nişte fibre de Kevlar. Butler va fi mort, dar cît se poate de rezistent la gloanţe.

Holly era încordată la maximum.

– În concluzie, pot sau nu să-mi introduc degetele în această rană?

– Va trebui să faci o nouă gaură şi să împrăştii magia de-acolo.

„Minunat, se gîndi Holly. O nouă rană. Da' de ce nu-l feliem, mai bine?"

– Dar e tare ca piatra.

– Păi, atunci poate că ar trebui să-l topeşti un pic. Foloseşte Neutrino 2000, la nivel scăzut, dar nu prea mult. Dacă i se trezeşte creierul înainte de vreme, e terminat.

Holly își scoase pistolul Neutrino 2000, reglîndu-i capacitatea la nivel minim.

– Unde propui să topesc?

– În celălalt pectoral. Fii gata pentru vindecare – căldura se va răspîndi rapid. Trebuie să-l vindeci înainte ca oxigenul să ajungă la creier.

Holly îndreptă laserul către pieptul bodyguardului.

– Aştept semnalul tău.

– Puţin mai aproape. La aproximativ cincisprezece centimetri distanţă. O lovitură de două secunde.

Holly își ridică vizorul şi inspiră adînc. Folosea un Neutrino 2000 pe post de instrument medical. Cine s-ar fi gîndit? Holly trase uşor de trăgaci. Încă o mişcare ca asta şi laserul ar fi fost activat.

– Două secunde.

– OK. Dă-i drumul!

Poc! Un mănunchi de raze portocalii pline de energie calorică se revărsă din ţeava pistolului cu laser şi se împrăştie pe pieptul lui Butler. Dacă bodyguardul ar fi fost în viaţă, mai mult ca sigur că l-ar fi lăsat fără cunoştinţă. Gheaţa se evaporă, condensîndu-se pe tavan.

– Acum, zise Foaly, cu o voce agitată. Micşorează raza şi concentreaz-o într-un punct.

Holly mînui arma cu îndemînare. Micşorarea razei îi intensifica puterea, dar laserul trebuia

reglat la un anumit nivel, ca să nu-l facă totuşi bucăţi pe Butler.

– O fixez la zece centimetri.

– Bine, dar grăbeşte-te. Căldura se răspîndeşte.

Pieptul lui Butler prinse din nou culoare, şi gheaţa din jurul corpului începu să se topească. Holly apasă din nou pe trăgaci. De data asta făcu o deschizătură în formă de semilună în trupul lui Butler. O singură picătură de sînge se scurse dinăuntru.

– E de bine. Sîngele nu e închegat.

Holly îşi puse arma înapoi în toc.

– Şi acum ce facem?

– Acum îţi bagi mîinile cît mai adînc în rană şi reverşi fiecare picătură de magie pe care o ai în tine. N-o lăsa să se scurgă din tine pur şi simplu. Concentrează-te şi împinge-o în afară.

Holly se strîmbă. Nu-i plăcuse niciodată să facă lucruri de genul asta. Oricît de multe vindecări executase, nu se obişnuise nici pînă în ziua de azi cu ideea de a-şi înfige mîinile în interiorul cuiva. Îşi întinse degetele şi şi le scufundă în incizie.

– Vindecă-te, murmură ea şi magia începu îndată să i se prelingă prin vîrful degetelor.

Deasupra rănii lui Butler începură să plutească scîntei albastre. Apoi se topiră înăuntrul lui, precum stelele căzătoare care se pierd în zare.

– Mai tare, Holly, o îndemnă Foaly, încă o dată.

Holly apasă, din nou, cu mai multă putere. La început, țîșni o ploaie de scîntei albastre. Apoi, pe măsură ce magia se scurgea din venele lui Holly, scînteile începură să pălească.

– Asta-i tot ce pot, zise ea gîfîind. Abia dacă mi-a mai rămas un strop de magie cît să-mi pot activa scutul ca să mă întorc acasă.

– E-n ordine, zise Foaly. Acum e timpul să stai deoparte. Pentru că iadul e pe cale să se dezlănțuie.

Holly se lipi de perete. Timp de cîteva secunde, nu se petrecu nimic spectaculos. Apoi, spatele lui Butler se arcui și pieptul său fu scuturat de convulsii. Holly îi auzi vertebrele trosnind.

– Inima a început să bată, comentă Foaly. Asta a fost partea ușoară.

Butler se prăbuși în capsulă, în timp ce sîngele i se scurgea din rana făcută de Holly. Scînteile magice se împletiră și se așezară peste trunchiul lui Butler ca o perdea de zale tremurătoare. Butler se zbuciuma în capsulă ca un bob într-o păstaie, în timp ce magia îi refăcea atomii. Porii lui eliberau vapori de apă, pe măsură ce organismul elimina toxinele.

Crusta de gheață se evaporă instantaneu și se condensă pe tavan. Stropi de apă începură să picure. Sloiurile de gheață pocniră ca niște baloane, împrăștiind cristale prin sala de operații improvizată. Parcă ar fi fost în mijlocul unei furtuni multicolore.

– Trebuie să te duci lîngă el, acum! îi zise Foaly în cască.

– Ce?

– Du-te lîngă el! Magia se răspîndeşte de-a lungul coloanei vertebrale. Ţine-i capul nemişcat pentru vindecare. Altfel, celulele afectate se vor înmulţi. Şi, odată ce o anumită zonă a fost vindecată, nu mai poţi acţiona în nici un fel asupra ei.

„Minunat, se gîndi Holly. Să-l ţii pe Butler nemişcat. Nici o problemă". Îşi croi drum cu greu prin moloz, în timp ce cristalele de gheaţă îi bombardau vizorul. Trupul lui Butler se zbătea în continuare în capsula criogenică, învăluit într-un nor de vapori. Holly îşi încleştă mîinile de-o parte şi de alta a craniului lui Butler. Vibraţiile îi străbăteau braţele şi i se răspîndeau în tot corpul.

– Ţine-l, Holly! Ţine-l!

Holly se aplecă peste marginea capsulei şi se aşeză cu toată greutatea ei peste capul lui Butler. În învălmăşeala aceea, Holly nu-şi dădea exact seama dacă eforturile ei aveau vreun efect.

– Pregăteşte-te! îi zise Foaly în cască. Ţine-te bine!

Ţesătura de zale magice se întinse peste gîtul lui Butler şi, apoi, i se aşternu pe faţă. Scînteile albastre îi pătrunseră în ochi şi înaintară de-a lungul nervului optic pînă la creier. Ochii lui Butler se deschiseră brusc, rotindu-se în orbite. Gura îi fusese şi

ea reactivată, şi acum rostea în neştire şiruri de cuvinte din diferite limbi. Fără sens.

– Creierul lui face verificări, zise Foaly. Ca să fie sigur că totul funcţionează.

Muşchii şi încheieturile îi fură testaţi la maximum: răsuciri, rotiri şi întinderi. Bulbii piloşi crescuseră cu o viteză uluitoare, acoperind scalpul ras al lui Butler cu o coamă deasă. Unghiile îi ţîşniră, precum ghearele unui tigru, şi o barbă încîlcită îi invadă bărbia.

Holly se străduia să reziste. Îşi imagina că aşa trebuie să se simtă un cowboy călare pe un taur furios la un rodeo.

Scînteile se risipiră în cele din urmă, spiralînd în aer, ca nişte tăciuni aprinşi în vînt. Butler se potoli şi corpul i se scufundă în zece centimetri de apă şi lichid frigorific. Respira încet şi adînc.

– Am reuşit, zise Holly, îngenunchind pe capacul capsulei. Trăieşte.

– Nu te pregăti de petrecere încă, zise Foaly. Mai e nevoie de ceva timp ca să-şi revină complet. Abia peste cîteva zile îşi va recăpăta cunoştinţa, şi chiar şi-atunci, cine ştie în ce stadiu va fi mintea lui. Şi, desigur, mai e şi problema evidentă.

Holly îşi ridică vizorul.

– Care problemă evidentă?

– Uită-te şi singură.

Căpitanul Short se temea să privească în interiorul capsulei. În tot acest timp, imaginaţia sa era

năpădită de tot felul de scenarii groteşti. Oare ce formă anormală de mutant creaseră? Întîi, observă pieptul lui Butler. Urma glonţului dispăruse cu desăvîrşire, dar în locul acela pielea se înnegrise şi o dungă roşie brăzda pata negricioasă. Arăta ca un „I" mare.

– Învelişul Kevlar, explică Foaly. Cîteva bucăţi din el au fost multiplicate, probabil. Din fericire, nu destul, cît să-l omoare, dar atît cît să-i încetinească respiraţia. Butler nu va mai participa la nici un maraton, cu fibrele alea lipite de coaste.

– Şi dunga roşie ce e?

– La prima vedere, aş zice că-i vopsea. Trebuie să fi fost ceva scris pe vesta antiglonţ.

Holly aruncă o privire în jur. Vesta lui Butler zăcea într-un colţ. De-a lungul pieptului erau tipărite, cu roşu, literele: FBI. I-ul fusese perforat chiar în mijloc.

– Ei bine, zise centaurul, e un preţ mic, pe care l-a plătit pentru viaţa lui. Poate să spună că-i un tatuaj. Sînt la modă printre Noroioşi în ziua de azi.

Holly sperase că bucăţica de piele întărită cu Kevlar fusese acea „problemă evidentă" la care se referise Foaly. Dar mai era ceva. Şi acel ceva deveni mai mult decît evident, cînd privirea îi alunecă peste chipul lui Butler. Sau, mai bine zis, peste barba care acoperise faţa bodyguardului.

– O, Doamne, murmură ea. Artemis n-o să fie prea încîntat.

Artemis măsurase curtea în lung şi-n lat, în timp ce bodyguardul său se afla sub terapie magică. Acum că planul său fusese pus în aplicare, îndoielile începeau să i se tîrască prin minte, ca melcii pe frunze. Oare era bine ce făcea? Dacă Butler nu va mai fi el însuşi? La urma urmei, tatăl său devenise, indiscutabil, alt om, din ziua în care îşi revenise. Nu va uita niciodată prima lor discuţie de atunci...

Fragment din jurnalul lui Artemis Fowl. CD-ul 2. Codat.

Doctorii din Helsinki erau hotărîţi să-l îndoape pe tata cu tot felul de vitamine şi suplimente nutritive. Dar el era la fel de hotărît ca şi ei că acest lucru nu se va întîmpla. Iar un Fowl hotărît de obicei o scoate la capăt.

– Mă simt cît se poate de bine, stăruia el. Nu vreau decît să-mi petrec timpul cu familia.

Doctorii se retraseră, dezarmaţi de personalitatea lui. Eram uimit de această abordare. Farmecul nu fusese niciodată una dintre armele preferate ale tatălui meu. În trecut, ca să-şi atingă

scopurile, călcase în picioare pe oricine fusese suficient de nechibzuit încît să-i stea în cale.

Tata stătea în singurul fotoliu din camera de spital şi îşi odihnea piciorul mai scurt pe un taburet. Mama era cocoţată pe unul din braţele fotoliului, splendidă în blana ei albă, ecologică, de la Armani.

Tata mă surprinse uitînd-mă la piciorul lui.

– Nu-ţi face griji, Arty, zise el. Mîine îmi vor lua măsuri pentru proteză. Doctorul Hermann Gruber va fi adus cu avionul de la Dortmund.

Auzisem de Gruber. Lucra cu echipa olimpică a Germaniei. Era cel mai bun.

– O să-i cer ceva mai sportiv. Poate şi cu trepte de viteză.

O glumă. Un lucru anormal pentru tatăl meu.

Angeline îi ciufuli părul soţului ei.

– Încetează cu tachinările, scumpule. Lui Arty îi este foarte greu, să ştii. Era un copil cînd ai plecat.

– Aproape un copil, mamă, i-am replicat. În definitiv, aveam unsprezece ani.

Tata mi-a zîmbit drăgăstos. Poate că era momentul să purtăm o discuţie. Acum cît era în toane bune, şi nu mai tîrziu, cînd, cine ştie, poate că avea să-i sară ţandăra, ca de obicei.

– Tată, lucrurile s-au schimbat cît ai fost plecat. Eu m-am schimbat.

Tata dădu solemn din cap.

– Aşa e. Ai dreptate. Trebuie să discutăm despre afaceri.

O, da. Din nou afaceri. Ăsta era tata.

– Conturile bancare ale familiei sînt cît se poate de prospere şi sînt convins că vei fi încîntat şi de acţiunile de la bursă. Sînt în creştere cu optsprezece procente, în raport cu ultimii ani. O creştere de optsprezece procente e ceva destul de remarcabil pe piaţa actuală. Nu te-am dezamăgit.

– Dar eu te-am dezamăgit, fiule, zise Artemis Fowl senior, dacă tu crezi că acţiunile şi conturile bancare sînt cel mai important lucru. Ai învăţat asta de la mine.

Mă trase lîngă el.

– N-am fost un tată model, Arty. Ştiu asta. Am fost tot timpul prea ocupat cu afacerile familiei. Întotdeauna mi s-a spus că este de datoria mea să duc mai departe imperiul Fowl. Un imperiu mafiot, după cum ştim amîndoi. Singura consecinţă bună pe care a avut-o răpirea este că m-a făcut să-mi reevaluez priorităţile. Vreau să-ncepem o viaţă nouă.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Una dintre cele mai puternice amintiri ale mele era aceea a tatălui meu citînd, în repetate rînduri, mottoul familiei: *Aurum potestas est.* „Aurul înseamnă putere." Şi acum, iată că întorcea spatele principiilor familiei Fowl. Ce făcuse magia din el?

– Aurul nu este totul în viaţă, Arty, continuă el. Şi nici puterea. Avem tot ce ne trebuie chiar aici. Pe noi trei.

Am fost cît se poate de surprins. Dar într-un mod plăcut.

– Dar, tată, întotdeauna ai spus... Nu mai eşti tu. Eşti un alt om.

Mama se amestecă şi ea în conversaţie.

– Nu, Arty. Nu, „un alt om". Ci unul mai vechi. Este acel om de care m-am îndrăgostit şi pe care l-am luat de bărbat, înainte ca imperiul Fowl să-l acapareze. Şi acum l-am recîştigat. Sîntem din nou o familie.

Mă uitam cît de fericiţi erau împreună. O familie? Era oare posibil ca familia Fowl să devină o familie obişnuită?

Artemis fu trezit la realitate de zgomotele ce veneau din interiorul salvării aparţinînd institutului Ice Age. Maşina începuse să se zguduie, în timp ce pe sub uşi ieşeau, trosnind, scîntei albastre.

Artemis rămase calm. Mai văzuse şi alte vindecări înainte. Anul trecut, cînd Holly îşi reataşase degetul arătător, ploaia magică fărîmiţase jumătate de tonă de gheaţă. Şi asta doar pentru un deget. Imaginează-ţi ce avea să se petreacă la gabaritul lui Butler.

Măcelul dinăuntru continuă preţ de cîteva minute, dezumflînd două dintre cauciucurile

dubiței și făcîndu-i praf suspensiile. Din fericire, institutul era închis pe timpul nopții. Altfel, doctorul Lane mai mult ca sigur, ar fi adăugat la nota de plată și despăgubirile pentru automobil.

Furtuna magică se mai domoli în cele din urmă, și vehiculul se potoli, ca o mașină de curse după raliu. Holly deschise ușile din spate, împingînd în ele cu toată puterea. Era extenuată. Secată de puteri. O paloare bolnăvicioasă emana din toată făptura ei cafenie.

– Deci? o întrebă nerăbdător Artemis. E viu?

Holly nu-i răspunse. O vindecare mai dificilă provoca adesea stări de greață și extenuare. Căpitanul Short trase adînc aer în piept și se rezemă de bara din spate a dubiței.

– Trăiește? întrebă din nou tînărul.

Holly încuviință din cap.

– Trăiește. Da, trăiește. Dar...

– Dar ce, Holly?! Spune-mi!

Holly își scoase casca. Îi alunecă printre degete și se rostogoli în curte.

– Îmi pare rău, Artemis. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

Era probabil cel mai rău lucru pe care-l putea spune.

Artemis se urcă în dubiță. Podeaua, acoperită cu apă și cristale colorate, era alunecoasă. O dîră de fum se scurgea printre zăbrelele crăpate ale aparatului

de aer condiţionat, în timp ce neonul de deasupra pîlpîia ca o lampă de gaz.

Capsula criogenică se afla într-o stare deplorabilă, cu giroscoapele lichefiate. Braţul lui Butler atîrna peste marginea capsulei, aruncînd o umbră înfiorătoare pe perete.

Panoul de control al capsulei criogenice încă mai funcţiona. Artemis răsuflă uşurat cînd văzu pîlpîind pe monitor graficul cu bătăile inimii. Butler era viu. Holly reuşise din nou. Şi totuşi, elful părea preocupat de ceva. Era o problemă.

Dar cînd Artemis privi în interiorul capsulei, sesiză imediat care era problema. Părul proaspăt crescut al bodyguardului era brăzdat de şuviţe grizonate. Butler, cel pe care îl introdusese în capsulă, fusese un bărbat de patruzeci de ani. Individul care se afla acum în faţa lui avea, pe puţin, cincizeci. Poate chiar mai mult. În decurs de trei ore, Butler îmbătrînise.

Holly apăru lîngă umărul lui Artemis.

– Cel puţin e viu, zise elful.

Artemis dădu din cap.

– Cînd o să se trezească?

– În cîteva zile. Probabil.

– Cum de s-a întîmplat una ca asta? întrebă băiatul, netezind o şuviţă de păr de pe fruntea lui Butler.

Holly ridică din umeri.

– Nu ştiu să-ţi spun. Ăsta-i teritoriul lui Foaly.

Artemis scoase căştile de rezervă din buzunar şi şi le agăţă după ureche.

– Ai vreo teorie, Foaly?

– Nu sînt sigur, răspunse centaurul. Dar cred că Holly n-a avut suficientă magie. Aşa că a intrat în joc şi energia vitală a lui Butler. Judecînd după aspectul lui, cam cincisprezece ani de viaţă i-au fost consumaţi.

– Se mai poate face ceva?

– Mă tem că nu. O vindecare nu poate fi dezlegată. Dacă te consolează cu ceva, probabil că va trăi mai mult decît în mod normal. Dar nu-şi poate redobîndi tinereţea. Ceea ce mă îngrijorează şi mai mult este cum i-a fost afectat creierul. Este posibil ca vindecarea să-i fi şters creierul mai ceva ca un disc magnetic.

Artemis oftă adînc.

– Ce ţi-am făcut, prietene?

– N-avem timp de asta acum, zise Holly sprintenă. Voi doi trebuie s-o ştergeţi cît mai repede de-aici. Sînt sigură că toată zarva asta trebuie să fi atras atenţia cuiva. Aveţi vreun mijloc de transport?

– Nu. Am venit cu un zbor public. Apoi am luat un taxi de la Heathrow.

Holly ridică din umeri.

– Aş vrea să te ajut, Artemis. Dar deja mi-am pierdut o groază de timp aici. Sînt în misiune. O misiune extrem de importantă. Şi trebuie să mă-ntorc la treabă.

Artemis ieşi din dubiţă.

– Holly, în legătură cu misiunea ta...

Căpitanul Short se întoarse încet.

– Artemis...

– Aţi fost scanaţi, nu-i aşa? Ceva a trecut peste măsurile de securitate ale lui Foaly.

Holly desprinse o bucată mare din folia de camuflaj aflată în rucsac.

– Trebuie să mergem undeva să vorbim. Într-un loc mai ferit.

Următoarele patruzeci şi cinci de minute se estompară pentru Artemis. Holly îi înfăşură pe el şi pe Butler în folia de camuflaj din trusa ei de supraveghere şi îi agăţă de o Centură Lunară. Centura le reducea greutatea la o cincime din cea normală.

Chiar şi aşa, aripile ei mecanice se zbăteau din răsputeri ca să-i poată ridica în văzduhul întunecat. Holly se văzu nevoită să calce cît mai tare acceleraţia pentru a-i ridica la o sută cincizeci de metri deasupra nivelului mării.

– Acum o să activez scutul, zise ea în microfonul din cască. Încercaţi să nu vă fîţîiţi prea tare. N-aş vrea să scap de vreunul din voi.

Apoi, dispăru. Şi, în locul ei, plutea prin aer o umbră smălţuită cu steluţe ce abia licăreau. Vibraţiile se răspîndeau prin curelele centurii, făcînd să-i clănţăne dinţii-n gură lui Artemis.

Artemis se simţea ca un fluture într-un cocon – atîrnînd bandajat într-o folie, cu faţa expusă în aerul nopţii. La început, experienţa i se păru interesantă; să zbori pe deasupra oraşului, privind farurile maşinilor de-a lungul autostrăzilor. Apoi, Holly dădu peste un vînt din vest, care îi aruncă exact în mijlocul curenţilor de aer de deasupra Canalului Mînecii. Dintr-odată întreg universul lui Artemis se transformă în curenţi de aer rece, ghionturi şi păsări speriate. Lîngă el, Butler atîrna fără vlagă, în bandajul său improvizat. Folia absorbea culoarea locală şi reflecta nuanţele. Era o reflecţie cît se poate de nereuşită a împrejurimilor, dar o metodă cît se poate de onorabilă pentru un zbor de noapte, pe deasupra Canalului, pînă-n Irlanda.

– Folia asta e invizibilă pentru radare? o întrebă Artemis în căşti. Nu vreau să fiu luat drept un OZN de către cine ştie ce pilot acrobat.

Holly chibzui.

– Ai dreptate. Poate că ar trebui să mai coborîm puţin, pentru orice eventualitate.

După două secunde, Artemis regreta deja că spărsese tăcerea. Holly îşi înclină aripile pe o parte şi plonjă înspre apă, aruncîndu-se cu ei cu tot în valurile de dedesubt. Se înalţă în ultimul moment, cînd Artemis ar fi putut să jure că începea să i se dezlipească pielea de pe faţă.

– A fost suficient de jos? întrebă Holly ironic.

Atinseră în treacăt creasta valurilor, împroşcînd folia de camuflaj cu stropi de apă. Oceanul era agitat în noaptea aceea, iar ei urcau şi coborau odată cu valurile, pe coama lor. Un banc de balene cu cocoaşă o simţiră pe Holly şi despicară valurile înspumate sărind treizeci de metri în aer, înainte de a dispărea în apa întunecată. Nu se vedeau delfini prin prejmă. Mamiferele mai mici se adăposteau de stihiile naturii prin golfurile şi golfuleţele ce se întindeau de-a lungul coastei irlandeze.

Holly ocoli carena unui feribot, zburînd suficient de aproape încît să poată simţi pulsaţiile motorului. Pe punte, o grămadă de călători vărsau peste balustradă, ratîndu-i la mustaţă pe pasagerii invizibili de dedesubt.

– Fermecător, mormăi Artemis.

– Stai liniştit, se auzi vocea lui Holly prin aerul rarefiat. Aproape c-am ajuns.

Trecură peste terminalul pentru feriboturi de la Rossalare şi de-a lungul coastei de nord, pe deasupra munţilor Wicklow. Cu toată debusolarea lui, Artemis nu înceta să se minuneze de viteza la care zburau. Aripile lui Holly erau o invenţie extraordinară. Imaginează-ţi cîţi bani s-ar putea scoate odată brevetate. Artemis se opri. Comerţul cu tehnologia vrăjită era motivul pentru care Butler se afla în starea în care se afla.

Încetiniră, iar Artemis începu să recunoască peisajul. Dublinul se întindea la est, învăluit într-un

nimb de luminiţe galbene. Holly ocoli oraşul şi se îndreptă spre nord, înspre zonele mai puţin populate ale ţării. În mijlocul unei întinderi de pământ, se afla o singură clădire, luminată de reflectoare. Căminul ancestral al lui Artemis, conacul Fowl.

Conacul Fowl, Dublin, Irlanda

– Şi acum, să te aud, îi zise Holly, de îndată ce îl depuseră pe Butler în siguranţă în pat.

Stătea pe treapta de jos a impunătoarei scări din conac.

Generaţii întregi de membri ai familiei Fowl o priveau de sus din portretele în ulei. Căpitanul LEP îşi activă microfonul din cască.

– Foaly, sper că înregistrezi. Am o presimţire c-o să fie nevoie s-o mai ascultăm de cîteva ori.

– Totul a început de la o întîlnire de afaceri pe care am avut-o în după-amiaza asta, începu Artemis.

– Continuă.

– Mă întîlneam cu Jon Spiro, un industriaş american.

Holly auzi în căşti ţăcănitul unei tastaturi. Evident, Foaly îl verifica pe acest Spiro.

– Jon Spiro, zise centaurul aproape imediat. Un individ dubios, chiar şi după standardele umane. Agenţiile de securitate ale Noroioşilor încearcă să-l bage la zdup de mai bine de treizeci de ani.

Companiile lui sînt niște dezastre ecologice. Și asta nu-i decît partea frumoasă a problemei. Spionaj industrial, poluare, răpire, șantaj, relații cu lumea interlopă. Tot ce vrei. Și totuși, a reușit să scape.

– Ăsta-i omul nostru, zise Artemis. Am aranjat o întîlnire cu domnul Spiro.

– Ce aveai de vînzare? îl întrerupse Foaly. Un om ca Spiro nu traversează Atlanticul doar pentru o ceașcă de ceai cu brioșe.

Artemis se încruntă.

– De fapt, nu voiam să-i vînd nimic. Dar m-am oferit să nu pun în circulație o anumită tehnologie revoluționară. Contra cost, bineînțeles.

Vocea lui Foaly îi răsună sec în ureche.

– Ce fel de tehnologie revoluționară?

Artemis ezită o secundă.

– Îți amintești de căștile pe care Butler le capturase de la Brigada de Recuperare?

Holly gemu.

– O, nu!

– Am dezactivat mecanismul de autodistrugere al căștilor și, cu ajutorul senzorilor și al microcipurilor, am creat un cub. C Cubul, un minicomputer. N-a fost greu să-i instalez un dispozitiv de blocare a fibrelor optice, astfel încît să nu poți prelua controlul asupra lui, în caz că l-ai fi detectat.

– Ai fi dat tehnologia magică pe mîna unui om ca Jon Spiro?

– În mod evident, nu i-am dat-o eu, răspunse ironic Artemis. Şi-a luat-o singur.

Holly îndreptă un deget către tînăr.

– Nu mai face pe victima, Artemis. Nu ţi se potriveşte. Ce credeai? Că Jon Spiro o să renunţe aşa uşor la o tehnologie care l-ar fi făcut cel mai bogat om de pe faţa pămîntului?

– Aşadar, computerul tău ne-a ciupit? întrebă Foaly.

– Da, îi răspunse Artemis. În mod neintenţionat. Spiro a vrut o demonstraţie. O scanare a sateliţilor de supraveghere. Şi componentele magice ale cubului au interferat cu sateliţii LEP.

– Putem să blocăm astfel de intervenţii pe viitor? întrebă Holly.

– Sistemele de apărare din Haven nu vor avea nici o putere în faţa tehnologiei noastre. Mai devreme sau mai tîrziu, Spiro va afla despre Popor. Şi, dacă asta se va-ntîmpla, nu-l prea văd pe Jon Spiro ca fiind genul de binefăcător care va lăsa Poporul să trăiască în pace şi armonie.

Holly îl fixă pe Artemis.

– Îţi sună familiar?

– Dar eu nu sînt ca Jon Spiro, obiectă băiatul. El e un ucigaş cu sînge rece.

– Mai aşteaptă vreo cîţiva ani, zise Holly. O să-l ajungi din urmă.

Foaly fornăi. Închide-i pe Artemis Fowl şi pe Holly Short în aceeaşi cameră şi, mai devreme sau mai tîrziu, e imposibil să n-ai parte de vreo gîlceavă.

– Gata, Holly, zise centaurul. Să încercăm să ne purtăm ca nişte profesionişti. Pasul numărul unu e să anulăm izolarea. Următoarea prioritate este să recuperăm Cubul înainte ca Spiro să-i dezlege misterul.

– Avem ceva timp la dispoziţie, zise Artemis. Cubul este codat.

– Cît de codat?

– Am construit un cod al infinitului în interiorul hard diskului său.

– Un cod al infinitului, zise Foaly. Sînt impresionat.

– N-a fost greu. Am inventat un limbaj cu totul nou, astfel încît Spiro să nu aibă nici un cadru de referinţă.

Holly se simţea un pic pe dinafară.

– Şi cît va dura ca să spargă acest cod al infinitului?

Artemis nu se putu abţine să ridice din sprînceană.

– O veşnicie, zise el. Teoretic. Dar cu arsenalul lui Spiro, poate chiar mai puţin de-atît.

Holly ignoră tonul pe care fuseseră rostite ultimele cuvinte.

– OK. Atunci sîntem în siguranţă. Nu e nevoie să ne ducem să-l vînăm pe Spiro, dacă la ora actuală nu posedă decît o cutie plină cu circuite inutile.

– Eu n-aş zice chiar aşa, contracară Artemis. Numai designul cipului va trimite echipa sa de cercetare-dezvoltare pe o pistă cu totul nouă. Dar ai dreptate într-o singură privinţă, Holly. Nu e nevoie să vă duceţi după Spiro. Odată ce va afla că sînt în viaţă, va veni el după mine. La urma urmei, sînt singura persoană care poate face Cubul să funcţioneze la capacitatea maximă.

Holly îşi sprijini capul în mîini.

– Adică, dintr-un moment în altul, o echipă de gorile poate intra în forţă aici, căutînd cheia de la codul infinitului? În momente din astea, am avea nevoie de cineva ca Butler.

Artemis ridică receptorul telefonului din perete.

– Nu era singurul Butler din familie, adăugă apoi.

CAPITOLUL 4

Moştenire de familie

Sfax, Tunisia, Africa de Nord

Cu ocazia majoratului, Juliet Butler ceruse şi primise o vestă de judo cu striaţii, care să atenueze loviturile, un set de două cuţite pentru aruncat la ţintă şi un joc violent cu lupte pe calculator. Obiecte care nu figurau, de obicei, pe lista de priorităţi a unei adolescente obişnuite. Dar Juliet Butler nu era nici ea o adolescentă obişnuită.

Juliet era senzaţională din mai multe puncte de vedere. În primul rînd, reuşea să lovească o ţintă în mişcare, cu orice armă-ţi trece prin cap. Şi în al doilea rînd, reuşea să arunce orice om mult mai departe decît ai crede.

Desigur, nu învăţase toate astea doar din jocurile cu lupte de pe calculator. Juliet începuse antrenamentele încă de la vîrsta de patru ani.

Zilnic, după ce o lua de la grădiniţă, Domovoi Butler o escorta pe sora sa mai mică pe domeniul Fowl, unde o iniţia în tainele diferitelor tipuri de arte marţiale. Pînă la vîrsta de opt ani, Juliet obţinuse deja centura neagră cu trei dani la şapte discipline. La unsprezece ani obţinuse toate titlurile posibile.

Era deja o tradiţie în familia Butler ca toate persoanele de sex masculin să se înroleze în Academia de Protecţie Personală a lui Madam Ko, atunci cînd împlineau vîrsta de zece ani. Jumătate de an o petreceau deprinzînd meşteşugurile meseriei de bodyguard, iar în cealaltă jumătate trebuiau să păzească un protejat cu un grad scăzut de risc. Pe femeile din familia Butler le regăseai, de obicei, angajîndu-se în diverse familii înstărite din lumea largă. Juliet hotărîse că va combina cele două îndeletniciri ale familiei, petrecînd jumătate de an cu Angeline Fowl, iar în cealaltă jumătate ocupîndu-se de îmbunătăţirea tehnicilor sale de arte marţiale, în tabăra lui Madam Ko. Era prima femeie din familia Butler care se înrolase în Academie şi cea de-a cincea femeie din istoria Academiei, care reuşise să treacă de probele fizice. Tabăra lui Madam Ko nu rămînea niciodată mai mult de cinci ani în aceeaşi ţară. Butler se antrenase în Elveţia şi în Israel, în timp ce sora sa îşi efectua stagiul în regiunea muntoasă Utsukushigahara, din Japonia.

Dormitorul comun din incinta taberei lui Madam Ko nu se compara nici pe departe cu luxoasele camere din conacul Fowl. În Japonia, Juliet dormea pe o rogojină, se hrănea cu orez, peşte şi amestecuri de proteine, şi nu avea altă avere în afară de două rochii aspre din bumbac.

Ziua începea la ora cinci şi jumătate, cînd Juliet şi colegele ei alergau şase kilometri pînă la cel mai apropiat pîrîu, unde prindeau peşte cu mîinile goale. După ce găteau peştele şi îl depuneau în faţa antrenorului lor, fetele îşi legau în spate un butoi gol de zece litri şi urcau pînă pe creastă, acolo unde zăpada nu se topea niciodată. După ce-şi umpleau butoaiele cu zăpadă, le rostogoleau la vale pînă în tabăra militară, unde băteau zăpada cu picioarele goale, pînă se topea şi putea fi folosită de antrenorul lor pentru îmbăiere. După care începeau antrenamentele.

Lecţiile includeau o formă de arte marţiale – Cos Ta'pa – creată de Madam Ko însăşi, special pentru bodyguarzi, al cărei scop de bază nu era autoapărarea, ci apărarea protejatului. Alte cursuri care se studiau la academie se ocupau de probleme ca: tehnologia armamentului de ultimă oră, escortarea automobilelor şi tehnici de negociere în cazul luării de ostatici.

La optsprezece ani, Juliet reuşea deja să dezasambleze şi să reasambleze, cu ochii închişi, nouăzeci de procente dintre tipurile de armament

produse peste tot în lume; putea conduce orice vehicul; reuşea să se camufleze în mai puţin de patru minute şi să se amestece în orice mulţime ca un nativ, în ciuda faptului că era produsul unei uluitoare combinaţii de gene asiatice şi gene europene. Fratele ei mai mare era foarte mîndru de ea.

Ultimul pas al antrenamentului consta într-o simulare pe teren, într-un mediu total necunoscut. Dacă trecea de testul ăsta, Madam Ko i-ar fi tatuat pe umăr diamantul albastru. Tatuajul, la fel cu cel de pe umărul lui Butler, simboliza nu numai rezistenţa absolventului, ci şi natura variată a antrenamentului său. În cercurile înalte ale gărzilor de corp, cel care avea tatuat diamantul albastru nu mai avea nevoie de nici o recomandare.

Pentru evaluarea finală a lui Juliet, Madam Ko alesese oraşul Sfax din Tunisia. Misiunea lui Juliet era de a-şi escorta protejatul prin pieţele agitate ale oraşului. În mod normal, un bodyguard şi-ar fi sfătuit protejatul să evite astfel de zone suprapopulate. Dar Madam Ko sublinie faptul că protejaţii ţin rareori seama de sfaturile pe care le primesc. Aşa că, era mai bine să fii pregătit pentru orice situaţie. Şi, de parcă Juliet nu era şi-aşa destul de tensionată, Madam Ko luase decizia de a fi ea însăşi protejatul-surogat.

Era extrem de cald în Africa de Nord. Ascunsă în spatele unor ochelari de soare, Juliet era mereu cu ochii în patru, concentrîndu-se asupra

siluetei mignone din faţa ei, care apărea şi dispărea prin mulţime.

– Grăbeşte-te, o îndemnă ironic Madam Ko. O să mă pierzi.

– Doar în visele tale, Madam, răspunse Juliet calmă.

Madam Ko încerca să-i distragă atenţia, ţinînd-o de vorbă. Deşi erau şi-aşa destui factori perturbatori prin preajmă. Salbe de bani aurii atîrnau strălucind pe nenumăratele tarabe; carpete tunisiene fîlfîiau agăţate pe cadrele din lemn – o ascunzătoare ideală pentru orice criminal. Localnicii îţi intrau în suflet, dornici s-o vadă mai de-aproape pe femeia cea atrăgătoare, iar terenul era cît se poate de înşelător. Un singur pas greşit şi te puteai alege cu o entorsă. Într-un asemenea caz, eşecul venea de la sine.

Juliet procesă aceste informaţii în mod automat, calculînd gradul de risc al fiecărei mişcări. Îl împinse ferm la o parte pe un tînăr care rînjea la ea, sări peste o băltoacă îmbibată cu ulei, în care se formaseră curcubee şi o urmă pe Madam Ko pe una dintre uliţele bazarului labirintic. Deodată îi apăru în faţă un bărbat. Unul dintre acei negustori.

– Am covoare bune, zise el într-o franceză stricată. Vino cu mine. Îţi arăt!

Madam Ko mergea înainte. Juliet încercă s-o urmeze, dar bărbatul îi blocă drumul.

– Nu, mulţumesc. Nu mă interesează. Eu locuiesc în aer liber.

– Foarte amuzant, mademoiselle. E o glumă bună. Acum veniţi să vedeţi carpetele lui Ahmed.

Mulţimea începuse să se adune, încolăcindu-se în jurul ei ca tentaculele unei plante agăţătoare uriaşe. Madam Ko se îndepărta. Îşi pierdea protejatul.

– Am zis nu. Şi acum dă-te la o parte, domnule Carpeţel. Nu mă face să-mi rup vreo unghie.

Tunisianul nu era obişnuit să primească ordine de la o femeie, mai ales de faţă cu prietenii.

– Sînt un chilipir, insistă el, arătînd către taraba sa. Cele mai bune covoare din Sfax.

Juliet încercă să-l ocolească, dar mulţimea îi taie calea.

În momentul acesta Ahmed îi ieşi din graţii. Pînă acum nu fusese decît un simplu localnic, aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Dar acum...

– Să mergem, zise tunisianul, luînd-o pe după mijloc pe fata cea blondă.

Nici măcar nu-i trecu prin cap că o asemenea idee n-o să intre în topul lui cu idei geniale.

– O, proastă mişcare, Carpeţel!

Într-o clipită, Ahmed se afla deja înfăşurat între faldurile unui covor din apropiere, iar Juliet se făcuse nevăzută. Nimeni nu îşi dăduse seama ce se întîmplase, pînă nu urmăriră înregistrarea de pe camera de supraveghere de la rotiseria lui Kamal.

Derulînd imaginile cu încetinitorul, negustorii o văzură pe fată ridicîndu-l pe Ahmed de centură şi de gît, şi aruncîndu-l, pe deasupra capului, direct într-o tarabă de covoare. Era o mişcare despre care unul dintre negustorii de aur zise că ar fi „lovitura praştie". O lovitură care devenise cunoscută datorită luptătorului american Papa Hog. Negustorii rîseră atît de tare, încît mai mulţi dintre ei se deshidratară. Era cel mai amuzant lucru pe anul acela. Ba chiar filmuleţul a cîştigat şi un premiu la varianta tunisiană a emisiunii „Cele mai haioase imagini surprinse de amatori". Trei luni mai tîrziu, Ahmed se muta în Egipt.

Dar acum să ne întoarcem la Juliet. Bodyguardul învăţăcel sprintă printre bolovani, îi ocoli pe negustorii buimăciţi şi o luă la goană în josul uliţei. Madam Ko nu putea fi prea departe. Încă îşi mai putea duce la bun sfîrşit misiunea.

Juliet era furioasă pe sine. Ăsta era exact genul de şmecherie despre care fratele ei o prevenise.

„Păzeşte-te de Madam Ko, o sfătuise Butler. Nici nu-ţi trece prin cap ce poate urzi pentru o misiune de teren. Am auzit că odată, în Calcutta, a pus pe fugă o întreagă turmă de elefanţi, doar ca să-i distragă atenţia unui acolit."

Problema era că nici măcar nu ştiai la ce să te-aştepţi. Negustorul de covoare putea fi un angajat de-al lui Madam Ko sau, pur şi simplu un om

obișnuit, care, întîmplător, își băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

Uliţa se îngustase, aşa că trecătorii mergeau acum pe un singur rînd. Uscătoare de rufe improvizate, pe care atîrnau haine mototolite şi aburinde, cu faţa la soare, se unduiau pe deasupra capetelor trecătorilor. Juliet se strecură printre rufele întinse la uscat, evitînd astfel mulţimea de gură-cască ieşiţi la cumpărături. Curci bezmetice ţopăiau, ferindu-se din calea ei cît puteau de repede.

Şi dintr-odată, ieşi la liman. Se afla într-un scuar întunecos, împrejmuit de case cu trei etaje. În balcoane, tolăniţi, bărbaţii pufăiau din narghilele cu arome de fructe. Pe jos, se afla un mozaic nepreţuit, care înfăţişa o scenă dintr-o baie romană.

În centrul scuarului, ghemuită, se afla Madam Ko. Era atacată de trei bărbaţi, care, cu siguranţă nu erau negustori autohtoni. Toţi trei erau îmbrăcaţi în costumele negre ale forţelor speciale şi atacau cu siguranţa şi precizia unor experţi. Acum nu mai era vorba de nici un test. Bărbaţii aceştia chiar încercau să-i omoare antrenorul.

Juliet era neînarmată. Asta era una dintre reguli. Dacă erai prins făcînd contrabandă cu arme într-o ţară africană, erai trimis la închisoare pe viaţă. Din fericire, nici adversarii săi nu păreau înarmaţi. Deşi nici n-ar fi avut nevoie de arme ca să-şi atingă scopul.

În cazul de față, improvizația era secretul supraviețuirii. N-avea nici un rost să încerce un atac direct. Dacă toți trei reușiseră s-o înghenuncheze pe Madam Ko, atunci mai mult ca sigur că ea singură nu le-ar fi făcut față. Era timpul să aplice niște metode mai puțin ortodoxe.

Juliet făcu o săritură și se prinse de una dintre sîrmele pentru rufe. Belciugele de care era agățată sîrma rezistară preț de o secundă, după care cedară. Sîrma se prăbuși în spatele ei împreună cu tot calabalîcul de covoare și batice. Juliet se întoarse spre stînga, pe cît îi permitea cealaltă sîrmă, și apoi făcu o răsucire de 180 de grade înspre bărbați.

– Hei, băieți! le strigă ea, nu ca să braveze, ci fiindcă manevra pe care o executa avea șanse mai mari de reușită dacă adversarii erau atacați frontal.

Bărbații se întoarseră la timp, ca să fie izbiți din plin de o carpetă din păr de cămilă udă leoarcă. Covoarele grele și veșmintele se încolăciră în jurul membrelor lor, iar cablul de nailon pe care fuseseră atîrnate rufele li se înfășură în jurul gîtului. Cît ai zice pește, cei trei se aflau deja la pămînt.

Juliet se asigură că o să mai rămînă așa o vreme, aplicîndu-le niște ciupituri în punctul de convergență al terminațiilor nervoase aflat undeva la baza gîtului.

– Madam Ko! strigă Juliet căutîndu-și antrenorul prin mormanul de rufe spălate.

Femeia zăcea tremurînd, într-o rochie oliv, cu fața acoperită de un batic simplu.

Juliet o ajută să se ridice.

– Ați văzut mișcarea asta, Madam Ko? I-am pus la pămînt pe idioții ăia. Pun pariu că e prima dată în viața lor cînd văd așa ceva. Improvizația. Butler spune întotdeauna că asta-i secretul. Știți, cred că fardul meu de pleoape le-a distras atenția. E verde cu sclipici. Nu dă greș niciodată...

Juliet tăcu, pentru că se trezi cu un cuțit la beregată. Cuțitul era mînuit chiar de Madam Ko, care nu era, de fapt, Madam Ko, ci o altă asiatică mignonă, îmbrăcată într-o rochie oliv. O capcană.

– Ești moartă, îi zise femeia.

– Așa e, încuviință Madam Ko, apărînd din umbră. Și, dacă tu ești moartă, atunci și protejatul este mort. Așa că ai dat greș.

Juliet se înclină cu mîinile împreunate.

– O mișcare foarte vicleană, Madam, zise ea încercînd să pară cît mai respectuoasă.

Femeia rîse.

– Desigur. Așa stau lucrurile în viață. La ce te așteptai?

– Și bandiții aia cărora le-am tăbăcit fun... I-am învins pe toți.

Madam Ko înlătură argumentul printr-o fluturare a mîinii.

– Noroc. Din fericire pentru tine, cei trei nu erau ucigași adevărați, ci doar niște absolvenți ai

Academiei. Şi poţi să-mi spui şi mie ce-a fost cu mişcarea aia stupidă cu sîrma?

– E o tehnică de luptă corp la corp, răspunse Juliet. Se numeşte „sîrma de rufe".

– Pe care nu te poţi bizui, zise japoneza. Ai reuşit pentru că ai avut noroc. Norocul nu e suficient în meseria noastră.

– Dar n-a fost vina mea, protestă Juliet. Am dat peste un tip în bazar, care pur şi simplu îmi stătea-n picioare. A trebuit să-l trimit la culcare.

Madam Ko o bătu uşor pe frunte.

– Linişte, fetiţo. Gîndeşte şi tu măcar o dată. Ce-ar fi trebuit să faci?

Juliet făcu o plecăciune şi mai adîncă.

– Ar fi trebuit să-l anihilez imediat pe negustor.

– Exact. Viaţa lui nu înseamnă nimic. E insignifiant în comparaţie cu siguranţa protejatului.

– Dar nu pot să omor oameni nevinovaţi pur şi simplu, protestă Juliet.

Madam Ko oftă.

– Ştiu, copilă. Şi de-asta cred că nu eşti încă pregătită. Ai toate aptitudinile necesare, mai puţin concentrarea şi fermitatea. Poate la anul.

Juliet îşi simţi inima grea. Fratele ei primise diamantul albastru la vîrsta de optsprezece ani. Cel mai tînăr absolvent din istoria Academiei. Sperase să-i egaleze performanţa. Iar acum trebuia să mai aştepte un an. Deciziile lui Madam Ko erau ireversibile.

O tînără purtînd uniforma acolitelor apăru pe uliţă cărînd o miniservietă.

– Madam, zise ea înclinîndu-se. Sînteţi căutată la telefon prin satelit.

Madam Ko luă căştile care îi fuseseră oferite şi ascultă atentă cîteva secunde.

– Un mesaj de la Artemis Fowl, zise ea în cele din urmă.

Juliet ardea de nerăbdare să se ridice din poziţia de plecăciune în care rămăsese, dar asta ar fi însemnat o încălcare flagrantă a normelor de protocol.

– Da, Madam.

– Mesajul este: Domovoi are nevoie de tine.

Juliet se încruntă.

– Vreţi să spuneţi, Butler are nevoie de mine.

– Nu, zise Madam Ko implacabilă. Vreau să spun exact ce am spus: Domovoi are nevoie de tine. Îţi repet doar ce mi s-a transmis.

Şi, dintr-odată, Juliet simţi soarele arzînd-o în ceafă, auzi ţînţarii bîzîindu-i în urechi mai ceva ca frezele de la dentist şi nu-şi dori altceva decît să se poată ridica, ca să alerge pînă la aeroport. Butler nu şi-ar fi dezvăluit niciodată prenumele în faţa lui Artemis. Doar dacă... Nu, nu putea să creadă una ca asta. Nici nu concepea să se gîndească la aşa ceva.

Madam Ko o bătu uşor pe bărbie.

– Nu eşti gata încă. N-ar trebui să te las să pleci. Te implici prea mult emoţional, pentru a mai fi un bodyguard eficient.

– Vă rog, Madam, zise Juliet.

Antrenorul ei cugetă două minute.

– Bine, zise ea. Du-te.

Juliet dispăruse înainte ca ecoul cuvintelor lui Madam Ko să străbată scuarul. Şi, vai de negustorii de covoare care s-ar fi nimerit să-i iasă în cale!

CAPITOLUL 5

Omul de fier şi maimuţa

TURNUL LUI SPIRO, CHICAGO, ILLINOIS, SUA

Jon Spiro zburase cu un Concorde de pe aeroportul Heathrow pînă pe Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago. O limuzină imensă îl purtă pînă în centrul oraşului, acolo unde se înălţa Turnul lui Spiro. O construcţie din fîşii de oţel şi sticlă, înaltă de optzeci şi şase de etaje, se profila deasupra liniei de orizont a oraşului Chicago. Compania lui Spiro era amplasată între etajele cincizeci şi optzeci şi cinci. La etajul optzeci şi şase se afla reşedinţa personală a lui Spiro, unde se putea ajunge fie cu liftul său personal, fie cu elicopterul.

Jon Spiro nu închisese un ochi tot drumul. Era prea încîntat de cubul din valiză ca să mai poată dormi. Şeful departamentului său tehnologic era şi

el la fel de entuziasmat după ce Spiro îl informase în legătură cu ce putea face cutiuţa aceea, aparent inofensivă, şi dăduse fuga să dezlege misterele C Cubului. După şase ore, se întorsese în grabă în sala de conferinţe, pentru a lua parte la o întrunire organizată în miez de noapte.

– E inutil, zise savantul, care răspundea la numele de doctor Pearson.

Spiro învîrtea o măslină în paharul de Martini.

– Nu prea cred, Pearson, zise el. De fapt, sînt convins că jucăria aia mică este oricum numai inutilă nu. Cred că în ecuaţia asta tu eşti cel inutil.

Spiro era extrem de prost dispus. Abia primise un telefon de la Arno Blunt care îl informase că Fowl era în viaţă. Se ştia că atunci cînd Spiro era în toane proaste, oamenii dispăreau de pe faţa pămîntului. Asta dacă erau norocoşi.

Pearson simţea sfredelindu-l în ceafă privirile unei a treia persoane, care se afla în sala de conferinţe. Era genul de femeie pe care nu-ţi doreai s-o enervezi. Pearson ştia că, dacă Spiro l-ar fi aruncat pe fereastră, individa aici de faţă, n-ar fi avut nici o problemă să declare sub jurămînt că a sărit de bună-voie.

Pearson îşi alese cu atenţie cuvintele.

– Acest dispozitiv...

– C Cubul. Aşa se numeşte. Ţi-am spus să foloseşti această denumire.

– C Cubul are, fără-ndoială, un potenţial extraordinar. Dar este codat.

Spiro aruncă măslina din Martini direct în capul savantului. Era o experienţă umilitoare pentru un laureat al Premiului Nobel.

– Sparge codul, ce mai aştepţi? Va plătesc degeaba?

Pearson îşi putea simţi bătăile inimii.

– Nu e aşa de uşor. Codul ăsta... Nu poate fi spart.

– Stai să văd dacă am înţeles bine, zise Spiro aplecîndu-se pe spate în scaunul său din piele de bou. Vă aloc două sute de milioane de dolari anual, şi voi nu sînteţi în stare să spargeţi un amărît de cod inventat de un puşti?

Pearson încerca să nu se gîndească la zgomotul pe care-l va face trupul lui cînd se va izbi de căldarîm. Următoarele cuvinte care-i ieşeau din gură aveau fie să-l salveze, fie să-i semneze sentinţa.

– Cubul este activat vocal şi este codat pe modulaţiile vocii lui Artemis Fowl. Nimeni nu poate sparge un astfel de cod. E imposibil.

Spiro nu zise nimic, ceea ce însemna că poate să continue.

– Am mai auzit de chestii din astea. Noi, savanţii, dezbatem subiectul. Este vorba de un cod al infinitului. Codul are o mulţime de combinaţii posibile şi nu numai atît, este creat pe baza unui

limbaj necunoscut. E ca şi cum acest băiat ar fi creat un limbaj care nu este vorbit de nimeni altcineva în afară de el. Nici măcar nu ştim dacă are vreun corespondent în limba engleză. Se presupune că un astfel de cod nici măcar nu există. Dacă Fowl a murit, atunci cu regret vă spun, domnule Spiro, dar C Cubul a murit odată cu el.

Jon Spiro îşi îndesă un trabuc în colţul gurii. Nu şi-l aprinse. Doctorii îi interziseseră să fumeze. În mod politicos.

– Şi dacă Fowl ar fi încă în viaţă?

Pearson recunoştea un colac de salvare, atunci cînd i se arunca unul.

– Dacă Fowl ar fi în viaţă, cu siguranţă că ar fi mult mai uşor de descusut decît un cod al infinitului.

– OK, doctore, conchise Spiro. Eşti liber. Nu vrei să auzi ce vom discuta în continuare.

Pearson îşi strînse notiţele şi se grăbi să iasă. Încercă să n-o privească în ochi pe femeia care stătea aşezată la masă. Dacă nu auzea discuţia ce avea să urmeze, se putea minţi în continuare că are conştiinţa împăcată. Şi, dacă n-o vedea pe femeia de la masă, atunci nu avea cum s-o recunoască la o eventuală sesiune de identificări.

– Se pare că avem o problemă, se adresă Spiro femeii în costum închis.

Femeia dădu din cap. Era îmbrăcată în negru din cap pînă-n picioare. Costum tip bussines negru, bluză neagră, pantofi negrii cu toc cui. Pînă şi ceasul Rado de la încheietura mîinii era negru-tăciune.

– Da, dar e genul de problemă de care mă ocup.

Carla Frazetti era fina lui Spatz Antonelli, capul unei filiere mafiote din centrul Chicagoului. Carla era persoana de legătură între Jon Spiro şi Antonelli, probabil doi dintre cei mai puternici oameni din Chicago. Spiro învăţase încă de la începuturile carierei sale că afacerile desfăşurate împreună cu familiile mafiote aveau tendinţa să înflorească.

Carla îşi analiză manichiura.

– După cum stau lucrurile, nu văd decît o singură soluţie: îl răpeşti pe puştiul ăsta Fowl şi îl torturezi pînă-ţi spune cum să spargi codul.

Spiro trase din trabucul neaprins, gîndindu-se la sugestia Carlei.

– Nu-i chiar aşa de simplu. Puştiul joacă tare. Conacul Fowl e o adevărată fortăreaţă.

Carla zîmbi.

– Vorbim despre un puşti de treisprezece ani, nu?

– În jumătate de an o să împlinească paisprezece, zise Spiro încercînd să se apere. Şi oricum există o serie de complicaţii.

– Cum ar fi?

– Arno este rănit. Nu știu cum, dar puștiul i-a scos toți dinții.

– Au! exclamă Carla tresărind.

– El de-abia stă în bătaia vîntului, darămite să mai fie și capul unei operațiuni.

– E rușinos.

– De fapt, puștiul ăsta mi-a scos din uz cei mai buni oameni. Toți se află pe lista de așteptare de la stomatologie. O să mă coste o avere. Nu, de data asta am nevoie de cineva din afară.

– Vrei să ne plasezi nouă treaba asta?

– Exact. Dar trebuie să găsiți oamenii potriviți pentru o astfel de misiune. Irlanda e genul de loc mai de modă veche. Iar niște tipi șmecheri o să sară în ochi de la o poștă. Am nevoie de niște oameni care să se asorteze cu peisajul și care să poată convinge un puști să-i însoțească pînă aici. O nimica toată.

Carla îi făcu cu ochiul.

– Știu exact ce vrei, domnule Spiro.

– Așadar, ai niște tipi din ăștia? Care să se ocupe de afaceri fără să atragă atenția asupra lor?

– După cum ai pus problema, cred că ai nevoie de un om de fier și o maimuță.

Spiro, familiarizat cu argoul mafioților, dădu din cap. Omul de fier căra arma, iar maimuța se strecura în locurile mai greu accesibile.

– Avem doi din ăştia în registrele noastre. Şi pot să-ţi garantez că n-o să facă deloc impresie rea în Irlanda. Dar o să coste ceva.

– Sînt pricepuţi? întrebă Spiro.

Carla zîmbi. Unul dintre incisivi era decorat cu un rubin mititel.

– O, sînt foarte pricepuţi, îi răspunse ea. Tipii ăştia sînt cei mai buni.

Omul de fier

Salonul de tatuaje Pata de Cerneală, centrul oraşului Chicago

Loafers McGuire îşi făcea un tatuaj. Un craniu în forma asului de pică. Design-ul îi aparţinea şi era nespus de mîndru de asta. Atît de mîndru, încît ţinuse morţiş să şi-l tatueze pe gît. Inky Burton, cel care făcea tatuajele, reuşise să-l facă să se răzgîndească, susţinînd că un tatuaj pe gît ar fi fost mai ceva decît un abţibild cu propriul nume, la o eventuală sesiune de identificări a poliţiei. Loafers se înduplecă.

– Fie, zise el. Fă-mi-l pe antebraţ.

Loafers îşi făcea cîte un tatuaj după fiecare misiune pe care o ducea la bun sfîrşit. Cu greu mai zăreai vreun loc pe corpul său care să păstreze culoarea originală a pielii. Atît de bine îşi rezolva Loafers McGuire treburile.

Numele real al lui Loafers era, de fapt, Aloysius. Şi aterizase tocmai dintr-un oraş irlandez numit Kilkenny. Îşi luase porecla de Loafers, fiind convins că aducea mai mult a gangster decît Aloysius. Loafers îşi dorise de cînd se ştia să devină mafiot, la fel ca tipii de prin filme. După ce încercase fără succes să formeze o reţea mafiotă celtică, Loafers venise la Chicago.

Mafia din Chicago îl primise cu braţele deschise. De fapt, unul dintre recuperatorii lor îl cam strînsese într-o îmbrăţişare de urs. Loafers îl trimisese pe tip şi pe şase amici de-ai săi direct la Spitalul Mother of Mercy. Nu era rău pentru un tip de un metru cincizeci înălţime. La numai opt ore după ce coborîse din avion, Loafers îşi găsise deja o slujbă.

Şi iată-l acum, după doi ani şi mai multe *job*-uri rezolvate, cel mai bun om de fier al lui Antonelli. Specialitatea lui erau furturile şi recuperarea datoriilor. Genul de treburi care nu se rezolvau în mod obişnuit de către un tip care măsura doar un metru cincizeci înălţime. Dar, ca să fim sinceri, nici Loafers nu era genul de pitic obişnuit.

Loafers se lăsă pe spate în scaunul reglabil al salonului de tatuaje.

– Îţi plac pantofii ăştia, Inky?

Inky clipi, ca să înlăture broboanele de sudoare ce i se prelingeau în ochi. Trebuia să fii atent cu

Loafers. Pînă şi cea mai simplă întrebare putea fi de fapt o capcană. Un singur răspuns greşit, şi îţi cereai scuze direct de la Sfîntul Petru.

– Da. Îs mişto. Cum se numesc?

– Loafers[1]! tună gangsterul bondoc. Loafers, idiotule! Sînt marcă proprie.

– O, da, mocasini. Am uitat. Mişto să ai o marcă proprie.

Loafers îşi verifică braţul, ca să vadă la ce nivel s-a ajuns cu tatuajul.

– Ai terminat cu acul ăla?

– Aproape, îi răspunse Inky. Am terminat conturul. Trebuie doar să schimb acul.

– N-o să mă doară, nu-i aşa?

„Bineînţeles că o să te doară, idiotule, îşi zise Inky în gînd. O să-ţi înfig un ac în mînă". Dar zise voce tare:

– Nu prea tare. Ţi-am aplicat un anestezic.

– Ar fi bine să nu doară, îl avertiză Loafers. Sau o să te doară şi pe tine după ce termini aici.

Nimeni nu-l ameninţa pe Inky. În afară de Loafers McGuire. Inky făcea tatuaje tuturor mafioţilor. Era cel mai bun.

Carla Frazetti se ivi în uşă. Apariţia ei neagră, la patru ace, nu se asorta deloc cu atelierul spălăcit.

– Salutare, băieţi, li se adresă ea.

---

[1] Mocasini (n.tr.)

– Salutare, domnişoară Carla! răspunse Inky, roşind pînă-n vîrful urechilor.

Nu vedeai prea des domniţe pe la Pata de Cerneală.

Loafers sări în picioare. Pînă şi el o respecta pe fina şefului.

– Domnişoară Frazetti, nu trebuia decît să-mi daţi un apel. Şi n-ar mai fi fost nevoie să vă deplasaţi dumneavoastră pînă în fundatura asta.

– N-avem timp de asta. E vorba de ceva urgent. Pleci chiar acum.

– Plec? Unde?

– În Irlanda. Unchiul tău, Pat, este bolnav.

Loafers se încruntă.

– Unchiul Pat? Dar eu n-am nici un unchi Pat.

Carla bătu uşor în podea cu unul din tocurile cui.

– E bolnav, Loafers. Foarte bolnav, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Loafers se prinse, în sfîrşit.

– A, am înţeles. Adică trebuie să mă duc să-l vizitez.

– Exact. Atît de bolnav este...

Loafers îşi şterse tuşul de pe braţ cu o cîrpă.

– OK. Sînt gata. Mergem direct la aeroport?

Carla îi făcu cu ochiul gangsterului mărunţel.

– În curînd, Loafers. Mai întîi trebuie să trecem să-l luăm şi pe fratele tău.

– Dar eu nu am frate, protestă Loafers.

– Ba sigur că ai. Cel care are cheile de la casa unchiului Pat. E un maimuţoi simpatic.

– A, înţelese în sfîrşit Loafers. Fratele ăla...

Loafers şi Carla se urcară în limuzina de afară, care îi duse în partea de est a oraşului. Loafers încă se mai simţea copleşit de zgîrie-norii americani. În Kilkenny nu existau clădiri mai înalte de cinci etaje. Iar Loafers însuşi locuise toată viaţă într-o casă fără etaj de la periferie. Nu că ar fi recunoscut vreodată asta în faţa prietenilor săi mafioţi. De dragul lor îşi inventase o întreagă istorie: era un orfan care îşi petrecuse copilăria pendulînd în mod regulat între diverse cămine adoptive.

– Cine-i maimuţa? întrebă el.

Carla Frazetti îşi aranja părul negru ca pana corbului într-o oglinjoară. Era scurt şi întins cu gel.

– Un tip nou. Mo Digence. E tot irlandez, ca şi tine. Ceea ce se potriveşte de minune. Fără vize, fără acte, fără alibiuri complicate. Doar doi tipi mărunţei care merg acasă în vacanţă.

Loafers se zburli.

– Ce vrei să spui prin „doi tipi mărunţei"?

Carla îşi închise zgomotos pudriera.

– Cu cine vorbeai, McGuire? În mod sigur, nu cu mine. Nu pe tonul ăla.

Loafers păli şi întreaga viaţă îi trecu prin faţa ochilor.

– Îmi cer scuze, domnişoară Frazetti. E vorba doar de chestia aia cu *mărunţelul*. O aud de cînd mă ştiu.

– Şi cum ai vrea să ţi se spună? Lofty[1]? Eşti scund, Loafers. Obişnuieşte-te cu ideea. Dar tocmai asta te-a ridicat pe culmi. Naşul meu obişnuieşte să spună că nu există nimic mai periculos decît un tip scund care vrea să dovedească totuşi ceva. De-aia şi ai slujba pe care-o ai.

– Aşa trebuie să fie.

Carla îl bătu uşor pe umăr.

– Capu' sus, Loafers! Pe lîngă tipul ăsta, eşti un adevărat uriaş.

Loafers ciuli urechile.

– Pe bune? Cam cît e de scund acest Mo Digence?

– E scund, zise Carla. Nu ştiu cîţi centimetri are exact, dar, dacă era mai scund de atît, ar fi trebuit să-i schimb scutecele şi să-l îndes într-un cărucior.

Loafers rînji satisfăcut. În mod sigur avea să-i placă *job*-ul ăsta.

MAIMUŢA

Mo Digence avusese şi zile mai bune. Cu patru luni înainte locuia într-un apartament luxos, de la ultimul etaj al unei clădiri din Los Angeles, cu un

[1] Lofty = semeţul.(n.tr.)

cont în bancă de un milion de dolari. Acum fondurile îi fuseseră înghețate de către Departamentul de Confiscare a Bunurilor, iar el era nevoit să lucreze pentru Mafia din Chicago. Iar Spatz Antonelli nu era cunoscut pentru generozitatea sa în materie de comisioane. Desigur, Mo putea să părăsească oricînd Chicagoul și să se întoarcă în L.A., asta dacă n-ar fi existat o întreagă unitate de poliție pe urmele lui, care-l aștepta cu nerăbdare să se întoarcă la locul faptei. De fapt, Mo nu era în siguranță nici la suprafață, nici în subteran, căci Mo Digence nu era altul decît Mulch Diggums, dorful dezertor și cleptoman, din Haven City.

Mulch era un dorf care săpa tuneluri și care hotărîse că viața în mină nu era pentru el. Așa că începuse să își folosească talentele miniere în alte scopuri. Cu alte cuvinte, ușurîndu-i pe Noroioși de obiectele lor de valoare și vînzîndu-le pe piața neagră a elfilor. Desigur, intrînd într-o altă branșă, fără aprobare, Mulch își pierduse puterile magice. Dar lui nu-i păsa de asta. Și-apoi, dorfii n-aveau oricum o putere prea mare. Iar invocarea vrăjilor îi provocase întotdeauna greață.

Piticii aveau totuși cîteva trăsături fizice care făceau din ei niște hoți ideali. Puteau să-și disloce fălcile și să înghită cîteva kilograme de țărînă într-o secundă. Extrăgea din țărînă mineralele benefice și apoi le evacua pe partea cealaltă. De asemenea, își dezvoltaseră și capacitatea de a bea

prin pori, o calitate foarte potrivită pentru condiţiile din mină. Reuşeau, totodată, să-şi transforme porii în adevărate ventuze – unelte indispensabile din arsenalul oricărui hoţ. Şi, ca să-ncheiem, mai trebuie spus că părul dorfilor era de fapt o adevărată reţea de antene, asemănătoare cu mustăţile felinelor, care puteau face orice: de la a prinde gîndaci, pînă la a capta vibraţiile din pereţii tunelurilor.

Mulch fusese o vedetă în plină ascensiune în lumea subterană a elfilor, asta pînă cînd comandantul Julius Root pusese mîna pe dosarul lui. De atunci, petrecuse mai bine de trei sute de ani tot intrînd şi ieşind din închisoare. În momentul de faţă era încă dat în urmărire, pentru că furase cîteva lingouri de aur din fondul pentru răscumpărarea căpitanului Holly Short. Aşa că, nu prea avea cum s-o scoată la liman nici măcar în subteran, printre ai lui. Aşadar, Mulch fusese nevoit să se dea drept om şi să accepte orice însărcinare îi venea de la Mafia din Chicago.

Există anumite şanse care joacă un rol important în viaţa unui om. Şi, bineînţeles că înălţimea lui atrăgea atenţia tuturor persoanelor care îşi aruncau, din întîmplare, ochii în jos. Dar Mulch înţelesese repede că Noroioşii puteau găsi orice motiv ca să se îndoiască de tine. Înălţime, greutate, rasă, religie. Erai oarecum la adăpost, dacă erai cumva diferit. Şi apoi, mai era o problemă destul de mare:

soarele. Dorfii sînt extrem de sensibili la lumină. În trei minute au şi căpătat arsuri. Din fericire, slujba lui Mulch implica acţiuni pe timp de noapte. Totuşi, atunci cînd era obligat să se aventureze pe-afară în plină zi, piticul îşi lua toate măsurile de siguranţă, astfel încît fiecare bucăţică de piele era dată cu o alifie care să-l protejeze cît mai bine.

Mulch îşi închiriase un apartament la subsol, într-o casă cu faţada maronie, construită în stilul timpuriu al secolului XX. Era puţin cam dubioasă, dar asta-i convenea de minune. În dormitor, îşi scosese duşumeaua şi îşi făcuse un depozit de două tone de pămînt afînat şi îngrăşămînt, pe fundaţia putredă. Pereţii erau, oricum, plini de mucegai şi igrasie, aşa că nu mai trebuia să redecoreze nimic aici. În cîteva ore, camera sa devenise un adevărat insectar. Aşa că lui Mulch nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să stea întins în groapă şi să pescuiască gîndaci de bucătărie cu mîinile goale. Casă, dulce casă! Nu numai că apartamentul începea să arate ca o galerie dintr-o hrubă, dar dacă ofiţerii LEP i-ar fi luat urma, putea să dispară la patru sute de metri sub pămînt cît ai clipi.

În curînd, Mulch avea să regrete că n-o făcuse chiar în momentul în care auzise bătaia din uşă.

Cineva ciocănea la uşă. Mulch se tîrî afară din patul său subteran şi se uită la camera video. Carla

Frazetti își aranja părul privind în inelul de metal de pe ușă.

Fina șefului? În persoană? Cu siguranță, era vorba de o afacere mare. Poate că avea să obțină un comision care să-i permită să se stabilească în alt stat. Era deja în Chicago de trei luni și, în orice moment, ofițerii LEP ar fi putut să-i ia urma. Totuși, n-avea de gînd să părăsească SUA. Dacă tot era nevoit să locuiască la suprafață, de ce n-ar fi făcut-o într-un loc în care exista televiziune prin cablu și suficient de mulți oameni bogați, care să fie prădați.

Mulch apăsă butonul interfonului.

– Așteptați un minut, domnișoară Frazetti, ca să mă îmbrac.

– Grăbește-te, Mo, se răsti Carla, iar vocea ei făcu să țiuie boxele ieftine. O să îmbătrînesc aici.

Mulch își puse la repezeală un halat, pe care și-l croise din niște saci de cartofi mai vechi. Se dădea în vînt după textura materialului – îi amintea de pijamalele de la penitenciarul din Haven. Își pieptănă rapid barba, ca să înlăture gîndacii rătăciți din întîmplare prin ea și deschise ușa.

Carla Frazetti intră ca o vijelie în hol și se așeză în singurul fotoliu care se afla acolo. Dar mai era cineva în prag. Cineva care se afla sub raza vizuală a camerei. Mulch își făcu o însemnare în minte: „Redirecționează obiectivul camerei. Un elf ar

putea să se strecoare sub obiectiv, chiar şi fără să aibă ecranul invizibil activat".

Bărbatul îi aruncă lui Mulch o privire amenințătoare. Tipic pentru un mafiot. Oamenii ăştia erau nişte criminali cu sînge rece, dar asta nu însemna că trebuie să fie şi nepoliticoşi.

– Nu mai ai un scaun? îl întrebă bondocul, urmînd-o în hol pe domnişoara Frazetti.

Mulch închise uşa.

– Nu prea am oaspeți. De fapt, tu eşti primul. De obicei Bruno îmi dă bip şi eu vin cît pot de repede.

Bruno Barosanul era cel care dirija afacerile locale ale Mafiei. Îşi conducea afacerea dintr-un depozit local. Umbla vorba că nu se ridicase de la birou în timpul orelor de program de cincisprezece ani.

– Ce cuibuşor ai aici, se miră Loafers sarcastic. Mucegăit şi plin de cari. Îmi place.

Mulch îşi plimbă degetul de-a lungul unei dîre verzi de igrasie.

– Şi cînd te gîndeşti că tot mucegaiul ăsta era acoperit cu un tapet. E incredibil ce lucruri pot ascunde oamenii.

Carla Frazetti îşi scoase din geantă o sticlă de parfum White Petals şi îl pulverizează în jurul ei.

– OK. Gata cu pălăvrăgeala! Am o un *job* deosebit pentru tine, Mo.

Mulch se strădui să-şi păstreze calmul. Asta era marea şansă pe care o aştepta. Poate că avea să dea peste o gaură împuţită, plină de umezeală şi, în sfîrşit, se va aşeza şi el la casa lui pentru o vreme.

– E genul ăla de *job* care se lasă cu un onorariu baban, dacă o rezolvi?

– Nu, îi răspunse Carla. E genul de *job* care se lasă cu un onorariu dureros dacă n-o rezolvi.

Mulch oftă. Oare chiar îşi lăsaseră cu toţii bunele maniere acasă?

– Păi, de ce eu?

Carla Frazetti zîmbi şi rubinul de pe incisiv luci în camera întunecată.

– O să-ţi răspund totuşi la întrebarea asta, Mo. Chiar dacă nu sînt obişnuită să dau explicaţii angajaţilor. Şi mai ales unei maimuţe ca tine.

Mulch înghiţi în sec. Cîteodată uita cît de cruzi puteau fi oamenii ăştia. Dar n-avea să-i suporte la nesfîrşit.

– Ai fost ales pentru misiunea asta, Mo, datorită felului remarcabil în care te-ai descurcat cu acel Van Gogh.

Mulch zîmbi umil. Alarma de la muzeu fusese floare la ureche. Şi nici măcar n-aveau cîini de pază.

– Dar şi pentru că ai paşaport irlandez.

Un gnom dezertor, care se ascundea prin New York, îi făcuse rost de acte cu cetăţenie irlandeză,

pe care le furase dintr-un copiator al LEP. Irlandezii fuseseră întotdeauna preferaţii lui Mulch, aşa că de ce n-ar fi devenit unul de-al lor. Ar fi trebuit să-şi dea seama că toată chestia asta n-o să-l bage decît în belele.

– Treaba asta se întîmplă să fie tocmai în Irlanda. În mod normal, asta ar trebui să ridice nişte probleme. Dar pentru voi va fi ca un concediu plătit.

Mulch dădu din cap către Loafers.

– Cine-i găgăuţă?

Căutătura lui Loafers nu era prea prietenoasă. Mulch ştia că e de ajuns ca domnişoara Frazetti să spună un cuvînt pentru ca bărbatul să-l omoare pe loc.

– Găgăuţă e Loafers McGuire, partenerul tău. El e omul de fier. E o treabă pentru doi oameni. Tu deschizi uşile. Loafers escortează prada pînă aici.

Escortarea prăzii. Mulch ştia ce însemna un astfel de lucru, şi nu-şi dorea să fie amestecat în nici un fel. Furtul era una, dar răpirea era altceva. Mulch ştia că n-avea cum să refuze misiunea. Nu putea decît să se descotorosească de omul de fier cu prima ocazie şi să se îndrepte spre unul din statele din sud. După cîte auzise, Florida avea nişte mlaştini nemaipomenite.

– Aşadar, cine-i prada? întrebă Mulch, prefăcîndu-se interesat.

– Asta-i o informaţie de care n-ai nevoie, zise Loafers.

– Şi, lasă-mă să ghicesc – nici nu-i nevoie să ştiu.

Carla Frazetti scoase o fotografie din buzunarul sacoului.

– Cu cît ştii mai puţine, cu atît vei avea mai puţine mustrări de conştiinţă. N-ai nevoie decît de asta. Casa. Deocamdată n-avem decît fotografia asta, dar poţi să inspectezi locul odată ce ajungeţi acolo.

Mulch luă fotografia. Imaginea îl lovi ca un cocktail Molotov. Era conacul Fowl. Carevasăzică, Artemis era ţinta. Bondocul ăsta psihopat era trimis ca să-l răpească pe Artemis.

Frazetti îi observă stînjeneala.

– S-a-ntîmplat ceva, Mo?

„Nu-ţi lăsa faţa să te trădeze, se gîndi Mo. Nu-i lăsa să-şi dea seama."

– Nu. E... ăăă... e o adevărată fortăreaţă. Văd nişte senzori de mişcare şi nişte reflectoare în parcul din preajma casei. N-o să fie prea uşor.

– Dacă ar fi fost uşor, aş fi făcut-o eu însămi, zise Carla.

Loafers făcu un pas înainte şi se uită de sus la Mulch.

– Ce-i, piticule? E prea greu pentru tine?

Mulch trebuia să ia rapid o decizie. Dacă Carla Frazetti ar fi crezut că nu e capabil să ducă la capăt

treaba asta, atunci ar fi trimis pe altcineva. Cineva care l-ar fi dat pe Artemis pe mîna Mafiei, fără cea mai mică urmă de remuşcare. Mulch îşi dădu seama cu uimire că nu putea lăsa să i se întîmple una ca asta lui Artemis. Puştiul ăsta irlandez îi salvase viaţa în timpul revoltei goblinilor şi era poate, singurul lui prieten. Ceea ce era destul de mişcător, dacă stai să te gîndeşti. Trebuia să accepte slujba, fie şi numai pentru a se asigura că nu se va desfăşura conform planului.

– Ei, nu-ţi face griji pentru mine. Nu s-a construit încă acea clădire care să-i reziste lui Mo Digence. Sper doar că Loafers e suficient de curajos pentru o treabă ca asta.

Loafers îl apucă pe pitic de revere.

– Ce vrei să spui, Digence?

De obicei, Mulch evita să-i insulte pe oamenii care ar fi putut să-l omoare, dar, în cazul de faţă, era mai bine să-l facă pe Loafers să pară genul de persoană irascibilă, încă de pe acum. Mai ales că avea să dea vina pe el mai tîrziu, dacă lucrurile nu mergeau aşa cum trebuie.

– Una e să fii o maimuţă pitică, şi alta e să fii un om de fier pitic. Cît de bun poţi fi la astfel de treburi?

Loafers îi dădu drumul piticului şi îşi deschise cămaşa dintr-o mişcare. Pieptul lui era tapetat cu tatuaje.

– Uite cît de bun sînt, Digence. Număra tatuajele! Număra-le!

Mulch îi aruncă o privire plină de subînţeles Carlei. Ceva de genul: „Vrei să spui că poţi avea încredere în tipul ăsta?"

– Destul! zise Carla. Testosteronul din cameră începe să pută mai rău decît pereţii. Discutăm aici despre o treabă foarte importantă. Dacă voi doi nu sînteţi în stare să va descurcaţi, o să angajez altă echipă.

Loafers îşi încheie nasturii de la cămaşă.

– E-n ordine, domnişoară Frazetti. Ne descurcăm. Treaba-i ca şi făcută.

Carla se ridică şi scutură cîţiva miriapozi de pe tivul sacoului. De fapt, insectele nu o jenau mai deloc. Văzuse lucruri mai rele de-atît în cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă.

– Mă bucur s-aud asta. Mo, pune nişte haine pe tine şi ia-ţi echipamentul. O să te aşteptăm în limuzină.

Loafers îl împunse pe Mulch în piept.

– Cinci minute. Dacă nu, vin după tine.

Mulch îi conduse pînă la uşă. Asta era ultima lui şansă s-o şteargă. Putea să sape cu dinţii un tunel prin dormitor şi să ia un tren spre sud, înainte că domnişoara Frazetti să-şi fi dat seama că dispăruse. Mulch se gîndi serios la varianta asta. Faptele bune erau împotriva firii sale. Asta nu

înseamnă că dorfii erau niște creaturi rele, ci, pur și simplu, că nu erau obișnuiți să-i ajute pe alții. Sau, cel puțin, nu pe gratis. Decizia sa de a-l ajuta pe Artemis Fowl era o faptă complet altruistă. Mulch se înfioră. O conștiință era exact ce-i lipsea în momentul ăsta. După asta, nu-i mai rămînea decît să vîndă fursecuri pentru cercetașe.

CAPITOLUL 6

Atac la conacul Fowl

Fragment din jurnalul lui Artemis Fowl, CD-ul 2. Codat.

Tata şi-a revenit, în sfîrşit. Am răsuflat uşurat, desigur. Totuşi, nu-mi puteam scoate din minte ultimele lui cuvinte din ziua aceea: „Aurul nu e totul în viaţă, Arty, îmi spusese el. Şi nici puterea. Avem tot ce ne trebuie chiar aici. Pe noi trei".

Era oare posibil ca magia să-l fi transformat atît de mult pe tatăl meu? Trebuia să aflu răspunsul. Trebuia să vorbim între patru ochi. Aşa că, în dimineaţa următoare, la 3 a.m., Butler mă ducea înapoi la Spitalul Universitar din Helsinki, într-un Mercedes închiriat.

Tata era încă treaz şi citea *Război şi pace* la lumina lămpii.

– Nu prea te prăpădeşti de rîs, comentă el.

Iar făcea glume. Am încercat să zîmbesc, dar faţa nu mă ajuta.

Tata închise cartea.

– Te aşteptam, Arty. Trebuie să vorbim. Trebuie să lămurim cîteva lucruri.

Înţepenisem lîngă piciorul patului.

– Da, tată. Sînt de acord.

Tata zîmbi cu o umbră de tristeţe.

– Atît de protocolar! La fel eram şi eu cu tata. Cîteodată cred că, de fapt, nu m-a cunoscut deloc. Şi îmi fac griji că acelaşi lucru se va întîmpla şi cu noi doi. Aşa că vreau să stăm de vorbă. Şi nu despre conturile bancare. Nici despre acţiuni şi dividende. Nici despre preluarea vreunei corporaţii. Nu vreau să discutăm despre afaceri. Vreau să vorbim despre tine.

Exact de ce mă temusem.

– Despre mine? Dar tu eşti cel mai important acum, tată.

– Poate că aşa e, dar nu pot fi fericit pînă n-o s-o văd pe mama ta mai liniştită.

– Mai liniştită? am întrebat eu, de parcă n-aş fi înţeles apropoul.

– Nu face pe nevinovatul, Artemis. Mi-am sunat cîteva cunoştinţe de prin Europa. Se pare că ai fost activ, cît timp am lipsit. Foarte activ.

Am ridicat din umeri, neştiind dacă s-o iau ca pe un compliment sau ca pe o mustrare.

– Cu ceva timp în urmă, aş fi fost foarte impresionat de poznele tale. Atîta îndrăzneală! Şi eşti doar un puşti! Dar acum, în calitatea mea de părinte, îţi spun că lucrurile trebuie să se schimbe, Arty. Trebuie să-ţi trăieşti copilăria. Eu şi mama ta vrem să te întorci la şcoală, după vacanţă, şi să laşi în seama mea afacerile familiei.

– Dar... tată!

– Ai încredere în mine, Artemis! Sînt în branşă dinaintea ta. I-am promis mamei tale că familia Fowl va trăi cinstit de acum înainte. Toţi membrii familiei Fowl. Mi s-a dat o nouă şansă şi n-o s-o irosesc pe lăcomie. Sîntem din nou o familie. Una normală. De acum înainte, numele Fowl va fi asociat cu onoarea şi onestitatea. Ne-am înţeles?

– Înţeles, i-am răspuns eu, strîngîndu-i mîna.

Şi-atunci cum rămînea cu întîlnirea mea cu Jon Spiro, gangsterul din Chicago? Am decis să-mi urmez în continuare planul. O ultimă aventură, şi după aceea familia Fowl putea să devină o familie normală. La urma urmei, îl luam şi pe Butler cu mine. Ce putea să ni se întîmple?

CONACUL FOWL

Butler deschise ochii. Era acasă. Artemis adormise în fotoliul de lîngă pat. Băiatul arăta de parcă ar fi avut o sută de ani. Nici nu era de mirare,

dacă stăm să ne gîndim la toate prin cîte trecuse. Dar viaţa asta era de domeniul trecutului de-acum.

– E cineva acasă? întrebă bodyguardul.

Artemis se trezi instantaneu.

– Butler, ţi-ai revenit.

Butler se ridică în coate. Era destul de greu.

– Şi eu sînt la fel de surprins ca şi tine. Nu credeam că o să te mai văd vreodată pe tine sau pe oricine altcineva.

Artemis îi turnă un pahar cu apă din carafa de lîngă pat.

– Ţine, prietene! Nu trebuie decît să te odihneşti.

Butler bău încet. Era obosit. Dar nu era numai asta. Se mai simţise istovit şi înainte, după alte lupte. Dar acum sentimentul era mai pronunţat.

– Artemis, ce s-a întîmplat? N-ar fi trebuit să mai fiu în viaţă. Şi, dacă accept ideea că sînt în viaţă, de ce nu mă confrunt cu nişte dureri teribile în momentul de faţă?

Artemis se îndreptă spre fereastră şi privi domeniul Fowl.

– Blunt te-a împuşcat. Rana era fatală, iar Holly nu era prin preajmă ca să te vindece. Aşa că te-am îngheţat pînă a sosit Holly.

Butler scutură din cap.

– Criogenie? Numai Artemis Fowl putea veni cu o idee ca asta. Presupun că ai folosit congelatoarele pentru peşti.

Artemis dădu din cap.

– Presupun că nu sînt jumătate om, jumătate păstrăv, nu?

Artemis se întoarse către el. Nu zîmbea.

– Au apărut niște complicații.

– Complicații?

Artemis inspiră adînc.

– A fost o vindecare mai dificilă. Iar rezultatele nu au putut fi prevăzute. Foaly ne-a avertizat că organismul tău ar putea ceda, dar eu am insistat să-i dăm înainte.

Butler se ridică în capul oaselor.

– Artemis, stai liniștit. Sînt viu. Orice alternativă e mai bună decît moartea.

Artemis tot nu se liniști. Scoase din noptieră o oglindă cu mîner sidefat.

– Ține-te bine înainte să te uiți.

Butler inspiră adînc și apoi se privi în oglindă. Își întinse fălcile și își ciupi pungile de sub ochi.

– Cam cît timp am fost scos din circuit?

LA BORDUL UNUI BOEING 747

Mulch hotărîse că totuși cea mai bună metodă de a sabota misiunea era să-l contrazică pe Loafers pînă o lua razna. Să-i scoată pe oameni din minți era un talent aparte al lui Mulch, unul pe care nu apuca să-l pună în aplicare suficient de des.

Cei doi stăteau unul lîngă altul într-un Boeing 747, uitîndu-se pe fereastră la norii care treceau pe sub ei. Locuri la clasa întîi. Unul dintre bonusurile care-ţi veneau odată cu serviciile pentru familia Antonelli.

Mulch sorbea delicat dintr-o cupă de şampanie.

– Aşadar, Papucei...

– Mă cheamă Loafers[1].

– A, da, *Loafers*. Care-i treaba cu tatuajele alea?

Loafers îşi rulă mîneca pînă sus, scoţînd la iveală un şarpe verde-albăstrui, cu doi stropi de sînge în loc de ochi. Altă creaţie proprie.

– Îmi fac cîte unul d-ăsta după fiecare treabă pe care o rezolv.

– A... zise Mulch. Adică, dacă îţi pictezi bucătăria, îţi mai faci un tatuaj?

– Nu genul ăsta de treabă, idiotule.

Loafers scrîşni din dinţi.

– Trebuie să-ţi spun pe litere?

Mulch şterpeli nişte alune dintr-o tavă care trecea pe lîngă el.

– N-are rost. Sînt analfabet. Da' poţi să-mi vorbeşti direct în engleză.

– Nu poţi fi atît de idiot! Spatz Antonelli nu angajează tîmpiţi.

Mulch bătu languros din pleoape.

– Eşti sigur?

---

[1] Mocasini (n.tr.)

Loafers își pipăi cămașa, în speranța că va găsi o armă de orice fel.

– Așteaptă pînă terminăm treaba asta, istețule. Dup-aia rămînem noi doi să ne rezolvăm problemele.

– Să nu te-ndoiești de asta, Cizme!

– Loafers!

– Cum zici tu.

Mulch se ascunse în spatele unei reviste. Era floare la ureche. Mafiotul era, deja, pe jumătate scos din sărite. Loafers McGuire nu mai avea nevoie decît de vreo cîteva ore în compania lui Mulch, ca să se trezească cu spume la gură.

TERMINALUL DIN DUBLIN, IRLANDA

Mulch și Loafers trecură fără probleme de vama irlandeză. În definitiv, nu erau decît niște cetățeni care se întorceau acasă de sărbători. Doar n-ai fi crezut că erau o echipă mafiotă pusă pe fapte rele? Cum ar fi fost posibil una ca asta? Cine a mai pomenit omuleți în rîndurile crimei organizate? Nimeni. Dar poate că tocmai de-aia erau niște mafioți atît de pricepuți.

Verificarea pașapoartelor îi oferi lui Mulch încă o ocazie de a-și înfuria partenerul. Funcționarul făcea eforturi disperate să nu remarce înălțimea lui Mulch. Sau, mai bine zis, absența ei.

– Deci, domnule Digence, în vizită la familie?

Mulch încuviinţă din cap.

– Exact. Rudele din partea mamei sînt din Killarney.

– O, serios?

– O'Sirious îi cheamă, de fapt. Dar ce contează o vocală în plus sau în minus, între prieteni?

– Foarte amuzant. Ar trebui să te faci comediant.

– Ciudat că spuneţi una ca asta...

Ofiţerul de la paşapoarte oftă. Mai avea doar zece minute şi ieşea din tură.

– De fapt, eram sarcastic...

– Pentru că eu şi prietenul meu, domnul McGuire, avem un număr scurt în spectacolul de pantomimă pentru Crăciun. Punem în scenă *Albă-ca-Zăpada*. Eu sînt Doc, iar el e Dopey[1].

Funcţionarul le zîmbi forţat.

– Excelent. Următorul.

Mulch vorbea suficient de tare, astfel încît să-l audă toţi cei care stăteau la rînd.

– Desigur, domnul McGuire, aici de faţă, e făcut pentru rolul lui Dopey. Dacă-nţelegi ce vreau să spun.

Loafers îşi pierdu cumpătul chiar acolo în terminal.

– Stai că-ţi arat eu ţie, ciudatule! ţipa el. Te fac bucăţi! O să fii următorul meu tatuaj! Următorul tatuaj!

---

[1] Nătîng (n.tr.)

Mulch țîțîi dezaprobator, în timp ce Loafers dispărea sub grămada de agenți de pază.

– Ce ți-e și cu actorii ăștia! exclamă el. Tare sensibili mai sînt!

Loafers fu eliberat mai tîrziu, după o cercetare amănunțită și cîteva convorbiri cu preotul paroh din orașul său natal. Mulch aștepta în mașina închiriată dinainte, un model modificat special, care avea accelerația și pedalele de frînă amplasate puțin mai sus.

– Comportamentul tău pune în pericol întreaga misiune, comentă dorful serios. Dacă nu reușești să te controlezi, va trebui să-i dau un telefon domnișoarei Frazetti.

– Condu, îi zise omul de fier aspru. Hai să terminăm odată treaba!

– Bine. Dar să știi că nu mai suport. Încă un incident ca ăsta și va trebui să-ți zdrobesc țeasta cu dinții.

Loafers observă abia acum dinții partenerului său. Erau ca niște lespezi de email și păreau să fie mult prea mulți pentru o singură gură. „Oare Digence chiar ar fi putut să-și ducă la îndeplinire amenințarea? Sigur că nu. Își zise Loafers hotărît. Era doar un pic răvășit datorita tărăboiului de la vamă." Totuși, era ceva-n neregulă cu rînjetul dorfului ăluia. Un rînjet care trăda parcă niște talente

ascunse şi înspăimîntătoare. Talente pe care omul de metal le-ar fi preferat ascunse pentru totdeauna.

Mulch conducea, în timp ce Loafers dădea nişte telefoane de pe mobil. Era cît se poate de simplu pentru el să contacteze nişte parteneri mai vechi şi să facă rost de o armă, un amortizor şi două perechi de căşti, pe care avea să le găsească într-un sac marinăresc, aflat în spatele semnului de pe autostradă, care indica drumul spre conacul Fowl. Partenerii lui Loafers aveau cărţi de credit, aşa că renunţară la obişnuitul stil macho de plată care se practică, de obicei, în cazul tranzacţiilor de pe piaţa neagră.

Loafers verifică modul de folosire şi vizorul armei, în maşină. Era din nou sigur pe el.

– O, Mo, zise el chicotind, de parcă rima pe care o făcuse era cea mai reuşită poantă din viaţa lui. (Din nefericire, chiar aşa era.) Te-ai gîndit la vreun plan?

Mulch era în continuare atent la drum.

– Nţ! Credeam că tu eşti mare şi tare aici. Planurile intră în atribuţiile tale. Eu doar sparg şi intru.

– Aşa-i. Eu sînt mare şi tare. Şi crede-mă că Domnişorul Fowl o să înţeleagă asta după ce voi termina de discutat cu el.

– Domnişorul Fowl? întrebă Mulch candid. Am venit pînă aici pentru un puşti?

– Nu-i un puşti oarecare, îi destăinui Loafers, ignorînd ordinele. Artemis Fowl. Moştenitorul imperiului mafiot Fowl. Are ceva în căpăţînă pe care domnişoara Frazetti şi-l doreşte cu ardoare. Aşa că trebuie să-l dăm pe spate pe piciul asta cu linguşeli despre cît de genial este, astfel încît să vină cu noi şi să ne dezvăluie secretul.

Mulch îşi încleştă mîinile pe volan. Ar fi trebuit să acţioneze mai din timp. Dar planul lui era nu să-l înlăture pe Loafers, ci s-o convingă pe Carla Frazetti să nu mai trimită o altă echipă.

Artemis ar fi ştiut ce e de făcut. Trebuia să ajungă la băiat înaintea lui Loafers. Un mobil şi o vizită pînă la toaletă – asta era tot ce-i trebuia. Mare păcat că nu se deranjase vreodată să-şi cumpere şi el un celular. Dar cum nu avea pe cine să sune... Şi-apoi, nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi din partea lui Foaly. Centaurul ăla putea localiza şi un ţîrîit de greier.

– Mai bine ne-am opri să luăm provizii, zise Loafers. Ar putea dura cîteva zile doar ca să verificăm locul.

– Nu-i nevoie. Cunosc locul. Am mai spart casa asta odată, în tinereţe. Floare la ureche.

– Şi nu ai zis nimic mai-nainte pentru că...

Mulch îi arătă un semn obscen unui şofer de camion, care mergea ca mitocanul pe ambele benzi.

– Ştii şi tu cum stă treaba. Lucrez pe comision. Comisionul se calculează în funcţie de efortul depus. Dacă aş spune că am mai jefuit locul ăsta o dată, pac! mă uşurează de zece mii de dolari.

Loafers nu comentă. Era adevărat. Întotdeauna exagerai nivelul de risc al operaţiunii. Orice, numai să mai storci ceva mălai de la patron.

– Deci, poţi să ne bagi înăuntru?

– Pot să intru *eu*. Apoi vin să te iau şi pe tine.

Loafers deveni bănuitor.

– Ce-ar fi totuşi să vin şi eu? Ar fi mult mai simplu decît să zăbovesc prin preajmă ziua-n amiaza mare.

– În primul rînd, nu intru decît după ce se întunecă. Şi, în al doilea rînd, sigur că poţi să vii, dacă nu te deranjează să te tîrăşti printr-o canalizare şi dup-aia încă vreo zece metri pe conducta de evacuare.

Loafers deschise fereastra, numai gîndindu-se.

– OK. Atunci vii să mă iei. Dar ţinem legătura prin căşti. Dă-mi de ştire dacă-i ceva în neregulă.

– Da, domnule, şefule, zise Mulch, introducîndu-şi casca în urechea păroasă şi prinzîndu-şi microfonul de jachetă. N-aş vrea să-ţi ratezi şedinţa de intimidare cu puştiul.

Remarca usturătoare a lui Mulch trecu fluierînd pe lîngă urechile lui Loafers.

– Exact, zise gangsterul din Kilkenny. Eu *sînt* şeful. Iar tu *nu* vrei să-ntîrzii la-ntîlnire.

Mulch făcu un efort ca să-şi oprească barba să nu se zburlească. Părul dorfilor era foarte sensibil la stările sufleteşti; mai ales la cele ostile. Iar Loafers respira agresivitate prin toţi porii. Ţepii lui Mulch nu se înşelaseră niciodată. Parteneriatul cu mărunţelul ăsta n-avea să se sfîrşească prea bine.

* * *

Mulch parcă în umbra zidului ce împrejmuia moşia Fowl.

– Eşti sigur că aici e? întrebă Loafers.

Mulch îi arătă cu degetul său butucănos ornamentele de pe poarta din fier.

– Vezi acolo unde scrie „conacul Fowl"?

– Da.

– Păi, atunci eu aş zice că asta-i locul.

Pînă şi Loafers se prinse de zeflemeaua atît de evidentă.

– Ai face mai bine să mă bagi cumva înăuntru, Digence, că, dacă nu...

Mulch zîmbi, arătîndu-şi dinţii.

– Dacă nu, ce?

– Dacă nu, domnişoara Frazetti va fi extrem de supărată, adăugă Loafers neconvingător, dîndu-şi seama că era luat peste picior.

Loafers era hotărît să i-o plătească lui Mo Digence, cît mai curînd posibil.

– Şi, bineînţeles, n-am vrea s-o supăram pe domnişoara Frazetti, adăugă Mulch.

Coborî din scaunul său înalt şi îşi recuperă echipamentul din portbagaj. Existau cîteva unelte mai puţin ortodoxe, în trusa lui de spargeri, pe care i le procurase elful-dealer din New York. Spera să nu fie nevoit să le folosească. Mai ales datorită felului în care plănuia să pătrundă în casă.

Mulch ciocăni uşor în geamul din dreptul pasagerului. Loafers lasă geamul în jos cu un scîrţîit.

– Ce e ?

– Nu uita: tu stai aici pînă mă întorc să te iau.

– Asta-mi miroase a ordin, Digence. Acum îmi dai şi ordine?

– Cine, eu? întrebă Mulch, oferindu-i o panoramă a danturii sale. Eu, să dau ordine? Nici nu mi-ar trece prin cap una ca asta.

Loafers ridică geamul.

– Ar fi bine nici să nu-ţi treacă, zise el de îndată ce se văzu la adăpost de dinţii ăia.

În conacul Fowl, Butler abia terminase cu frezatul şi bărbieritul. Începea să arate a Butler. Doar puţin mai bătrîn.

– Înveliş Kevlar, zici? spuse el, examinîndu-şi pata negricioasă de pe piept.

Artemis dădu din cap.

– După cîte se pare, niște fibre au rămas prinse în rană. Iar magia le-a reprodus. După spusele lui Foaly, țesutul cel nou îți va îngreuna respirația, dar te va face rezistent la gloanțe. Asta numai în cazul armelor de calibru mic.

Butler își încheie nasturii de la cămașă.

– Lucrurile s-au schimbat, Artemis. Nu te mai pot proteja.

– Nu o să mai am nevoie de protecție. Holly avea dreptate. Stratagemele mele nu fac altceva decît să-i rănească pe alții. După ce vom încheia capitolul Spiro, am de gînd să mă concentrez asupra educației mele.

– După ce vom încheia capitolul Spiro? O spui de parcă victoria noastră ar fi inevitabilă. Jon Spiro e un om periculos, Artemis. Credeam că ai înțeles deja asta.

– Chiar am înțeles, bătrîne prieten. Crede-mă! Nu-l voi mai subestima a doua oară. Deja am început să lucrez la un plan. Vom recupera C Cube și îl vom anihila pe Spiro, asta dacă Holly va consimți să ne ajute.

– Unde-i Holly? Vreau să-i mulțumesc. Din nou.

Artemis își aruncă privirea pe fereastră.

– A plecat să își îndeplinească Ritualul. Știi și singur unde.

Butler dădu din cap. O întîlniseră prima dată pe Holly în sud-estul țării, pe un deal sacru al elfilor, în timp ce executa Ritualul de reîncărcare cu

magie. Deşi „o întîlnisera" nu era tocmai termenul potrivit. Mai degrabă, „o răpisera". Da, asta era mai aproape de adevăr.

– Ar trebui să se întoarcă într-o oră. Îţi propun să te odihneşti pînă atunci.

Butler clătină din cap.

– O să mă odihnesc mai tîrziu. Acum vreau să verific terenul. E destul de puţin probabil ca Spiro să fi organizat şi să fi trimis atît de repede o echipă. Dar nu se ştie niciodată.

Bodyguardul se îndreptă către un panou din perete, care făcea legătura între camera lui şi cabina sistemului de supraveghere. Artemis observă că fiecare pas pe care îl făcea era o adevărată povară. Cu noul ţesut de pe piept, pînă şi urcatul scărilor ar fi fost un adevărat maraton pentru Butler.

Butler îşi împărţi monitorul în mai multe ecrane, astfel încît să aibă o imagine de ansamblu asupra camerelor de supraveghere. Unul dintre ecrane îi atrase atenţia în mod deosebit, aşa că îl aduse în prim-plan.

– Mai să fie! jubilă el. Uite cine-a trecut pe-aici ca să ne salute.

Artemis se îndreptă şi el către monitor. Un individ mic de statură arăta semne obscene în faţa camerei de supraveghere de la uşa bucătăriei.

– Mulch Diggums, zise Artemis. Exact dorful pe care voiam să-l văd.

Butler transferă imaginea lui Mulch pe ecranul principal.

– Aşa o fi. Dar de ce-o vrea el să te vadă pe tine?

Melodramatic, ca întotdeauna, dorful insistă să primească un sandvici înainte de a le explica despre ce era vorba. Ghinionul lui Mulch fu acela că Artemis se oferise să i-l prepare. Apăru din cămară cu ceva care arăta ca o explozie într-o farfurie.

– E mult mai dificil decît pare, le explică băiatul.

Mulch căscă gura mare şi înghiţi întreg conţinutul. După ce mestecă vreo cîteva minute, îşi bagă mîna-n gură pîn-la cot pentru a împinge-n jos o bucată de friptură de curcan.

– Data viitoare să-i pui mai mult muştar, zise el scuturîndu-şi cîteva firimituri de pe cămaşă.

Şi, în timp ce făcea această operaţiune, îşi deschise, din greşeală, microfonul prins de cămaşă.

– Cu plăcere, zise Artemis.

– Tu ar trebui să-mi mulţumeşti mie, Noroiosule, îi zise Mulch. Am venit tocmai de la Chicago ca să-ţi salvez viaţa. Cu siguranţă că toată osteneala asta merită măcar un amărît de sandvici. Şi, cînd zic sandvici, mă refer în sensul cel mai larg al cuvîntului.

– Chicago? Jon Spiro te-a trimis?

Piticul clătină din cap.

– Posibil. Dar nu în mod direct. Lucrez pentru familia Antonelli. Desigur, ei n-au nici cea mai mică idee că sînt un dorf magic, ci cred că sînt cel mai abil spărgător din branşă.

– Procurorul din Chicago făcuse legătura, în trecut, între familia Antonelli şi Spiro. Sau, cel puţin, încercase s-o facă.

– Ei, n-are importanţă. Oricum, ideea e că eu trebuie să mă strecor aici, iar apoi partenerul meu te va convinge să ne însoţeşti pînă la Chicago.

Butler se aplecă peste masă.

– Şi unde-i partenerul tău acum, Mulch?

– În faţa porţii. E unul mic şi furios. Apropo, mă bucur să te văd în viaţă, uriaşule. Circula un zvon prin subteran cum că ai fi mort.

– Am fost, zise Butler, îndreptîndu-se spre cabina sistemului de supraveghere. Dar acum mi-e mai bine.

Loafers scoase un mic blocnotes cu spirală din buzunarul de la piept. Îşi notase acolo tot felul de replici de succes pentru situaţii periculoase. Replicile scurte şi la obiect erau emblema gangsterului adevărat, dacă e să ţinem seama de ce se întîmplă prin filme. Răsfoia paginile, zîmbind satisfăcut.

„E timpul să va lichidaţi conturile. Definitiv." Larry Ferrigamo. Bancherul necinstit. 9 august.

„Mă tem că hard diskul dumneavoastră tocmai a fost şters.“ David Spinski. Hacker. 23 septembrie.

„Fac asta ca să frămînt «mălaiul».“ Morty Brutarul, 17 iulie.

Erau nişte materiale de calitate. Cine ştie, poate că într-o zi avea să-şi scrie memoriile.

Loafers încă mai chicotea cînd îl auzi pe Mo în căşti. La început, crezu că i imuţa vorbeşte cu el, apoi îşi dădu seama că aşa-zisul său partener începuse să ciripească.

„Tu ar trebui să-mi mulţumeşti mie, Noroiosule, zicea Digence. Am venit tocmai de la Chicago ca să-ţi salvez viaţa.“

„Să-i salveze viaţa! Mo lucra de partea cealaltă, şi idiotul uitase de microfon.“

Loafers se dădu jos din maşină şi avu grijă s-o încuie. Şi-ar fi pierdut garanţia dacă maşina ar fi fost furată, iar domnişoara Frazetti i-ar fi oprit-o din comision. În perete, lîngă intrarea principală era o gaură în zid, cît să se poată strecura prin ea un om. Mo Digence uitase s-o astupe. Loafers se strecură prin ea şi o luă în jos pe alee, avînd grija să rămînă în umbră.

În cască, Mo continua să pălăvrăgească. Îi expunea întregul lor plan puştiului Fowl. Şi nu s-ar fi zis că era torturat sau hărţuit. O făcea de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Se pare că Digence lucrase tot timpul pentru puştiul ăsta irlandez. În plus, Mo nu

era, de fapt, Mo, ci Mulch. Ce fel de nume mai era şi asta? Ba, mai mult, Mulch ăsta se pare că era un „Pitic magic". Lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate. Poate că „dorf magic" erau, de fapt, vreo bandă. Deşi ăsta era un nume cam ciudat pentru o bandă. Nu prea aveau şanse să semene teroarea în rîndurile concurenţei.

Loafers trecu în grabă pe lîngă un şir de mesteceni argintii şi pe lîngă un gazon al naibii de frumos. Doi păuni se plimbau fuduli pe marginea unui complex acvatic. Loafers fornăi. Auzi, complex acvatic! Înainte să apară TV Grădinar s-ar fi numit heleşteu şi gata.

Loafers tocmai se întreba unde ar putea fi intrarea pentru livrări, cînd dădu peste un indicator pe care scria: „Livrările se fac în spate."

– Mulţumesc din suflet.

Îşi verifică pistolul cu amortizor şi îl mai încărcă o dată. Apoi merse în vîrful degetelor pe aleea ce ducea spre garaj.

Artemis adulmecă aerul.

– Ce-i cu mirosul ăsta?

Mulch îşi arătă faţa, de după uşa frigiderului.

– Cred că eu sînt de vină, mormăi el cu gura plină, în timp ce toca între dinţi o cantitate impresionantă de mîncare. Alifie de soare cu ecran total. E dezgustător, ştiu. Dar aş mirosi mult mai rău fără

ea. Ca o bucată de costiță pusă la prăjit pe un platou muntos din Valea Morții.

– O privelişte încîntătoare.

– Dorfii sînt creaturi subpămîntene, explică Mulch. Am locuit sub pămînt chiar şi în timpul Dinastiei Frond.

Frond fusese primul rege al elfilor. În timpul domniei lui, oamenii şi elfii trăiau împreună la suprafață.

– Sensibilitatea la lumină ne face viața de la suprafață un iad. Ca să fiu sincer, m-am cam săturat de traiul ăsta printre oameni.

– Dorința ta e lege pentru mine, se auzi o voce.

Era Loafers. Stătea în uşa bucătăriei fluturînd o mitralieră.

Fără a-i ține partea lui Mulch, putem spune că şi-a revenit repede din surpriză.

– Parcă ți-am spus să aştepți afară.

– Aşa e. Mi-ai spus. Dar m-am gîndit să vin oricum. Şi ştii ce? N-am dat nici peste vreo canalizare, nici peste vreo conductă de evacuare. Uşa din spate e larg deschisă.

Mulch scrîşni din dinți cînd se gîndi la asta. Se auzi de parcă cineva ar fi zgîriat cu unghiile pe o tablă de sticlă.

– A... da. Ce să zic, am avut noroc! Am profitat de ocazie, dar, din nefericire, a apărut băiatul.

Şi abia îi cîştigasem încrederea înainte ca tu să dai buzna.

– Nu te mai deranja să-mi explici, zise Loafers. Ai microfonul pornit. Am auzit totul, Mo. Sau, mai bine zis, Mulch, dorful magic.

Mulch îşi înghiţi mîncarea mestecată doar pe jumătate. Încă o dată gura lui mare îl băgase în necaz. Poate c-ar fi reuşit să-l şi scoată din necaz. Ar fi reuşit oare să-şi disloce maxilarul şi să-l înghită pe micuţul ucigaş plătit? Înghiţise şi chestii mai mari de-atît. O flatulaţie rapidă, cu gaze de dorf, ar fi trebuit să fie suficientă pentru a-l proiecta în celălalt colţ al încăperii. Nu-i rămînea decît să spere că arma nu se va descărca înainte ca el să ajungă la ea.

Loafers îi citi gîndurile.

– Hai, omuleţule, zise el, apăsînd cocoşul pistolului. Vino s-o iei. Să vedem cît de departe ajungi.

Artemis se gîndea şi el. Ştia că, pentru moment, era în siguranţă. Nou-venitul n-avea să-i facă nici un rău. Asta ar fi însemnat să nesocotească ordinele. Dar lui Mulch îi cam sunase ceasul, şi nu era nimeni prin preajmă care să-l salveze. Butler era prea slăbit ca să intervină, chiar dacă s-ar fi aflat acolo. Holly era plecată să-şi îndeplinească Ritualul. Iar el însuşi nu era prea bun pe teren. Trebuia să negocieze.

– Ştiu de ce te afli aici, începu el. E vorba despre secretele Cubului. O să ţi le dezvălui. Dar numai dacă îl laşi în pace pe prietenul meu.

Loafers flutură ţeava pistolului.

– Tu o să faci ce-ţi spun eu, cînd îţi spun eu. Probabil că o să te şi smiorcăi ca o fetiţă. Se mai întîmplă uneori.

– Perfect. O să-ţi spun tot ce vrei să ştii. Numai nu împuşca pe nimeni.

Loafers încercă să-şi ascundă rînjetul satisfăcut.

– OK. S-a făcut. Tu o să vii cu mine fără tărăboi, iar eu n-o să rănesc pe nimeni. Pe cuvîntul meu.

Butler intră în bucătărie. Faţa îi era plină de sudoare şi abia respira.

– Am verificat monitorul. Nu-i nimeni în maşină. Celălalt bărbat trebuie să fie...

– Aici, zise Loafers. Nu eşti la curent cu noutăţile, tataie. Acum, dacă n-o să faci mişcări bruşte n-o să suferi nici un atac de cord.

Artemis îl văzu pe Butler rotindu-şi ochii prin bucătărie. Căuta o soluţie. Ceva care să-i salveze. Poate că Butler cel de ieri ar fi reuşit să facă totuşi ceva, dar actualul Butler era cu cincisprezece ani mai bătrîn şi, pe deasupra, nici nu îşi revenise complet după vindecarea magică. Situaţia era disperată.

– Ai putea să-i legi pe ceilalţi, îndrăzni Artemis să-i propună. După care, noi doi am putea pleca împreună.

Loafers își dădu una pesta frunte.

– Ce idee grozavă! Apoi, poate aș aproba încă una dintre tacticile tale de tras de timp. Asta, dac-aș fi un amator.

Loafers simți o umbră înălțîndu-se în spatele său. Se răsuci și văzu o fată stînd în pragul ușii. Încă un martor. Carla Frazetti avea să primească o notă de plată destul de grasă. Toată treaba asta a fost prezentată greșit încă de la început.

– OK, domnișoară, zise Loafers. Treci lîngă ceilalți. Și nu face vreo mișcare prostească.

Fata din cadrul ușii își aruncă părul peste umăr și clipi languros din genele date cu fard verde cu sclipici.

– Dar eu nu fac mișcări prosteşti, îi replică ea.

Apoi mîna îi țîșni și i se înfipse în arma lui Loafers. Prinse încărcătorul armei și îl deșurubă cu dexteritate. Arma era acum complet nefolositoare. Ba mai putea fi folosită, dar numai pe post de ciocan.

Loafers se trase înapoi.

– Hei, hei, hei! Ai grijă. Nu vreau să te rănesc din greșeală. Arma asta ar putea să se descarce.

Cel puțin așa credea el.

Loafers continuă să-și agite bucata inofensivă de metal.

– La o parte, fetițo! Și nu mă face să repet.

Juliet îi vîntură încărcătorul pe sub nas.

– Că dacă nu, ce? Mă împuşti?

Loafers se uită cruciş la încărcător.

– Hei, ăla arată la fel ca...

Apoi Juliet îi trase un pumn în piept atît de tare, încît îl băgă sub bufet.

Mulch se holba cînd la mafiotul care zăcea inconştient, cînd la fata din prag.

– Hei, Butler, lasă-mă să ghicesc. Sora ta, nu?

– Exact, aprobă servitorul strîngînd-o în braţe pe Juliet. Dar cum de-ai ghicit?

CAPITOLUL 7

Cele mai bune planuri

Conacul Fowl

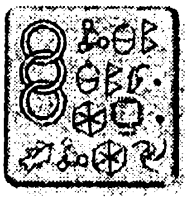

Era timpul pentru o şedinţă. În seara aceea, adunarea se mută cu mic, cu mare în sala de şedinţe, în faţa celor două monitoare pe care Juliet le adusese din cabina sistemului de securitate. Foaly intrase pe frecvenţa aparatelor şi transmitea, în direct, imagini cu el şi comandantul Root.

Spre necazul lui, Mulch încă mai era de faţă. Tocmai încerca să stoarcă o recompensă de la Artemis cînd apăruse Holly şi-l legase cu cătuşele de un scaun.

Fumul de la ţigara lui Root înceţoşa ecranul.

– Se pare că e toată gaşca aici, zise el în engleză, folosindu-se de talentul elfilor de a comunica în toate limbile. Şi, ce credeţi? Detest găştile.

Holly își puse căștile în mijlocul mesei din sala de ședințe, astfel încît toți cei prezenți să se poată face auziți.

– Pot să-ți explic, comandante.

– O, sînt convins că poți. Dar am un sentiment ciudat că explicațiile tale n-au să mă convingă deloc, și vreau să am insigna ta pe birou pînă ies din tură.

Artemis încercă să intervină.

– Zău, comandante. Holly... căpitanul Short se află aici doar pentru că eu am păcălit-o.

– I-auzi. Și, dacă ești bun, crezi că poți să mă lămurești ce mai caută acolo la ora asta? Ia prînzul, ai?

– Nu e timp de ironii, comandante. Avem o problemă gravă. Poate chiar catastrofală.

Root degajă un nor de fum verzui.

– Problemele oamenilor sînt problemele oamenilor. Noi nu sîntem echipajul vostru personal de poliție, Fowl.

Foaly tuși zgomotos.

– Sîntem și noi implicați, chiar dacă ne place sau nu. Artemis a fost cel care ne-a *ciupit*. Iar asta nu-i nimic, Julius.

Root își aruncă privirea în direcția centaurului. Foaly i se adresase pe numele mic. Înseamnă că lucrurile erau grave.

– Foarte bine, zise el. Continuă-ți prezentarea.

Holly deschise un dosar pe minicomputerul ei de voiaj.

– Ieri am mers să cercetez o înregistrare a unei convorbiri telefonice interceptate de sistemul de securitate Santinela. Telefonul fusese dat de Artemis Fowl, un Noroios bine-cunoscut forţelor LEP datorită contribuţiei sale la înăbuşirea revoltei goblinilor. Butler, partenerul lui Fowl, fusese împuşcat mortal, la ordinele unui alt Noroios, Jon Spiro. Fowl mi-a cerut ajutorul pentru o vindecare.

– Pe care ai refuzat-o, după care ai cerut întăriri pentru a efectua o ştergere de memorie, aşa cum prevede regulamentul.

Holly putea să jure că ecranul începea să se încingă.

– Nu. Luînd în consideraţie ajutorul dat de Butler în timpul revoltei goblinilor, am executat vindecarea şi apoi i-am transportat pe el şi pe Fowl la domiciliul lor.

– Spune-mi că nu i-ai dus în zbor.

– Nu aveam altă soluţie. Dar i-am înfăşurat în folie de camuflaj.

Root îşi frecă tîmplele.

– Un singur picior. Un singur picior dacă rămînea pe-afară şi am fi făcut înconjurul internetului a doua zi. Holly, de ce-mi faci tu mie una ca asta?

Holly nu răspunse. Ce-ar fi putut să spună?

– Şi asta nu-i tot. L-am capturat pe unul dintre oamenii lui Spiro. Un ticălos.

– A apucat să te vadă?

– Nu. Dar l-a auzit pe Mulch spunînd că este un dorf magic.

– Nici o problemă, zise Foaly. Şterge-i mintea şi trimite-l acasă.

– Nu-i chiar atît de simplu. Omul e un ucigaş plătit. L-ar putea trimite înapoi ca să-şi termine treaba. Cred că va trebui să-l teleportăm în altă parte. Crede-mă, nimeni nu-i va simţi lipsa pe aici.

– OK, zise Foaly. Sedează-l, curăţă-i mintea şi scapă de orice i-ar putea declanşa vreo amintire.

Comandantul pufăi de cîteva ori din ţigară ca să se calmeze.

– Bine. Şi-acum spune-mi despre sonde. Dacă Fowl este de vină pentru examinare, asta-nseamnă că starea de alertă s-a sfîrşit?

– Nu. Omul de afaceri Jon Spiro a furat de la Artemis tehnologia magică.

– Pe care Artemis a furat-o de la noi, comentă Foaly.

– Personajul ăsta, Spiro, e hotărît să descopere secretul tehnologiei cu orice preţ.

– Şi cine-i cunoaşte secretul?

– Artemis este singurul care poate pune în funcţiune C Cubul.

– Vreau să ştiu ce-i ăla un C Cub?

Foaly preluă firul povestirii.

– Artemis a reparat un minicalculator capturat din recuzita tehnologică mai veche a forţelor LEP. În subteran poate trece drept demodat, dar pentru

oameni e cu cincizeci de ani înaintea programului lor de dezvoltare.

– Aşadar, valorează o avere, încheie comandantul.

– Aşadar, cu siguranţă valorează o avere, încuviinţă Foaly.

Mulch deveni brusc foarte atent.

– O avere? Şi cam ce înseamnă, mai exact, o avere?

Root era bucuros că găsise la cine să ţipe.

– Tacă-ţi fleanca, deţinut! Asta nu te priveşte! Tu doar ai grija să te bucuri de ultimele guri de aer proaspăt. Mîine pe vremea asta o să faci cunoştinţă cu noul coleg de celulă. Şi sper din tot sufletul că va fi un trol.

Mulch era de nepotolit.

– Scuteşte-mă, Julius. De fiecare dată cînd se iveşte o problemă cu Fowl, eu sînt cel care-ţi salvează pielea. Sînt convins că în planul pe care-l va născoci Artemis, va fi nevoie de subsemnatul. Probabil pentru nişte sarcini extrem de periculoase.

Faţa lui Root trecu printr-o întreagă gamă de culori: de la roz la roşu-aprins.

– Ei bine, Artemis? Ai cumva nevoie de deţinut?

– Depinde.

– Depinde de ce?

– Depinde dacă mi-o dai sau nu pe Holly.

Roşu pînă-n vîrful urechilor, comandantul Root arăta ca un tren cu aburi care tocmai iese din tunel. O parte din fumul acela învălui şi ecranul lui Foaly.

– N-arată prea bine, comentă centaurul.

În cele din urmă, Root reuşi să se calmeze suficient încît să poată vorbi.

– Să ţi-o dau pe Holly? Dumnezeu să-mi dea mie răbdare. Ai idee cîtă hîrţogăraie am lăsat deoparte doar ca să stau de vorbă cu tine?

– Destulă. Îmi imaginez.

– Un munte, Artemis. Un munte. Şi să ştii că n-aş vorbi cu tine deloc dacă nu mi-aş aduce aminte de ajutorul pe care ni l-ai dat ca să anihilăm B'wa Kell. Dacă fenomenul ăsta s-ar fi răspîndit, acum aş fi ajuns desfundător de canale în suburbiile din Atlantis.

Mulch făcu cu ochiul către ecran.

– Probabil că n-ar fi trebuit să aud asta, nu?

Comandantul nu-l bagă în seamă.

– Ai treizeci de secunde la dispoziţie, Artemis. Convinge-mă!

Artemis se ridică şi se postă exact în faţa ecranului.

– Spiro are tehnologia magică. E puţin probabil că va reuşi s-o şi folosească, dar le va da de gîndit savanţilor săi în ceea ce priveşte tehnologia ionică. Omul este un grandoman care nu are nici un pic de respect pentru mediu sau pentru orice formă de viaţă. Cine ştie ce maşinărie înspăimîntătoare va crea din tehnologia magică. Există, de asemenea, posibilitatea ca această tehnologie să-l conducă pe Spiro direct spre Haven City. Şi, dacă se va întîmpla una ca asta, atunci fiecare creatură de pe pămînt sau de sub pămînt se va afla în pericol.

Root dispăru în fotoliul său cu roţi şi reapăru în monitorul lui Foaly. Se aplecă să-i şoptească la ureche ceva centaurului.

– N-arată prea bine, zise Holly. M-aş putea afla în următoarea rachetă cu destinaţia Haven.

Artemis bătea darabana cu degetele pe masă. Era greu de spus cum va reuşi să recupereze tehnologia magică de la Spiro, fără ajutorul elfilor. După cîteva minute, comandantul reapăru pe ecranul său.

– Problema este gravă. Nu ne putem permite ca un om de teapa lui Spiro să activeze încă o dată sonda. Oricît de neînsemnată ar fi această posibilitate, există totuşi riscul să o facă. Trebuie să pregătesc o echipa de agenţi de infiltrare. Şi o întreagă Brigadă de Recuperare, echipată pînă-n dinţi.

– O întreagă echipă? protestă Holly. Într-o zonă urbană? Comandante, ştii cum sînt cei de la Recuperare. Misiunea s-ar putea transforma într-un dezastru de proporţii. Lasă-mă pe mine să încerc.

Root se gîndi.

– Îmi va lua patruzeci şi opt de ore să pun la cale o operaţiune. Deci atît ai la dispoziţie. Te pot acoperi vreo cîteva zile. Dar nu ţi-l pot da pe Foaly. Va avea şi-aşa destul de lucru la organizarea misiunii. Diggums poate ajuta, dacă vrea. E alegerea lui. Aş putea să mai renunţ la cîteva din acuzaţiile de furt împotriva lui, dar tot va primi între cinci şi zece ani de închisoare pentru furtul lingourilor.

Asta-i tot ce pot să fac. Iar dacă dai greş, Echipa de Recuperare va fi pregătită să-ţi ia locul.

Artemis cugetă.

– Perfect.

Root inspiră adînc.

– Dar mai e o condiţie.

– Mă gîndeam eu, zise Artemis. Vrei să-mi aplici o ştergere de memorie. Am dreptate?

– Aşa-i, Artemis. Devii o adevărată ameninţare pentru Popor. Dacă vrei să te ajutăm cu misiunea asta, atunci tu şi personalul tău va trebui să vă supuneţi unei ştergeri de memorie.

– Şi dacă refuzăm?

– Atunci aplicăm direct planul B şi vă ştergem oricum memoria.

– Fără supărare, comandante, dar asta e o problemă tehnică...

Foaly interveni.

– Există două modalităţi de ştergere a memoriei. Absorbţia, care înlătură amintirile dintr-o perioadă dată – Holly o poate aplica doar cu uneltele pe care le are în geantă. Şi ajustarea, care şterge doar anumite amintiri. Aceasta este o procedură mult mai complexă, dar nu există riscul afectării IQ-ului. O să vă aplicăm tuturor o ajustare. O să îţi descarc un program în computer, care va şterge în mod automat toate fişierele care conţin informaţii legate de elfi. De asemenea, o să am nevoie de permisiunea ta pentru a face o inspecţie prin casă, ca să

înlătur eventualele obiecte, care ţi-ar putea declanşa amintirile legate de elfi. Cu alte cuvinte, o să te trezeşti a doua zi după ajustare fără amintirile legate de Popor.

– Dar e vorba de amintiri ce se întind pe o perioadă de aproape doi ani!

– N-o să le simţi lipsa. Creierul tău va inventa alte amintiri ca să umple golurile.

Era o decizie dificilă. Pe de-o parte, informaţiile despre Popor erau o parte importantă a fondului psihologic al lui Artemis. Pe de altă parte, era conştient că nu trebuia să mai pericliteze traiul acestor creaturi.

– S-a făcut, zise adolescentul. Accept propunerea voastră.

Root îşi aruncă ţigara într-un coş de gunoi din apropiere.

– Perfect. Atunci, batem palma. Căpitane Short, păstrează în permanenţă o frecvenţă deschisă.

– Da, domnule.

– Holly.

– Comandante?

– Să ai grijă de data asta. Cariera ta nu-şi mai permite încă o lovitură.

– Am înţeles, domnule, zise Holly.

– A, şi... deţinut!

Mulch oftă.

– Te refereai la mine, Julius?

Root îi aruncă o căutătură încruntată.

– S-a terminat, Mulch. De data asta nu mai scapi. Aşa că pregăteşte-te sufleteşte pentru mîncare rece şi ziduri tari.

Mulch se ridică şi se întoarse cu spatele la ecran. Nu se ştie cum, dar clapeta buzunarului de la spate, a pantalonilor săi pentru săpat tuneluri, fîlfîia deschisă, oferindu-i comandantului o încîntătoare privelişte a dosului lui Mulch. În lumea elfilor, prezentarea dosului era o adevărată insultă. Aşa cum, de altfel, este prin mai toate culturile.

Comandantul Root întrerupse legătura. În definitiv, îl lăsase fără replică.

VESTUL WAJIRULUI, KENYA, ESTUL AFRICII

Loafers McGuire se trezi cu o groaznică durere de cap. Durerea era atît de mare, încît se gîndi să găsească nişte figuri de stil potrivite, pentru a o transpune în cuvinte, în caz că ar fi fost nevoit s-o descrie cuiva mai tîrziu. Aşadar, se hotărî că durerea era ca un porc spinos nervos care i se tîra prin craniu. „Nu-i rău, se gîndi el. Ar trebui să pun replica asta într-o carte."

Apoi, un alt gînd îi răsări în minte: „Dar ce e aia o carte?"

Următoarea lui întrebare fu: „Dar eu cine sînt? Pantofi... Era ceva în legătură cu nişte pantofi".

Întotdeauna se întîmpla aşa cu pacienţii care îşi reveneau după un implant de memorie. Vechea identitate îţi mai dădea tîrcoale o vreme, încercînd să se impună, asta pînă cînd stimulii exteriori o înlăturau complet.

Loafers se ridică, iar porcul spinos parcă o luase razna, înfigîndu-i ace în fiecare centimetru pătrat de ţesut din creier.

– Au, gemu Loafers, legănîndu-şi capul. „Oare ce-nsemnă toate astea? Unde mă aflu? Şi cum ajunsese aici?"

Loafers îşi privi braţul. Pentru o clipă, creierul său proiectă nişte tatuaje pe piele. Dar imaginile dispărură la fel de repede pe cît apăruseră. Pielea lui n-avea nici urmă de pată. Razele de soare i se încolăceau pe antebraţe ca nişte fulgere albe.

Se afla într-o regiune împădurită. Un pămînt roşiatic se întindea pînă la dealurile indigo, care se vedeau în zare. Un glob auriu de soare îşi arunca săgeţile către pămîntul scînteietor. Două siluete alergau prin valurile de căldură, zvelte ca nişte gheparzi.

Bărbaţii erau uriaşi. Pe puţin doi metri. Fiecare avea un scut de protecţie oval, o lance subţire şi un telefon mobil. Părul, gîtul şi urechile le erau decorate cu bobiţe multicolore.

Loafers sări în picioare şi observă că era încălţat cu sandale de piele. Bărbaţii purtau adidaşi Nike.

– Ajutor! strigă el. Ajutaţi-mă!

Bărbaţii îşi schimbară traseul şi se îndreptară către mafiotul buimăcit.

– *Jambo,* frate. Te-ai rătăcit? întrebă unul din ei.

– Îmi pare rău, zise Loafers într-o swahili cît se poate de curată. Nu vorbesc swahili.

Bărbatul îi aruncă o privire camaradului său.

– Cum te numeşti?

„Loafers", zise creierul lui. Dar pe gură îi ieşi „Nuru".

– Bine, Nuru. *Unatoka wapi?* De unde vii?

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte ca Loafers să-şi dea seama.

– Nu ştiu de unde vin, dar aş vrea să vin cu voi. În satul vostru. Acolo este locul meu.

Cei doi războinici kenyeni se holbară în jos la străinul cel mititel. E adevărat că pielea lui n-avea culoarea potrivită, dar părea suficient de lucid.

Războinicul mai înalt îşi desprinse un celular de la centura din piele de leopard. Formă numărul şefului de trib din sat.

– *Jambo,* şefule. Bobby la telefon. Spiritele pămîntului ne-au mai trimis unul.

Bobby rîse, privindu-l pe Loafers din cap pînă-n picioare.

– Da, e mititel, dar pare voinic şi, în plus, are un zîmbet mai larg decît o banană cojită.

Loafers zîmbi cu gura pînă la urechi, în caz că asta l-ar fi ajutat la ceva. Nu ştia de ce, dar nu-şi

dorea altceva decît să meargă în sat şi să trăiască o viaţă înfloritoare.

– OK, şefu'. Îl aducem. Poate să stea în vechea colibă a misionarului.

Bobby îşi prinse mobilul la centură.

– Ei bine, frate Nuru, ai fost acceptat. Urmează-ne şi încearcă să ţii pasul.

Războinicii o luară rapid la fugă. Loafers, pe viitor cunoscut sub numele de Nuru, alerga după ei, cu sandalele de piele clămpănindu-i în picioare. Trebuia să facă şi el rost, neapărat, de o pereche de adidaşi de-ăia Nike.

La cincizeci de metri deasupra capetelor lor, plana căpitanul Holly Short, ascunsă privirilor de ecranul invizibil. Căpitanul Short înregistră episodul.

– Relocalizarea s-a încheiat, zise ea în microfonul din cască. Subiectul s-a integrat cu succes. Aparent, nu există semne ale personalităţii originale. Dar va fi monitorizat lunar, pentru a preveni apariţia vreunor incidente.

La capătul celălalt al firului se afla Foaly.

– Excelent, căpitane. Întoarce-te imediat la terminalul E77. Dacă apeşi acceleraţia, noaptea va zbura pe lîngă tine. Vei ajunge în Irlanda în cîteva ore.

Nu trebuia să-i spui ceva de două ori lui Holly. Şi-apoi, nu ţi se dădea prea des ocazia să zbori la viteză mare. Îşi activă radarul ca să evite pasările

de pradă şi îşi fixă cronometrul pe ecranul vizorului.

– Acum, zise ea. Să vedem dacă putem doborî recordul de viteză a sunetului.

Record care fusese stabilit în urmă cu optzeci de ani de către Julius Root.

PARTEA A DOUA

CONTRAATACUL

CAPITOLUL 8

Şut şi gol!

Fragment din jurnalul lui Artemis Fowl, CD-ul 2. Codat

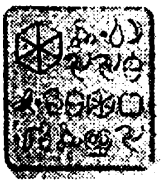

Astăzi tatei i-a fost instalată proteza. S-a ţinut de glume pe toată durata operaţiei, de parcă şi-ar fi luat măsuri pentru un costum de haine pe Grafton Street. Trebuie să recunosc că toată veselia asta a lui e contagioasă. Aşa că am inventat tot felul de scuze doar ca să stau într-un colţ al camerei sale de spital şi să mă bucur de simpla lui prezenţă.

Înainte nu era aşa. În trecut, îţi trebuiau motive solide ca să-l vizitezi pe tata. Bineînţeles, de obicei era ocupat, dar chiar şi atunci cînd accepta să te vadă, timpul său era limitat. Nimeni nu dădea buzna în biroul lui fără un motiv întemeiat. Dar, acum mă simt bine-venit aici. E un sentiment plăcut.

Tatei i-a plăcut întotdeauna să-şi împărtăşească înţelepciunea. Dar acum o face mai mult dintr-o perspectivă filozofică, şi nu dintr-una financiară. Pe vremuri, mi-ar fi atras atenţia asupra listei de cotaţii bursiere, publicată în *Financial Times.*

„Uite, Artemis, mi-ar fi spus el. Toate scad, numai aurul rămîne constant. Asta fiindcă nu există suficient pe lumea asta. Şi nici nu va exista vreodată. Investeşte în aur şi ai grijă de el!"

Îmi plăcea să ascult astfel de poveşti. Dar acum mi-e greu să le înţeleg.

În a treia zi după ce-şi revenise, am adormit pe patul de spital, în timp ce tata îşi făcea gimnastica recuperatorie. Cînd m-am trezit, l-am găsit privindu-mă îngîndurat.

– Vrei să-ţi spun ceva, Arty? îmi zise el.

Am dat din cap, neştiind la ce să mă aştept.

– Cît timp am fost captiv, mi-am analizat viaţa. M-am gîndit cum am irosit-o alergînd după avere şi renunţînd la familie şi la toţi cei din jur. În viaţă, rar ai ocazia să schimbi ceva. Să faci ceea ce trebuie. Să devii un erou, dacă asta-ţi doreşti. Iar eu vreau să profit de şansa care mi s-a dat.

Ăsta nu era genul de filozofie pe care m-aşteptam s-o aud de la tata. Oare asta era cu adevărat firea lui? Sau de vină era doar magia elfilor? Sau şi una, şi alta?

– Nu m-am implicat niciodată în nimic. Întotdeauna am crezut că lumea nu poate fi schimbată.

În privirile lui se putea citi înflăcărarea.

– Dar lucrurile s-au schimbat acum. Am alte priorităţi. Vreau să mă bucur de viaţă. Vreau să fiu un tată de care să fii mîndru.

Se aşează lîngă mine pe pat.

– Dar tu, Arty? Mă vei însoţi în această călătorie? Cînd va veni momentul, vei încerca să devii un erou?

N-am putut să-i răspund. Nu ştiam ce să-i spun. Nici acum nu ştiu.

Conacul Fowl

Artemis a stat încuiat în birou timp de două ore, adoptînd poziţia de meditaţie, cu picioarele încrucişate, pe care i-o arătase Butler. Din cînd în cînd mai rostea cu voce tare cîte o idee, care era înregistrată de un aparat activat pe bază de senzori vocali, aşezat în faţa lui pe duşumea. Butler şi Juliet ştiau cel mai bine că nu este indicat să întrerupă procesul de elaborare a strategiilor. Perioada aceasta era esenţială pentru succesul misiunii. Artemis avea capacitatea c a vizualiza o întreagă situaţie ipotetică şi de a calcula eventualele probleme ce puteau apărea. Era aproape ca o stare de veghe, şi orice perturbare îi putea în şirul gîndurilor.

În cele din urmă, Artemis își făcu apariția. Obosit, dar mulțumit. Le înmînă membrilor echipei trei CD-uri cu informații.

– Vreau să studiați aceste dosare, zise el. Conțin informații referitoare la sarcinile voastre. După ce ați memorat conținutul, distrugeți CD-urile.

Holly luă CD-urile.

– Un CD. Ce demodat! Pe la noi, chestiile astea le mai poți vedea doar la muzeu.

– În birou sînt cîteva calculatoare, continuă el. Folosiți-l pe care vă e mai la-ndemînă.

Butler era singurul care rămăsese cu mîinile goale.

– Pentru mine nu ai nimic, Artemis?

Artemis așteptă pînă plecară ceilalți.

– Ție trebuie să-ți comunic instrucțiunile verbal. Nu vreau să risc ca Foaly să dea cumva peste ele în calculator.

Butler oftă adînc, cufundîndu-se într-un fotoliu de piele de lîngă șemineu.

– Eu nu vin cu tine, nu-i așa?

Artemis se așeză pe brațul fotoliului.

– Nu, bătrîne prieten. Dar am o treabă mai specială pentru tine.

– Serios, Artemis, zise Butler. Să știi că am depășit criza de la mijlocul vieții. Nu-i nevoie să-mi găsești ceva de lucru, doar ca să mă faci să mă simt util.

– Nu, Butler. E vorba despre ceva extrem de important. Are legătură cu ştergerea de memorie. Dacă planul meu va reuşi, va trebui să ne supunem procedurii de curăţare a memoriei. Şi, cum nu văd nici o cale de a sabota procedura în sine, trebuie deci să mă asigur că va supravieţui ceva inspecţiei lui Foaly. Ceva care să ne declanşeze amintirile despre Popor. Foaly mi-a spus odată că un stimul suficient de puternic poate duce la o rememorare completă.

Butler îşi schimbă poziţia în scaun, tresărind. Rana din piept încă îl mai jena. Nimic surprinzător. În definitiv, îşi revenise în mai puţin de două zile.

– Ai vreo idee? îl întrebă Artemis.

– În primul rînd, va trebui să creăm o serie de piste false. Foaly se va aştepta la aşa ceva.

– Desigur. Un fişier ascuns pe server. Aş putea să-mi trimit un e-mail, pe care să nu-l descarc. Apoi, cu prima ocazie cînd ne vom verifica mailul vom prelua şi informaţiile.

Artemis îi înmînă bodyguardului o foaie de hîrtie împăturită.

– Mai mult ca sigur că vor folosi magia asupra noastră şi ne vor pune întrebări. În trecut am reuşit să ne ferim de magie protejîndu-ne ochii cu ochelari de soare. Dar de data asta n-o să mai meargă. Aşa că trebuie să inventăm altceva. Aici ai instrucţiunile.

Butler studie planurile.

– Cred că se poate rezolva. Cunosc pe cineva în Limerick. E cel mai bun din țară în domeniul ăsta.

– Excelent, zise Artemis. După aceea va trebui să pui pe un disc toate datele pe care le avem despre Popor. Toate documentele, toate materialele video, toate schemele. Totul. Și nu uita de jurnalul meu. Toată povestea e scrisă acolo.

– Și unde o să ascundem acest disc?

Artemis își dezlegă de la gît pandantivul dat de Holly.

– Păi, cred că ăsta e de mărimea discului. Tu ce crezi?

Butler îndesă medalionul în buzunarul vestei sale.

– În curînd va fi, zise el.

Butler le pregăti masa. Nimic extravagant. Niște crochete vegetariene, un risotto de ciuperci și ca desert crème-caramel. Mulch optă pentru o găleată de viermi și gîndaci de bucătărie, tăiați cubulețe, cu un sotè din oțet aromatic pe bază de apă de ploaie și licheni.

– Toată lumea și-a studiat dosarul? întrebă Artemis, cînd grupul se mută în bibliotecă.

– Da, zise Holly. Dar pare să lipsească totuși cîte ceva.

– Nimeni nu are planul în întregime. Doar părțile care îl privesc. Cred că e mai sigur așa. Avem echipamentul pe care l-am cerut?

Holly își răsturnă conținutul genții pe covor.

– Un set de supraveghere LEP complet, incluzînd: folie de camuflaj, microfoane, camere și o trusă de prim-ajutor.

– Plus, încă două căști LEP neatinse și trei pistoale cu laser, care ne-au rămas de la asediu, completă Butler.

– Și, desigur, una dintre machetele de laborator ale Cubului.

De la Artemis, telefonul fără fir trecu la Mulch.

– Păi, și atunci ce mai așteptăm? Să-i dăm drumul!

Turnul lui Spiro

Jon Spiro stătea în biroul său opulent, holbîndu-se morocănos la C Cubul de pe masă. Oamenii credeau că e ușor să fii în pielea lui. Cît se înșelau! Cu cît ai mai mulți bani, cu atît mai mare e stresul. Avea opt sute de angajați doar în clădirea asta, toți depinzînd de el pentru obținerea salariilor. Voiau un bilanț anual al salariilor, asigurări medicale, creșe pentru copii, și – pentru numele lui Dumnezeu – pînă și contracte la bursă. Cîteodată, Spiro avea nostalgia vremurilor cînd vreun angajat enervant era aruncat de la etaj și problemele luau sfîrșit. În ziua de azi, dacă aruncai pe

cineva pe fereastră, şi-ar fi sunat avocatul înainte să se izbească de ciment.

Dar poate că acest Cub avea să pună capăt tuturor problemelor. Era afacerea vieţii sale. Dacă ar fi reuşit să pună în funcţiune dispozitivul ăsta ciudat, atunci cerul ar fi fost ultima frontieră. La propriu. Sateliţii din întreaga lume s-ar fi aflat sub comanda lui. Ar fi deţinut controlul în totalitate asupra sateliţilor de spionaj, a laserelor militare, asupra reţelelor de comunicaţii şi, cel mai important, asupra staţiilor de televiziune. Ar fi putut fi stăpînul lumii.

Secretara îl apelă de la recepţie.

– Domnul Blunt e aici, domnule.

Spiro apasă pe butonul speakerului.

– Bine, Marlene. Spune-i să intre. Şi spune-i că ar face bine să se arate jenat.

Blunt chiar arăta jenat cînd intră pe uşile duble. Uşile erau foarte impozante. Spiro le furase din sala de bal a epavei *Titanicului*. Ilustrau perfect conceptul de putere care a luat-o razna.

Arno Blunt nu mai era chiar atît de ţanţos pe cît fusese la Londra. Dar, ca să fim cinstiţi, e cam greu să pari arogant cu fruntea plină de vînătăi şi cu gura plină doar de gingii şi nimic altceva.

Spiro se trase înapoi cînd îi văzu obrajii supţi.

– Cîţi dinţi ţi-ai pierdut?

Blunt îşi pipăi uşor falca.

– Tossi. Dentisstii au sspus că au fosst ssmulsi din rădăssină.

– Aşa-ţi trebuie, îi zise Spiro sec. Ce să-ţi fac, Arno? Ţi l-am dat pe Artemis Fowl pe tavă, iar tu ai dat-o-n bară. Spune-mi ce s-a-ntîmplat? Şi nici să nu-mi pomeneşti de vreun cutremur. Vreau adevărul.

Blunt îşi şterse o picătură de salivă din colţul gurii.

– Chiar nu prissep se ss-a-ntîmplat. A fosst o esplosie. Nu sstiu essact se a esplodat. Un fel de grenadă ssonică. Dar ssă vă sspun sseva. Butler esste mort. L-am împusscat în inimă. N-are cum ssă îssi mai revină după o asstfel de lovitură.

– O, mai taci! se răsti Spiro. Îmi dai dureri de cap. Cu cît îţi pui dinţii ăia mai repede, cu atît voi fi mai fericit.

– Jinjiile mele vor avea dinssi în după-amiasa assta.

– Parcă ţi-am spus să taci.

– Sscuse, ssefu'.

– M-ai pus într-o situaţie foarte dificilă, Arno. Din cauza incompetenţei tale am fost nevoit să angajez o echipă de la Antonelli. Carla e fată deşteaptă. Poate vrea şi ea un procent din afacere. M-ar putea costa cîteva milioane.

Arno luă o faţă pocăită.

– Nu te mai deranja să iei faţa aia de căţeluş, Blunt. Nu mă impresionează deloc. Dacă afacerea

asta se duce pe apa sîmbetei, ai cuvîntul meu că o să-ţi pierzi ceva mai mult decît nişte dinţi.

Arno se gîndi să schimbe subiectul.

– Desi, ssavansii tăi au reussit ssă-i dea de cap Cubului?

– Nu, zise Spiro, răsucindu-şi brăţara de aur cu iniţialele sale, pe care o purta la mînă. Fowl l-a codat. Cu un cod al infinitului sau ceva de genul ăsta. Idiotul ăla de Pearson n-a fost în stare să scoată nimic din el.

Exact în acel moment, şi-aşa destul de tensionat, se auzi o voce din minidifuzorul C Cubului.

– Domnule Spiro? zise vocea. Vă vorbesc din Irlanda. Domnule Spiro, mă auziţi?

Jon Spiro nu era genul de om care să intre repede în panică. Încă nu se inventase vreun film de groază care să-l facă să tresară, dar vocea care se auzi din difuzor aproape că îl dărîmă de pe scaun. Calitatea sunetului era incredibilă. Dacă închideai ochii, ai fi putut să juri că persoana care vorbea se afla chiar în faţa ta.

– Vressi ssă răsspund eu?

– Ţi-am spus să taci! Şi, oricum, nu ştiu cum se foloseşte chestia asta.

– Domnule Spiro, vă aud, zise vocea. Nu trebuie să faceţi nimic. Dumneavoastră vorbiţi. Cutia face restul.

Spiro observă niște unde apărînd pe ecranul Cubului. Înregistrau ceea ce spunea.

– OK. Am stabilit legătura. Dar cu cine naiba vorbesc? Şi cum ai făcut cutiuța asta să meargă?

– Mă numesc Mo Digence, domnule Spiro. Sînt maimuța angajată de Carla Frazetti. Nu ştiu ce fel de cutie aveți dumneavoastră acolo, dar eu vă vorbesc de la un telefon normal.

– Păi, şi-atunci, cine ți-a format numărul?

– Un puşti pe care l-am prins. I-am explicat cu de-a sila că trebuie să vă vorbesc.

– Şi de unde ai aflat de mine? Cine ți-a dat numele meu?

– Tot puştiul. A fost foarte nerăbdător să-mi ofere toate informațiile, după ce a văzut ce i-am făcut omului de fier.

Spiro oftă. Dacă omul de fier avusese de suferit în vreun fel, trebuia să plătească penalități celor din familia Antonelli.

– Ce i-ai făcut omului de fier?

– Nimic definitiv. Dar cu siguranță n-o să mai ia la țintă puştani, pentru o vreme.

– De ce a fost nevoie să-ți ataci propriul partener, Digence?

Pentru o clipă, se lăsă liniştea la capătul celălalt al firului, pentru ca Mulch să își aranjeze firul ipotetic al evenimentelor.

– Iată ce s-a-ntîmplat, domnule Spiro. Am primit ordin să-l escortăm pe puşti pînă în SUA. Dar

Loafers o ia razna şi începe să îşi agite arma. M-am gîndit că nu-i un lucru bun. Aşa că l-am oprit. Cu forţa. Oricum, puştiul s-a speriat atît de tare, încît mi-a ciripit tot. Şi, iată-mă acum stînd de vorbă cu dumneavoastră.

Spiro îşi frecă mîinile.

– Ai procedat corect, Digence. O să fie un bonus şi pentru tine la afacerea asta. O să mă ocup personal.

– Mulţumesc, domnule Spiro. Credeţi-mă, e o plăcere să facem afaceri.

– Puştiul ăla Fowl e pe-colo?

– E chiar lîngă mine. Un picuţ cam palid, dar n-are nici măcar o zgîrietură.

– Dă-mi-l la telefon! ordonă Spiro, eliberat de stres.

– Spiro, eu sînt.

Vocea lui Artemis era la fel de mîndră ca întotdeauna, totuşi, vădit mai emoţionată.

Spiro strînse pumnul, de parcă şi l-ar fi încleştat pe gîtul lui Artemis.

– Nu mai eşti aşa fudul, ai? Ţi-am mai spus: nu ai suficient tupeu pentru treburi din astea. Pe cînd eu... Dacă nu obţin ce-mi doresc, o să-l pun pe Mo să te elimine din peisaj. Ne-am înţeles?

– Da. E cît se poate de clar.

– Bun, zise Spiro, strîngînd între dinţi un trabuc cubanez.

Avea să-l mestece pînă la filtru, dar în nici un caz să-l aprindă.

– Şi acum, zi-mi. Ce trebuie să fac pentru ca acest Cub să funcţioneze?

Vocea lui Artemis păru şi mai tremurătoare.

– Nu e chiar atît de simplu, domnule Spiro. C Cubul este codat. L-am codat cu ceea ce se numeşte un cod al infinitului. Pot activa prin telecomandă anumite funcţii de bază: telefonul, CD playerul şi aşa mai departe. Dar nu pot dezactiva codul şi nu-i pot elibera întregul potenţial decît dacă am Cubul în faţă. Dacă aţi putea să-mi aduceţi Cubul aici...

Spiro îşi scuipă ţigara.

– Stai pe loc, Fowl! Cam cît de prost mă crezi? Crezi c-o să aduc bucăţica asta inestimabilă de tehnologie înapoi în Europa? Poţi să-ţi iei gîndul! Vei veni tu aici ca să dezactivezi codul. La Cartierul General al lui Spiro!

– Dar uneltele mele, laboratorul?

– Am şi eu unelte aici. Şi un laborator. Cel mai bun din lume. O să lucrezi aici.

– Bine. Cum spui tu.

– Exact, puştiule. Cum spun eu. Vreau să-ţi alimentezi Lear jetul, pe care ştiu că-l ai, şi să faci un drum pînă la aeroportul O'Hare. De-acolo, vei lua elicopterul meu.

– Presupun că n-am altă soluţie.

– Presupui bine, puştiule. Chiar n-ai. Dar tu fă ce trebuie şi, cine ştie, poate că o să-ţi dau drumul. Tu ai priceput, Digence?

– Cît se poate de bine.

– Bine. Mă bazez pe tine ca puştiul să ajungă teafăr aici.

– E ca şi făcut.

Convorbirea se sfîrşi.

Spiro nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

– Cred că o să sărbătoresc, zise el.

Lovi în butonul speakerului.

– Marlene, adu-mi o oală de cafea. Şi să nu fie porcărie de-aia decofeinizată. Vreau ceva adevărat.

– Dar, domnule Spiro, doctorul v-a spus...

Spiro aşteptă ca secretara să îşi dea seama pe cine contrazicea.

– Îmi cer scuze, domnule. Imediat, domnule.

Spiro se cufundă în scaunul său cu mîinile la ceafă.

– Vezi, Blunt, lucrurile o să se rezolve. În ciuda incompetenţei tale. Îl am pe puşti la degetul mic.

– Assa e, domnule. O lovitură de maesstru.

Spiro rîse.

– Mai taci din gură, clovnule! Vorbeşti ca un personaj de desene animate.

– Da. Foarte amussant, domnule.

Spiro îşi linse buzele cu gîndul la cafea.

– Puştiul ăla e destul de naiv, pentru un aşa-zis geniu. Auzi: dacă faci ce trebuie, poate c-o să-ţi dau drumul! Şi-a luat plasă cu asta: şut şi gol!

Blunt încercă să rîdă. Nu era o priveliştе prea plăcută.

– Assa-i, domnule Sspiro. Ssut ssi gol!

Conacul Fowl

Artemis închise telefonul, cu faţa îmbujorată de bucurie. Spiro muşcase momeala.

– Ce zici? întrebă Artemis.

– Cred că a-nghiţit găluşca, îi răspunse Butler.

– Şut şi gol! adăugă Mulch. Ai un avion? Presupun că există şi o bucătărie.

Butler îi conduse în limuzina Bentley pînă la aeroportul din Dublin. Era ultima lui intervenţie în misiunea asta. Holly şi Mulch se înghesuiseră în spate, încîntaţi de geamurile colorate.

Fraţii Butler stăteau în faţă, îmbrăcaţi în costumele negre corespunzătoare. Juliet şi-l înveselise puţin pe al său, cu o cravată roz şi machiaj cu sclipici. Asemănarea dintre cei doi era cît se poate de evidentă: acelaşi nas mic şi aceleaşi buze pline. Şi aceiaşi ochi, care se agitau în orbite ca bilele de la ruletă. Cercetau şi iar cercetau.

– Nu ai nevoie de o armă clasică pentru călătoria asta, zise Butler. Folosește un pistol cu laser al LEP. Nu trebuie reîncărcate, trag întotdeauna în linie dreaptă și nu sînt fatale. I-am dat cîteva lui Holly din depozitul meu.

– Înțeles, Dom.

Butler o luă înspre ieșirea aeroportului.

– Dom. Nimeni nu mi-a mai spus așa de multă vreme. Meseria de bodyguard devine universul tău. Uiți că ai și tu o viață a ta. Ești sigură că-ți dorești să faci asta în viață, Juliet?

Juliet își strînse părul la spate într-o coadă împletită, la capătul căreia atașă un inel ornamental de jad. Ornamental și periculos.

– Unde crezi c-aș mai avea ocazia să ciomăgesc oameni? Momentan, meseria asta se potrivește cu socotelile mele.

Butler îi șopti:

– Bineînțeles, cred că-ți dai seama că Artemis nu poate fi protejatul tău. E împotriva regulamentului. Deja îți știe numele mic. Și, ca să fim sinceri, cred că a făcut o pasiune pentru tine.

Juliet lovi inelul de jad de mînă.

– E o chestie temporară. Și-apoi încă nu sînt bodyguard. Lui Madam Ko nu-i place stilul meu.

– Nimic surprinzător, zise Butler, arătînd către inelul de jad. De unde mai ai și ăla?

Juliet zîmbi.

– A fost ideea mea. O surpriză mică și drăguță pentru oricine subestimează femeile.

Butler parcă mașina.

– Asculta-mă bine, Juliet, zise el, prinzînd-o de mînă pe sora sa. Spiro e un om periculos. Uite ce-am pățit eu și, lăsînd modestia la o parte, eram cel mai bun. Dacă misiunea n-ar fi fost atît de importantă pentru oameni și pentru elfi, nu te-aș fi lăsat deloc să pleci.

Juliet îl bătu pe obraz pe fratele ei.

– O să am grijă.

O luară pe pasarelă. Holly plutea invizibilă, la cîțiva metri, pe deasupra gloatei de afaceriști și a celor veniți să-și petreacă vacanța. Mulch își dăduse cu un strat gros de alifie împotriva soarelui și oripila cu mirosul lui orice trecător care avusese ghinionul să se apropie de el la mai puțin de trei metri.

Butler îi atinse umărul lui Artemis.

– O să fii bine?

Artemis ridică din umeri.

– Sincer, nu știu. Fără tine alături, mă simt de parcă aș fi invalid.

– Juliet o să aibă grijă de tine. Are un stil mai ciudat, dar, în fond, face parte din familia Butler.

– Asta-i ultima misiune de acest fel, bătrîne prieten. Apoi, nu va mai fi nevoie de bodyguarzi.

– Ce bine ar fi fost dacă Holly ar fi putut să-l hipnotizeze pe Spiro prin intermediul Cubului!

Artemis clătină din cap.

– N-ar fi funcţionat. Chiar dacă am reuşi să stabilim o conexiune, elfii tot ar avea nevoie de contact vizual pentru a hipnotiza o minte atît de perfidă, ca a lui Spiro. Nu vreau să îmi mai asum vreun risc, în ceea ce-l priveşte pe acest om. Trebuie înlăturat. Chiar dacă elfii o să-l relocalizeze, tot există pericolul de a provoca anumite stricăciuni.

– Şi cum rămîne cu planul tău? întrebă Butler. Din cîte am înţeles, e destul de întortocheat. Eşti sigur că o să funcţioneze?

Artemis îi făcu semn cu ochiul. Un gest neobişnuit de frivol pentru el.

– Sînt sigur, zise el. Ai încredere în mine. Sînt un geniu.

Juliet pilota Lear jetul pe deasupra Atlanticului. Holly stătea pe scaunul copilotului şi admira avionul.

– Drăguţă pasăre, comentă ea.

– Nu-i rău, nu-i aşa, elfule? întrebă Juliet, comutînd pe pilot automat. Pun pariu că jucăriile voastre nu-s nici pe departe atît de super.

– Cei din LEP nu cred în confort, zise Holly.

– Într-o navetă LEP, n-ai loc nici să răsuceşti un vierme.

– Asta dacă vrei să răsuceşti un vierme.

– Aşa-i.

Holly o studie pe Juliet.

– Te-ai făcut mare în ăştia doi ani. Ultima dată cînd te-am văzut erai doar o fetişcană.

Juliet zîmbi.

– În doi ani se pot întîmpla multe. Mi-am petrecut timpul luptîndu-mă cu bărbaţi mari şi păroşi.

– Ar trebui să vezi o partidă de lupte între elfi. Doi gnomi umflaţi, luptîndu-se într-o cameră fără gravitaţie. Nu-i o privelişte prea reuşită. O să-ţi trimit un CD.

– Nu, n-o să-mi trimiţi.

Holly îşi aduse aminte de ştergerea de memorie.

– Ai dreptate, zise ea. N-o să-ţi trimit.

În compartimentul Lear jetului destinat pasagerilor, Mulch îşi retrăia momentele sale de glorie.

– Hei, Artemis, zise el cu gura plină de caviar. Îţi mai aduci aminte cum aproape i-am zburat capul lui Butler cînd mi-am dat drumul la gaze?

Artemis nu zîmbea.

– Îmi amintesc, Mulch. Tu ai fost elementul surpriză, într-un plan cît se poate de bine pus la punct.

– Ca să-ţi spun adevărul, de fapt a fost un accident. Eram doar agitat. Nici măcar nu mi-am dat seama că uriaşul se afla acolo.

– Asta mă mai linişteşte. Învins din cauza unei probleme la intestine.

– Şi, îţi mai aminteşti cînd ţi-am salvat pielea în Laboratoarele Koboi? Dacă n-aş fi fost prin

preajmă, acum ai fi fost prizonier pe undeva prin Howler's Peak. Tu chiar nu poţi să te descurci fără mine?

Artemis sorbea nişte apă minerală dintr-o cupă de cristal.

– Se pare că nu. Deşi aştept cu nerăbdare ziua aia.

Holly apăru pe culoar.

– Mai bine te-ai pregăti, Artemis. Aterizăm în jumătate de oră.

– Bună idee.

Holly îşi goli sacul pe masa din mijloc.

– Aşa deci, de ce avem nevoie pentru moment? Microfonul pentru gît şi camera-iris.

Căpitanul LEP ridică din grămăjoară ceva ce arăta ca un leucoplast. Îl desfăcu şi îl lipi pe gîtul lui Artemis. Leucoplastul căpătă imediat culoarea pielii.

– Memorie din latex, îi explică Holly. E aproape invizibilă. Doar o furnică, dacă ţi-ar urca pe gît, ar putea s-o observe. Pe deasupra... nu poate fi detectată nici cu raze infraroşii. Aşa că microfonul e de nedepistat. Va înregistra tot ce se discută pe o rază de nouă metri şi va transmite înregistrările către micro-cipul din casca mea. Din nefericire, nu putem risca atît de tare, încît să îţi punem şi în urechi o cască. E mult prea vizibil. Aşa că, noi te vom auzi, dar tu nu vei putea auzi ce spunem noi.

Artemis înghiţi şi simţi microfonul mişcîndu-i-se pe mărul lui Adam.

– Şi camera?

– Îţi punem imediat şi camera.

Holly scoase o lentilă de contact dintr-un recipient plin cu lichid.

– Chestia asta e minunată. Rezoluţie înaltă, calitate superioară, înregistrează imagini folosind mai multe opţiuni de filtrare, printre care amplificarea şi nivelul termic.

Mulch sugea măduva dintr-un os de pui.

– Începi să vorbeşti ca Foaly.

Artemis privi cu atenţie lentila.

– O fi o minune a tehnicii, dar e maronie.

– Bineînţeles că e maronie. Doar am ochii căprui.

– Mă bucur să aflu, Holly. Dar, după cum bine ştii, eu am ochii albaştri. Camera pentru iris nu se va potrivi.

– Nu te uita aşa la mine, Noroiosule. Tu eşti geniul aici.

– Nu pot intra acolo cu un ochi căprui şi unul albastru. Spiro va observa imediat.

– Păi, ar fi trebuit să te gîndeşti la asta cît timp ai meditat în birou. Acum e puţin cam tîrziu.

Artemis îşi ciupi nasul.

– Ai dreptate, desigur. Eu sînt geniul aici. Gînditul e responsabilitatea mea, nu a voastră.

Holly îi aruncă o privire suspicioasă.

– Asta a fost cumva vreo insultă, Noroiosule?

Mulch scuipă osul de pui într-un coş din apropiere.

– Arty, trebuie să-ţi spun că o gafă ca asta, atît de devreme, cînd nici măcar n-am început operaţiunea, nu prea mă face să jubilez. Sper să fii atît de isteţ pe cît te lauzi că eşti.

– De fapt, să ştii că n-am spus niciodată nimănui cam *cît* de isteţ sînt. I-aş băga în sperieţi. OK, atunci va trebui să riscăm cu această cameră pentru iris. Cu puţin noroc, Spiro nici nu va băga de seamă. Iar dacă va observa, găsesc eu ceva.

Holly îşi puse lentila pe vîrful degetului şi i-o aplică lui Artemis.

– Decizia îţi aparţine, Artemis, zise ea. Sper doar că nu ţi-ai găsit naşul cu acest Jon Spiro.

11 P.M., AEROPORTUL INTERNAŢIONAL O'HARE, CHICAGO

Spiro îi aştepta în hangarul privat al aeroportului O'Hare. Purta un palton cu guler de blană, peste obişnuitul său costum alb. Nişte lămpi cu halogen îşi împrăştiau lumina pe pistă, în timp ce pulpanele hainei îi fluturau în vînt, umflate de curenţii de aer produşi de elicopter. Era o imagine demnă de filmele hollywoodiene.

„Mai lipseşte doar coloana sonoră", îşi zise Artemis în gînd, în timp ce cobora pe scara avionului.

Conform planului, Mulch îşi juca rolul de gangster.

– Mişcă-te, puştiule, mîrîi el destul de convingător. Nu vrem să-l lăsăm pe domnul Spiro să aştepte.

Artemis tocmai se pregătea să-i dea o replică, dar îşi aminti că el era de fapt „puştiul îngrozit". N-avea să-i fie prea uşor. Să se arate umil era o adevărata problemă pentru Artemis.

– Am spus: mişcă! zise din nou dorful, accentuîndu-şi cuvintele cu o îmbrîncitură.

Artemis se împiedică de ultimele trepte, fiind cît pe ce să se izbească în rînjetul lui Arno Blunt. Dar ăsta nu era rînjetul ăla pe care-l ştim cu toţii. Nu, acum Blunt avea dinţi de porţelan făcuţi la comandă. Bodyguardul arăta ca un hibrid între om şi rechin.

Blunt îl surprinse pe Artemis holbîndu-se la el.

– Sînt mişto, nu? Mai am o pereche. Una plată. Pentru zdrobit diverse lucruri.

Un zîmbet sarcastic înflori pe faţa lui Artemis. Asta pînă cînd îşi aduse aminte de rolul pe care trebuia sa-l joace, şi înlocui rînjetul cu nişte buze tremurătoare. De obicei se baza foarte mult pe felul cum reacţionau alte persoane, la vederea lui Butler.

Spiro nu păru deloc impresionat.

– Bine jucat, băiete. Dar permite-mi să mă-ndoiesc de faptul că Artemis Fowl s-a dat bătut aşa repede. Arno, verifică avionul.

Blunt dădu scurt din cap şi intră vijelios în avionul particular. Juliet purta o uniformă de stewardesă

şi aranja tetierele. Pentru o persoană cu abilităţile ei, reuşea, totuşi, destul de greu să se ţină pe tocuri.

– Unde-i pilotul? mîrîi Blunt.

– Stăpînul Fowl a pilotat avionul, răspunse Juliet. Îl pilotează de la zece ani.

– Pe bune? Şi e legal?

Juliet zîmbi candid.

– Nu ştiu dacă-i legal sau nu, domnule. Eu doar servesc băuturile.

Blunt mormăi, fermecător ca întotdeauna, şi aruncă o privire rapidă prin avion. În cele din urmă se hotărî să-i dea crezare stewardesei. Spre norocul lui. Pentru că, dacă s-ar fi luat la harţă, ar fi existat două posibilităţi. Fie Juliet l-ar fi bătut măr cu inelul de jad, fie Holly, care stătea ascunsă într-unul dintre compartimentele pentru valize, l-ar fi pulverizat cu Neutrino 2000. Desigur, Holly ar fi putut, de asemenea, să-l hipnotizeze pe bodyguard, dar avînd în vedere ce-i făcuse lui Butler, prima variantă părea mai potrivită.

Blunt îşi scoase capul prin trapă.

– Nu-i nimeni aici în afară de o stewardesă tîmpită.

Spiro nu păru deloc mirat.

– Nici nu m-aşteptam. Dar cu siguranţă sînt undeva prin preajmă. Crezi sau nu, Digence, Artemis Fowl nu s-a lăsat prostit de un nătărău ca tine. Este aici pentru că el vrea să fie aici.

Artemis nu era surprins de această deducţie. Era normal ca Spiro să fie suspicios.

– Nu-nţeleg ce vrei să spui, zise el. Sînt aici pentru că omuleţul ăsta odios m-a ameninţat că-mi zdrobeşte ţeasta între dinţi. De ce crezi c-aş fi venit? C Cubul e total nefolositor pentru tine, iar mie nu-mi e greu să-mi construiesc altul.

Spiro nici măcar nu-l asculta.

– Bla, bla, bla. Dar lasă-mă să-ţi spun ceva, puştiule. Ai muşcat mai mult decît poţi înghiţi, în momentul în care ai acceptat să vii. Turnul lui Spiro are cel mai bun sistem de pază din lume. Avem acolo nişte chestii pe care nici măcar armata nu le are. Odată intrat, eşti pe cont propriu. Nimeni nu vine să te salveze. Nimeni. M-ai înţeles?

Artemis dădu din cap. Înţelegea perfect ce-i spunea Spiro. Dar asta nu însemna că trebuia să-l şi aprobe. Jon Spiro o fi avut el „chestii" pe care nici măcar armata nu le avea, dar Artemis Fowl avea nişte „chestii" pe care nici măcar oamenii nu le aveau.

Un elicopter Sikorsky îi duse cît ai clipi la Turnul lui Spiro. Aterizară pe o pistă de pe acoperişul zgîrie-norului. Artemis era familiar cu tehnicile de pilotare a elicopterelor şi îşi dădu seama cît de greu era să aterizezi prin furtuna din Oraşul Vînturilor.

– Viteza vîntului trebuie să fie foarte înşelătoare, la o asemenea altitudine, zise el într-o doară.

Holly nu reuşi să recepţioneze informaţia.

– Mie-mi spui, ţipă pilotul ca să acopere zgomotul făcut de elice. Cîteodată atinge viteze de pînă la 90 km/oră, pe acoperişul clădirii. Elicopterul se poate ridica pînă la nouă metri în condiţii neprielnice.

Spiro mîrîi, făcîndu-i un semn din cap lui Blunt. Arno se aplecă şi-i dădu una pilotului în cască.

– Taci din gură, idiotule! se răsti Spiro. De ce nu-i întocmeşti şi un plan al clădirii, dacă tot sîntem la capitolul ăsta.

Se întoarse apoi către Artemis.

– Şi, în caz că te întrebai, Arty, să ştii că nu există nici o schiţă a clădirii. Oricine va merge şi va cere schiţa clădirii de la primărie, va constata că a dispărut în mod miraculos. Doar eu deţin originalul. Aşa că, nu-ţi pune partenerii să caute degeaba pe internet.

Nimic surprinzător. Artemis încercase el însuşi, de cîteva ori, să caute schiţa clădirii pe internet, deşi îşi dădea seama că un om ca Spiro nu poate fi atît de neatent.

Coborîră din elicopter. Artemis avu grijă să îndrepte camera-iris către toate dispozitivele de securitate care le-ar fi fost de folos mai tîrziu. Butler îi spusese adeseori că pînă şi cel mai insignifiant detaliu, cum ar fi numărul treptelor

dintr-o scară, era extrem de important atunci cînd planificai o operaţiune.

Coborîră cu liftul de pe pista de aterizare şi ajunseră în dreptul unei uşi închise cu cifru. Camerele cu circuit închis erau amplasate astfel încît să acopere întregul acoperiş. Spiro se îndreptă către tastatura din perete. Artemis simţi o înţepătură ascuţită în ochi şi, deodată, vederea lui deveni de patru ori mai puternică. În ciuda distanţei şi a faptului că se afla în umbră, Artemis distinse cu uşurinţă codul de acces.

– Sper că ai înregistrat asta, murmură el, simţind pe gît vibraţiile microfonului.

Arno Blunt se aplecă, astfel încît dinţii lui se aflau acum la mai puţin de zece centimetri de nasul lui Artemis.

– Vorbeai cu cineva?

– Cine, eu? zise Artemis. Cu cine crezi că aş putea să vorbesc? Sîntem la etajul optzeci, în caz că nu ţi-ai dat seama.

Blunt îl apucă pe băiat de reverele hainei şi îl ridică.

– Poate că ai microfon. Poate că sîntem ascultaţi chiar în momentul ăsta.

– Cum aş putea să port microfon, tontule? Omuleţul tău nu m-a scăpat din ochi nici măcar o secundă. A fost cu mine pînă şi la toaletă.

Spiro tuşi zgomotos.

– Hei, domnu' Trebuie-să-mă-fac-înţeles. Dacă-l scapi pe puşti peste balustradă, atunci să faci bine să te arunci după el. Pentru că puştiul ăla valorează pentru mine mai mult decît o armată de bodyguarzi.

Blunt îi dădu drumul lui Artemis.

– N-o să fii o nestemată pentru totdeauna, Fowl, îi şopti el ameninţător. Şi cînd o să-ţi scadă acţiunile ghici cu cine-o să dai nas în nas?

* * *

Se urcară într-un lift cu oglinzi şi coborîră la etajul optzeci şi cinci, unde îi aştepta doctorul Pearson, împreună cu încă vreo doi bodyguarzi musculoşi. Judecînd după privirea lor, cei doi nu erau cu siguranţă neurochirurgi, se gîndi Artemis. De fapt, erau un soi de Rottweilleri pe două picioare. Era, probabil, destul de comod, să ai doi de-ăştia prin preajmă, care să-şi facă treaba fără să pună întrebări.

Spiro îl strigă pe unul din ei.

– Pex, ştii cît taxează cei din familia Antonelli dacă îşi pierd din personal?

Pex căzu pe gînduri. Buzele i se mişcau în timp ce gîndea.

– Da, stai, mi-am amintit. Douăzeci de mii pentru un om de fier, şi cincisprezece pentru o maimuţă.

– Asta dacă-s morţi, nu?

– Morţi sau incoapabili... incapuabili... distruşi.

– OK, zise Spiro. Vreau să-l iei pe Chips şi să mergeţi să-i spuneţi Carlei Frazetti că-i datorez treizeci şi cinci de mii, pentru echipă. O să-i virez banii în contul din Insulele Cayman, mîine la prima oră.

Mulch era cît se poate de curios. Nici urmă de nelinişte în făptura lui.

– Mă scuzaţi? Treizeci şi cinci de mii? Dar eu sînt încă în viaţă. Nu-i datoraţi bani decît pentru Loafers. Asta, dacă nu cumva restul de cincisprezece mii sînt bonusul meu.

Spiro suspină cu regret. Aproape convingător.

– Aşa a fost să fie, Mo, zise el, pocnindu-l în umăr cu veselie pe Mulch. Afacerea asta e uriaşă. Colosală. Nu-mi permit un telefon fără fir. Poate că ştii ceva, poate că nu. Dar nu vreau să-mi asum riscul ca tu să le vinzi pontul celor de la Phonetix sau altor rivali de-ai mei. Sînt sigur că înţelegi.

Mulch rînji, arătîndu-şi un şir de dinţi ca nişte lespezi.

– Sigur că înţeleg, Spiro. Eşti un şarpe care muşcă pe la spate. Ştii, puştiul mi-a propus două milioane de dolari ca să-i dau drumul.

– Ar fi trebuit să-i accepţi, zise Arno Blunt, împingîndu-l pe Mulch în braţele uriaşe ale lui Pex.

Piticul încă mai comenta, chiar şi atunci cînd cei doi îl tîrau pe coridor.

– Ai face bine să mă îngropi adînc, Spiro. Foarte adînc.

Ochii lui Spiro se micşorară.

– L-aţi auzit, băieţi. Înainte să plecaţi la Frazetti, îngropaţi-l adînc.

Doctorul Pearson îi conduse într-o cameră-seif. Întîi trecură printr-o micuţă anticameră, apoi intrară în zona de securitate maximă.

– Te rog să treci prin aparatul de scanare, zise Pearson. Nu vrem gîndaci pe-aici. Mai ales din cei electronici.

Artemis se aşează pe un suport. Dispozitivul de sub picioarele sale se scufundă ca un burete, împroşcîndu-i pantofii cu jeturi de spumă.

– Spumă antiseptică, îi explică Pearson. Omoară orice virus. Avem cîteva mostre de la experimentele biotehnice în această încăpere. Pot fi factorii unor boli infecţioase. Spuma nu numai că dezinfectează, dar, în plus, detectează şi orice dispozitive de supraveghere pe care le-ai putea ascunde în pantofi.

De deasupra, un scaner mobil îi scălda pantofii lui Artemis într-o lumină violacee.

– Una dintre invenţiile mele, zise Pearson. Un aparat de scanare combinat. Are încorporate raze X termice şi un detector de metale. Razele, practic, îţi

scanează fiecare organ al corpului şi îl transpune pe ecranul de aici.

O reproducere tridimensională a lui Artemis apăru pe micul ecran cu plasmă. Îşi ţinu respiraţia, rugîndu-se ca echipamentul creat de Foaly să fie atît de performant pe cît susţinea centaurul.

Pe ecran, o luminiţă roşie pîlpîi pe partea din faţă a sacoului lui Artemis.

– Foarte isteţ. Un mini-microfon. Prietenul nostru încercă să ne spioneze, domnule Spiro.

Jon Spiro nu era deloc furios, dimpotrivă, jubila.

– Vezi, puştiule, oi fi tu vreun geniu, dar supravegherea şi spionajul sînt domeniile mele. Şi, cu cît accepţi mai repede ideea asta, cu atît mai repede ne vom termina treaba.

Artemis coborî de pe suport. Momeala fusese muşcată. Dar adevăratele microfoane nu pălpîiseră nici măcar o dată. Pearson era isteţ, dar Foaly îl întrecea.

Artemis se uită cu atenţie în jur şi în anticameră. Aici erau şi mai multe de văzut. Fiecare centimetru pătrat al suprafeţei metalice avea cîte un dispozitiv de securitate sau de supraveghere. Artemis îşi dădu seama că pînă şi o furnică invizibilă s-ar strecura cu greu pe acolo. Ca să nu mai vorbim de doi oameni, un elf şi un dorf. Asta dacă dorful le-ar fi supravieţuit lui Pex şi lui Chips.

Uşa camerei-seif era impresionantă. Dar majoritatea uşilor de seifuri *par* impresionante: mult crom şi o mulţime de dispozitive cifrate – asta doar ca să-i liniştească pe acţionari. În seiful lui Spiro nu exista nici un lucru nelalocul lui. Artemis scană încuietoarea computerizată, de ultimă oră, a uşilor duble din titaniu. Spiro tastă un alt şir complicat de numere şi uşile groase de un metru se dădură la o parte pentru a face loc unei alte bariere: o a doua uşă.

– Imaginează-ţi că eşti un hoţ, zise Spiro teatral. Şi că ai găsi o modalitate de a pătrunde cumva în clădire, trecînd de camerele de supraveghere şi de uşile închise ermetic. Apoi, imaginează-ţi că reuşeşti cumva să păcăleşti şi dispozitivul de scanare şi să treci de prima uşă a seifului – un lucru imposibil, între noi fie vorba. Şi, dacă tot ne imaginăm, să presupunem că reuşeşti să dezafectezi şi camerele. Dar, crezi că vei reuşi să faci şi asta?

Spiro se aşeză într-un cerc roşu, desenat pe pardoseala din faţa uşii. Îşi puse degetul într-un soi de gel al unui scaner pentru amprente, îşi ţinu ridicată pleoapa stîngă şi zise cu voce tare:

– Jon Spiro. Eu sînt şeful, aşa că deschide-te repede.

Patru lucruri se întîmplară. Un dispozitiv îi scană retina ochiului stîng şi transferă imaginea către computer, o foiţă metalică îi scană amprenta

degetului stîng, în timp ce un analizator vocal scrută accentul, timbrul vocii şi intonaţia lui Spiro. De îndată ce informaţiile fură verificate de către computer, alarmele se dezactivară şi cea de-a doua uşă se deschise, dezvăluind un seif vast.

În centrul încăperii, în mijlocul unui piedestal făcut la comandă, se afla C Cubul. Era închis într-o cutie din plexiglas şi era supravegheat din toate unghiurile de cel puţin şase camere. Doi body-guarzi corpolenţi stăteau spate în spate, formînd un zid în faţa tehnologiei magice.

Spiro nu rezistă impulsului de a-l înţepa pe Artemis.

– Spre deosebire de tine, zise el, eu îmi protejez tehnologia. Seiful acesta este unic în lume.

– Pază umană într-o cameră etanşă. Interesant.

– Băieţii ăştia sînt antrenaţi să reziste la presiune înaltă. De asemenea, gărzile se schimbă la interval de o oră şi toţi au tuburi de oxigen care îi ajuta să reziste. Ce credeai, că o să pun aer condiţionat într-o camera etanşă?

Artemis se încruntă.

– Nu-i nevoie să te lauzi atîta, Spiro. Sînt aici, deci ai cîştigat. Aşa că putem să trecem odată la treabă?

Spiro bătu un ultim cifru în tastatura piedestalului şi geamurile de plexiglas se retraseră. Apoi scoase Cubul din cuibul său înconjurat de spumă.

– Ai cam exagerat, nu crezi? comentă Artemis. Chiar nu erau necesare toate astea.

– Nu se ştie niciodată. Vreun escroc de afacerist ar putea încerca să mă deposedeze de trofeul meu.

Artemis riscă o remarcă sarcastică.

– Serios, Spiro? Chiar crezi că aş încerca să dau o spargere? Poate crezi că aş zbura aici cu prietenii mei magici şi ţi-aş teleporta cutiuţa.

Spiro rîse.

– Poţi să-ţi aduci cîţi prieteni magici vrei tu, băieţel. Asta nu schimbă cu nimic situaţia: Cubul va rămîne la locul lui.

Juliet se născuse în America, în timp ce fratele ei văzuse lumina zilei în cealaltă parte a Globului. Era bucuroasă să se întoarcă în ţara sa natală. Zgomotul traficului din Chicago şi hărmălaia vocilor multiculturale o făceau să se simtă acasă. Adora zgîrie-norii, gurile de ventilaţie şi ironiile simpatice ale vînzătorilor ambulanţi. Dacă vreodată avea să se stabilească undeva, în mod sigur s-ar fi stabilit în Statele Unite. Undeva pe Coasta de Vest totuşi, într-un loc mai însorit.

Juliet şi Holly dădeau tîrcoale Turnului lui Spiro într-o dubiţă cu geamuri fumurii. Holly se afla în spate şi urmărea în vizorul căştii ei imaginile transmise de camera din ochiul lui Artemis.

La un moment dat întinse pumnul triumfător în aer.

Juliet se opri la semafor.

– Cum ne descurcăm pînă acum?

– Destul de bine, îi răspunse spiriduşul, ridicîndu-şi vizorul. Se duc să-l îngroape pe Mulch.

– Mişto. Exact cum a prevăzut Artemis.

– Iar Spiro tocmai i-a invitat pe toţi prietenii magici ai lui Artemis în clădire.

Era o victorie extrem de importantă. *Cartea* le interzicea elfilor să intre în clădirile oamenilor fără invitaţie. Acum Holly putea pătrunde în clădire şi se putea răzbuna, fără să încalce legile elfilor.

– Perfect, zise Juliet. O să fim acolo. Abia aştept să-i ciomăgesc pe tipii care mi-au împuşcat fratele.

– Nu te grăbi! Clădirea asta are cel mai sofisticat sistem de securitate din lumea Noroioşilor pe care l-am văzut. Spiro are cîteva şmecherii acolo pe care nu le-am mai întîlnit pînă acum.

Juliet găsi, în sfîrşit, un loc de parcare peste drum de intrarea principală a clădirii.

– Sînt sigură că pentru căluţul ăla mic sînt floare la ureche.

– Da, doar că Foaly n-are voie să ne ajute.

Juliet studia cu binoclul uşile turnante de la intrare.

– Ştiu, dar totul depinde de felul în care îi ceri ajutorul. Un tip isteţ ca Foaly nu are nevoie decît de o provocare.

Trei siluete ieşiră din clădire. Doi bărbaţi corpolenţi îmbrăcaţi în negru şi un individ micuţ cu

o moacă speriată. Mulch dădea atît de tare din picioare, încît ai fi zis că executa cine ştie ce paşi de dans săltăreţ. Nu că şi-ar fi făcut vreo speranţă c-o să scape. Pex şi Chips trăgeau de el mai ceva ca doi cîini de acelaşi os.

– Iată-l pe Mulch. Mai bine am merge să-i dăm o mînă de ajutor. În caz că are nevoie.

Holly se încinse cu harnaşamentul ei mecanic şi îşi întinse aripile prin simpla apăsare a unui buton.

– Eu mă duc să-i supraveghez de deasupra. Tu fii cu ochii pe Artemis.

Juliet deschise ecranul minicomputerului portabil al căştii de rezervă. Imaginile preluate de ochiul lui Artemis umplură ecranul.

– Chiar crezi că Mulch are nevoie de ajutor? întrebă ea.

Holly bîzîi invizibilă prin aer.

– Ajutor? Mă duc doar să mă asigur că nu le face nici un rău celor doi Noroioşi.

În seif, Spiro tocmai termina cu amabilităţile de gazdă.

– Hai să-ţi spun o povestioară, Arty, zise el, scoţînd C Cubul din cutia lui presurizată. A fost odată un puşti irlandez, care a crezut că e pregătit pentru afaceri. Aşa că a încercat să tragă pe sfoară un serios om de afaceri.

„Nu-mi spune Arty, îşi zise Artemis în gînd. Doar tata îmi spune Arty."

– Şi omul ăsta de afaceri n-a fost prea încîntat să fie tras pe sfoară. Aşa că a ripostat. Şi puştiul a fost tîrît cu urlete şi ţipete direct în lumea reală. Iar acum puştiul trebuie să ia o decizie: fie îi spune omului de afaceri ceea ce vrea să afle, fie îşi pune familia în pericol de moarte. Ei, Arty, care-i alegerea?

Spiro făcea o mare greşeală amuzîndu-se pe seama lui Artemis Fowl. Pentru adulţi era greu de crezut că puştiul ăsta palid de numai treisprezece ani putea fi o reală ameninţare. Artemis mizase pe acest lucru şi adoptase o ţinută lejeră, renunţînd de data aceasta la obişnuitul său costum Armani. Exersase, de asemenea, în Lear jetul său o privire candidă cu nişte ochi mari. Deşi numai nişte ochi mari nu-ţi trebuie atunci cînd ai un iris de-un fel şi unul de alt fel.

Blunt îl înghionti pe Artemis între omoplaţi.

– Domnul Spiro ţi-a pus o-ntrebare.

Dinţii săi cei noi ţăcăneau cînd vorbea.

– Mă aflu aici, nu? răspunse Artemis. O să fac tot ce vreţi.

Spiro puse Cubul pe o masă lungă de oţel aşezată în mijlocul seifului.

– Vreau să dezactivezi codul ăla al infinitului şi să faci Cubul să meargă chiar acum.

Artemis şi-ar fi dorit să poată transpira, pentru ca neliniştea lui să pară cît mai reală.

– Chiar acum? Dar nu e chiar aşa de uşor.

Spiro îl apucă pe Artemis de umeri şi îl privi fix în ochi.

– Şi de ce, mă rog, nu-i chiar aşa de uşor? Introdu-i odată cifrul şi gata.

Artemis îşi feri privirea uitîndu-se în pămînt.

– Nu există doar un cifru şi-atît. Un astfel de cod este proiectat să fie ireversibil. Trebuie să refac un întreg limbaj. O să dureze ceva.

– Şi n-ai nici un fel de notiţe?

– Ba da. Pe CD. În Irlanda. Maimuţa ta nu m-a lăsat să iau nimic. Se temea să nu am vreun explozibil mascat.

– Putem să îţi accesăm computerul on-line?

– Desigur. Numai că eu îmi ţin notiţele doar pe CD-uri. Putem zbura înapoi în Irlanda. Optsprezece ore dus-întors.

Spiro nici măcar nu luă în consideraţie varianta asta.

– Ia-ţi gîndul! Cît timp eşti aici, eşti la mîna mea. Cine ştie ce surpriză mă aşteaptă prin Irlanda. O s-o rezolvăm aici. Oricît ar dura.

Artemis oftă.

– Foarte bine.

Spiro puse Cubul la loc în cutia lui de plexiglas.

– Să te odihneşti bine la noapte, puştiule, pentru că mîine o să demontezi dispozitivul ăsta din toate şurubelele. Şi dacă n-o s-o faci, vei păţi şi tu ca Mo Digence.

Artemis nu era – pe bună dreptate – înspăimîntat de o asemenea ameninţare. Nu-l vedea pe Mulch în pericol. De fapt, dacă cineva avea necazuri la ora asta, atunci cu siguranţă că erau cei doi musculoşi: Pex şi Chips.

CAPITOLUL 9

Revizie tehnică

Teren viran, Proprietatea Industrială Malthouse, sudul oraşului Chicago

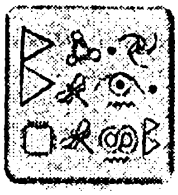

Jon Spiro nu-i angajase, în mod sigur, pe Chips şi Pex pentru talentele lor oratorice. De altfel, interviul pentru slujbă a constat într-o singură probă. Fiecărui candidat i s-a dat o nucă şi apoi a fost rugat să o spargă prin orice mijloace. Doar doi candidaţi au reuşit. Pex a zbierat la nucă timp de cîteva minute, apoi a zdrobit-o între palmele lui uriaşe. Chips a ales o metodă puţin mai specială. A pus nuca pe masă, apoi l-a apucat de coadă pe cel care îi lua interviul şi a zdrobit nuca folosind fruntea bărbatului pe post de ciocan. Ambii candidaţi au fost angajaţi pe loc. Şi în curînd au devenit oamenii de încredere ai lui Arno Blunt, pentru treburile interne. Nu aveau voie să

iasă în afara oraşului, întrucît asta presupunea să te ghidezi după hărţi. Iar Pex şi Chips nu prea se pricepeau la treburi din astea.

În momentul de faţă, Pex şi Chips se împrieteneau sub clar de lună, în timp ce Mulch săpa o groapă de dimensiunile unui dorf, în pămîntul uscat de lîngă o fabrică de ciment abandonată.

– Vrei să ştii de ce mi se spune Pex? întrebă acesta, încordîndu-şi aluziv pectoralii.

Chips desfăcu o pungă cu chipsurile pe care le ronţăia tot timpul.

– Habar n-am. E un fel de prescurtare de la ceva?

– Dar de la ce?

– Habar n-am, răspunse Chips.

Folosea destul de frecvent sintagma asta.

– Cumva de la Francisc?

Asta i se păru o gogomănie pînă şi lui Pex.

– Francisc? Cum ar putea Pex să vină de la Francisc?

Chips ridică din umeri.

– Hei, aveam un unchi pe care îl chema Robert şi toată lumea îi spunea Bobby. Nici asta nu prea are sens.

Pex îşi dădu ochii peste cap.

– Vine de la pec-to-rali, idiotule. Pex vine de la pectorali. Asta pentru că am muşchii aşa de mari.

În groapă, Mulch pufnea nemulţumit. Să asculţi glumele astea stupide era la fel de îngrozitor ca a săpa o groapă cu lingura. Mulch ar fi vrut

să se abată de la plan şi să plonjeze în solul afînat. Dar Artemis nu voia nici un fel de manifestare a puterilor magice la acest nivel al planului. Dacă ar fi tăiat-o acum, clovnii ăştia n-ar mai fi fost hipnotizaţi. Şi atunci, nebunia lui Spiro ar mai fi urcat o treaptă.

La suprafaţă, Chips era nerăbdător să continue jocul.

– Ghici de ce mi se spune Chips? întrebă el, ascunzînd la spate punga cu chipsuri.

Pex îşi dădu o palmă peste frunte. Ah, şi ştia răspunsul la asta.

– Nu-mi spune, zise el. Mă prind şi singur.

Mulch îşi scoase capul din groapă.

– Pentru că mănîncă chipsuri, idiotule. Chips mănîncă chipsuri. Voi doi sînteţi cei mai nătărăi Noroioşi pe care i-am întîlnit vreodată. De ce nu mă omorîţi odată? Cel puţin nu voi mai fi nevoit să vă ascult aiurelile.

Pex şi Chips erau zăpăciţi. Se luaseră cu exerciţiile astea mentale, şi aproape că uitaseră de omuleţul din groapă. Pe deasupra, erau total neobişnuiţi cu victime care să spună altceva decît: „O, nu! Te rog, Doamne, nu!“

Pex se aplecă peste marginea gropii.

– Ce vrei să spui prin aiureli?

– Vorbesc de chestia aia cu Pex şi Chips.

Pex clătină din cap.

– Nu, vreau să zic ce-nseamnă „aiureli“?

Mulch le explică bucuros.

– Înseamnă: gunoi, mizerii, baliverne, porcării, prostii. E suficient de limpede şi pentru voi?

Chips recunoscu ultimul cuvînt.

– Prostii? Hei, asta-i o jignire. Vrei să spui că ne jigneşti pe noi, omuleţule? Mulch îşi împreună mîinile ca pentru rugăciune, în bătaie de joc.

– În sfîrşit, o realizare!

Musculoşii nu ştiau cum să reacţioneze în faţa unei insulte. Existau doar doi oameni pe lumea asta care îi insultau în mod frecvent: Arno Blunt şi Jon Spiro. Dar asta făcea parte din meseria lor; le ignorau, pur şi simplu, văzîndu-şi de gîndurile lor.

– Chiar trebuie să-l ascultăm pe domnul Gură-Spartă? îl întrebă Pex pe tovarăşul său.

– Nu cred. Dar poate că ar fi mai bine să-l sunăm pe domnul Blunt.

Mulch se tîngui. Dacă prostia ar fi o crimă, atunci aştia cu siguranţă ar fi inamicii publici numărul unu şi numărul doi.

– De fapt, trebuie să mă omorîţi. Ăsta era planul, nu? Omorîţi-mă ca să terminăm odată!

– Ce zici, Chips? Să-l omorîm?

Chips mestecă o mînă de pufuleţi cu aromă de *barbecue*.

– Da. Sigur. Ordinele sînt ordine.

– Dar, dacă aş fi în locul vostru nu m-aş omorî aşa, *pur şi simplu*.

– Nuu...?

– O, nu. La cum v-am insultat inteligența? Nu, merit un tratament mai special.

Aproape că puteai să vezi cum îi iese fum pe urechi lui Pex din creierul încins.

– Exact, omulețule. O să-ți aplicăm un tratament special. Pe noi ne insultă nimeni!

Mulch nu se mai deranjă să le atragă atenția asupra exprimării greșite.

– Aveți dreptate. Am o gură spartă, și merit orice mi se va întîmpla.

Se așternu tăcerea, pe măsura ce Pex și Chips încercau să găsească totuși ceva mai groaznic decît clasica împușcătură. Mulch îi lasă un minut să se gîndească, apoi le făcu politicos o sugestie.

– Dacă aș fi fost în locul vostru, m-aș fi îngropat de viu.

Chips fu oripilat.

– Să te îngropăm de viu! Dar e cumplit. Ai țipa și ai zgîria țărîna. Aș avea coșmaruri.

– Promit că n-o să scot un sunet. Și, oricum, o merit. Doar v-am spus că sînteți un cuplu de maimuțe musculoase cu un singur neuron.

– Așa ai făcut?

– Păi, tocmai v-am spus-o.

Pex era ăla mai impulsiv din duet.

– OK, domnule Digence. Știi ce o să-ți facem? O să te îngropăm de viu.

Mulch își prinse obrajii între mîini.

– O, sînt înspăimîntat!

– Tu ai cerut-o, amice!

– Chiar am cerut-o, nu?!

Pex apucă o lopată din camionetă.

– Nimeni nu-mi zice mie că sînt un muşchiulos cu un singur neuron.

Mulch se întinse de bună-voie în groapă.

– Da. Pun pariu c-aşa e.

Pex dădea la lopată cu furie, în timp ce sacoul i se întindea pe muşchii „sculptaţi" la sală. În cîteva minute, nu se mai vedea nimic din Mulch.

Chips era puţin cam dezgustat.

– A fost oribil. Oribil. Bietul micuţ!

Pex era nemilos.

– Ei bine, şi-a căutat-o cu lumînarea. Auzi să ne facă pe noi... în toate felurile alea.

– Da, dar... îngropat de viu! Asta-i ca-n filmul ăla de groază. Ăăă... ăla care era cel mai de groază.

– Cred că l-am văzut pe-ăsta. E ăla în care scrisul urcă în sus pe ecran la sfîrşitul filmului.

– Da, ăla e. Ca să fiu sincer, cuvintele alea au cam distrus tot filmul.

Pex bătători pămîntul de pe groapă.

– Stai liniştit, prietene. Filmul ăsta n-are cuvinte.

Se urcară înapoi în Chevrolet. Chips încă mai era puţin trist.

– Ştii, pare mult mai real decît în filme cînd se întîmplă în realitate.

Pex ignoră un indicator cu semnul interzis, în timp ce intrau pe autostradă.

– E vorba de miros. Nu poţi să miroşi chestiile din filme.

Chips smiorcăi emoţionat.

– Cred că lui Digence i-a părut rău la sfîrşit.

– Nici nu-i de mirare.

– Pentru că l-am văzut plîngînd. Umerii i se zgîlţîiau de parc-ar fi rîs. Dar, mai mult ca sigur că plîngea. Ce fel de nebun ar rîde cînd este îngropat de viu?

– În mod sigur plîngea.

Chips desfăcu o pungă de chipsuri cu şuncă.

– Da, în mod sigur plîngea.

Mulch rîdea atît de tare, încît aproape că se înecă atunci cînd muşcă prima gură de pămînt. Ce clovni! Dar nu-i prinsese aşa rău acest lucru. Dacă amîndoi n-ar fi fost atît de idioţi, cine ştie, poate că ar fi ales altă metodă de execuţie.

Căscînd o gură cît se poate de mare, Mulch săpă vreo şase metri, după care o coti spre nord unde era mai la adăpost, datorită faptului că se afla într-o zonă cu depozite abandonate. Părul său din barbă emitea semnale sonore în toate direcţiile. Şi de aceea nu puteai fi niciodată suficient de precaut în zonele cu multe construcţii. Întotdeauna puteai să dai peste ceva vegetaţie mai sălbatică, şi, în plus,

Noroioşii aveau prostul obicei de a îngropa diverse lucruri, unde nici nu-ţi trece prin cap. Ţevi, fose septice, butoaie cu reziduuri industriale – din toate luase cîte o îmbucătură fără să vrea, pe vremuri. Şi nu e nimic mai neplăcut decît să-ţi găseşti prin gură nişte chestii care n-ar trebui să se afle în mod normal acolo. Mai ales dacă se mai şi zvîrcolesc.

Ce bine era să sapi din nou tuneluri! Dorfii erau născuţi pentru asta. Era plăcut să simţi pămîntul alunecîndu-ţi printre degete. Mulch îşi intrase din nou în ritm – scoţînd ţărîna şi tocînd-o între dinţi, respirînd prin nările despicate, şi evacuînd deşeurile pe partea cealaltă.

Antenele lui Mulch nu detectară nici un fel de vibraţii la suprafaţă, aşa că se ridică şi se propulsă din groapă folosindu-se de ultimele sale rămăşiţe de gaz dorfesc.

Holly îl prinse pe la un metru şi jumătate deasupra pămîntului.

– Încîntător, zise ea.

– Ei, ce pot să spun, răspunse Mulch fără să se scuze, sînt o forţă a naturii. În tot timpul ăsta, tu ai fost aici sus?

– Da, în caz că lucrurile scăpau de sub control. Te-ai cam dat în spectacol!

Mulch îşi scutură pămîntul de pe haine.

– Cîteva raze de Neutrino m-ar fi scutit de atîta săpat.

Holly afişă un zîmbet ca al lui Artemis.

– Asta nu face parte din *plan*. Şi trebuie să acţionăm conform *planului*, nu-i aşa?

Îl înfăşură pe pitic în folie de camuflaj şi îl agăţă de Centura Lunară.

– Să fii atentă, da? zise Mulch neliniştit. Nu uita că dorfii sînt creaturi de subteran. Nu ne place să zburăm. Nu ne place nici măcar să sărim prea sus.

Holly apăsă acceleraţia şi o porni spre centrul oraşului.

– O să fiu la fel de atentă cu tine, pe cît eşti tu cu cei din LEP.

Mulch se îngălbeni. Elful ăsta pitic era mai înspăimîntător decît doi bărbaţi de doi metri înălţime.

– Holly, dacă ţi-am greşit vreodată cu ceva, fără nici un fel de rezerve, îmi...

Dar nu mai apucă să termine fraza, deoarece viteza pe care o prinseseră îl făcu să-şi înghită cuvintele.

TURNUL LUI SPIRO

Arno Blunt îl conduse pe Artemis în celulă. Era destul de confortabilă: avea baie proprie şi televizor. Lipsea totuşi ceva: ferestrele şi mînerul de la uşă.

Blunt îl bătu pe Artemis uşor pe cap.

– Nu ştiu exact ce s-a întîmplat la restaurantul londonez, dar dacă încerci ceva de genul ăla aici, o să te întorc pe dos şi o să îţi mănînc organele.

Scrîşni din dinţii săi ascuţiţi ca să-şi întărească spusele, apoi se aplecă spre Artemis şi îi şopti ceva la ureche. Artemis auzea clinchetul dinţilor lui Blunt la fiecare silabă.

– Orice-ar zice şeful, eu ştiu că n-o să-i fii de folos la nesfîrşit. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, aş fi foarte drăguţ cu mine.

– Dacă tu ai fi în locul meu, îi răspunse Artemis, atunci eu aş fi în locul tău. Şi dacă aş fi în locul tău, atunci eu m-aş ascunde într-un loc aflat la mare distanţă de-aici.

– O, da? Şi de ce-ai face una ca asta?

Artemis îl privi fix în ochi, pentru ca Blunt să poată citi adevărul acolo.

– Pentru că Butler vine după tine. Şi e teribil de furios.

Blunt se dădu înapoi cîţiva paşi.

– Fugi de-aici, puştiule! L-am văzut prăbuşindu-se. Am văzut sîngele.

Artemis rînji.

– Dar n-am spus că e viu. Am spus doar că vine.

– Încerci doar să mă înnebuneşti. Domnul Spiro m-a avertizat c-ai putea face asta.

Blunt se îndreptă spre uşă, fără să-şi ia ochii de la băiat.

– Stai liniştit, Blunt. Nu l-am ascuns în buzunarul meu. Mai ai cîteva ore, cine ştie, poate chiar zile, pînă-l vei întîlni.

Arno Blunt trînti uşa atît de tare, încît se cutremurară pereţii. Rînjetul lui Artemis i se întinse pe toată faţa. Orice naş îşi are naşul.

Artemis intră la duş şi lăsă jetul de apă să-i împresoare fruntea. Ca să spunem adevărul, era puţin neliniştit. Una era să elaborezi un plan acasă, în tihna biroului, şi alta să-l aplici chiar în cuşca leului. Şi chiar dacă nu voia să recunoască, încrederea lui suferise cîteva înfrîngeri serioase în ultimele zile. Spiro îl trăsese pe sfoară atunci în Londra, fără cel mai mic efort. Picase în capcana afaceristului la fel de simplu ca un turist prădat pe o alee lăturalnică.

Artemis era cît se poate de conştient de aptitudinile sale. Era un intrigant, un conspirator, un strateg al acţiunilor ticăloase. Nu exista pentru el satisfacţie mai mare decît îndeplinirea unui plan perfect. Dar, în ultima vreme, victoriile sale fuseseră umbrite de remuşcări. Mai ales după ceea ce se-ntîmplase cu Butler. Prietenul său fusese atît de aproape de moarte, încît i se părea insuportabil pînă şi să se gîndească la asta.

Lucrurile trebuiau să se schimbe. Tatăl său avea să-l supravegheze în curînd, în speranţa că Artemis va face alegerile corecte. Şi, dacă n-ar fi făcut-o, atunci mai mult ca sigur că Artemis Senior ar fi făcut el alegerile corecte în locul lui. Îşi aminti cuvintele tatălui său. „Dar tu, Arty? Mă vei însoţi

în această călătorie? Cînd va veni momentul, vei încerca să devii un erou?"

Artemis încă nu ştia răspunsul.

Artemis îşi puse un halat cu monogramele răpitorului său. Nu numai că Spiro avea grijă să-i amintească, cu litere de aur, unde se afla, dar, pe deasupra, mai instalase şi o cameră cu circuit închis, receptivă la senzori, care nu scăpa nici o mişcare de-a lui Artemis.

Artemis se concentră asupra provocării pe care o reprezenta spargerea seifului şi recuperarea Cubului. Anticipase multe dintre măsurile de securitate ale lui Spiro, şi acţionase în consecinţă. Totuşi, unele erau neaşteptate şi destul de ingenioase. Dar Artemis avea tehnologia magică de partea sa. Şi pe Foaly. Spera el. Centaurul primise ordin să nu intervină. Dar Artemis era sigur că centaurul n-ar fi rezistat, dacă Holly i-ar fi prezentat operaţiunea ca pe o provocare.

Artemis stătea pe pat, scărpinîndu-se neglijent pe gît. Învelişul de latex care acoperea microfonul, rezistase chiar şi după duş, aşa cum îl asigurase Holly. Era plăcut să ştie că nu e chiar atît de singur în celula sa.

Microfonul funcţiona pe bază de vibraţii, aşa că Artemis nu trebuia să vorbească tare pentru a fi recepţionat.

– Bună seara, prieteni, şopti el, cu spatele la cameră. Totul se desfăşoară conform planului. Asta, considerînd că Mulch a supravieţuit şi el. Trebuie să vă previn: e posibil ca huliganii lui Spiro să vă facă o vizită. Mai mult ca sigur că personalul lui a monitorizat şi străzile. S-ar mai linişti puţin dacă ar şti că oamenii mei au fost eliminaţi. Domnul Spiro a avut amabilitatea să îmi ofere o plimbare prin împrejurimi, şi sper că aţi înregistrat tot ce ne mai trebuia ca să desăvîrşim operaţiunea. Cred că termenul autohton pentru o astfel de operaţiune este: „jaf". Iată ce vreau să faceţi.

Artemis şopti rar, accentuînd fiecare punct. Era extrem de important ca echipa să-i urmeze întru totul instrucţiunile. Dacă n-ar fi făcut-o, atunci tot planul lor ar fi explodat ca un vulcan activ. Şi, deocamdată, el se afla exact în craterul vulcanului.

Pex şi Chips erau binedispuşi. La întoarcere, nu numai că primiseră de la domnul Blunt o răsplată de cinci mii de dolari pentru treaba cu Mo Digence, dar li se dăduse şi o altă misiune. Camerele de supraveghere externă ale Turnului detectaseră o dubiţă neagră, parcată vizavi de intrarea principală. Se afla acolo de mai bine de trei ore, iar la o reluare a înregistrărilor s-a observat că dăduse tîrcoale prin jurul clădirii timp de o oră, căutînd un loc de parcare. Domnul Spiro îi avertizase să fie cu ochii în

patru la orice vehicul suspect. Iar ăsta era cu siguranţă suspect.

– Mergeţi acolo, le ordonă Blunt din scaunul lui din biroul serviciului de protecţie, şi, dacă e vreo fiinţă vie înăuntru, întreab-o de ce respiră lîngă clădirea mea?

Ăsta era genul de instrucţiuni pe care Pex şi Chips le înţelegeau. Nu trebuia să pui întrebări sau să manevrezi vreo maşinărie complexă. Ci doar să deschizi uşa, să sperii tot ce se afla prin preajmă şi să o închizi la loc. Simplu. S-au înghiontit prin lift, aplicîndu-şi pumni în umeri, pînă le înţepeniră braţele.

– Am putea face bani frumoşi în seara asta, partenere, zise Pex masîndu-şi bicepşii ca să pună sîngele-n mişcare.

– Am putea, se entuziasmă Chips, gîndindu-se la toate DVD-urile cu Barney pe care avea să şi le cumpere. Treaba asta cred că mai merită un bonus. Pe puţin cinci mii. În total, asta înseamnă...

Se aşternu liniştea pentru cîteva minute, timp în care cei doi îşi făceau un calcul pe degete.

– Asta-nseamnă o grămadă de bani, zise Pex, într-un final.

– O grămadă de bani, încuviinţă şi Chips.

Juliet îşi pironise binoclul pe uşa rotativă de la intrarea în Turnul lui Spiro. Ar fi fost mult mai uşor să folosească dispozitivul Optix dintr-o cască de

spiriduş, dar, din nefericire, în ultimii doi ani îi cam crescuse capul. Şi nu se schimbase doar asta. Din puştoaica dezlînată care era, Juliet devenise o adevărată atletă. Sigur, nu avea exact croiala unui bodyguard; mai avea încă vreo cîteva cute de netezit. Cute de personalitate.

Juliet Butler era o persoană plină de viaţă. Aşa era ea. O îngrozea ideea de a sta într-o buna zi, protocolară, lîngă cine ştie ce politician înfumurat. Ar fi murit de plictiseală. Dar, cine ştie, poate că Artemis va avea cumva nevoie de serviciile ei. Nu te plictiseai niciodată lîngă Artemis Fowl. Deşi, se pare că o astfel de ipoteză era cam eronată. Artemis îi înştiinţase pe toţi că asta e ultima misiune de acest fel. După ce se termina treaba asta de la Chicago, avea să se cumînţească. Asta *dacă* ar mai fi urmat ceva după Chicago.

Treaba asta cu supravegheatul era şi ea cît se poate de plictisitoare. Răbdarea nu era una dintre calităţile lui Juliet. Firea ei agitată o făcuse să dea greş la mai multe cursuri, pe cînd studia la Academia lui Madam Ko. „Regăseşte-te, fetiţo, îi spusese antrenorul său asiatic. Găseşte acel loc liniştit din tine şi sălăşluieşte în el."

Juliet se străduia, de obicei, să-şi înăbuşe un căscat de plictiseală, cînd Madam Ko începea cu toată filozofia aia kung fu a ei. Butler, pe de altă parte, fusese captivat de ea. Întotdeauna îşi găsea „locul liniştit" şi sălăşluia în el. De fapt, îşi părăsea

„locul liniştit“ doar ca să-i facă praf pe cei care îl ameninţau pe Artemis. Poate că de-aia obţinuse el tatuajul cu diamantul albastru, iar Juliet nu.

Doi zdrahoni ieşiră din Turn.

– Căpitane Short, începem, zise Juliet într-o staţie de emisie-recepţie, conectată la frecvenţa lui Holly.

– Înţeles, îi răspunse Holly de pe poziţia ei, aflată undeva deasupra Turnului. Cîţi inamici?

– Doi. Mari şi proşti.

– Ai nevoie de întăriri?

– Nu. O să-i leg fedeleş. Puteţi discuta cînd te întorci.

– OK. O să cobor în cinci minute, după ce voi vorbi cu Foaly. A, şi, Juliet, nu le lăsa semne.

– Înţeles.

Juliet închise radioul şi se urcă în spatele dubiţei. Strecură echipamentul de supraveghere sub un scaun rabatabil, în caz că totuşi cei doi grei ar fi reuşit s-o imobilizeze. Puţin probabil să se întîmple una ca asta, dar ştia că, pentru orice eventualitate, fratele ei ar fi ascuns dovezile incriminatoare. Juliet îşi scoase sacoul, îşi puse pe cap o cască de baseball pe care o dădu pe spate. Apoi deschise fereastra din spate şi sări în drum.

* * *

Pex şi Chips traversară State Street şi se îndreptară către dubiţa suspectă. Cu geamurile alea

fumurii, dubiţa chiar arăta suspect. Dar cei doi nu erau deloc speriaţi. În ziua de azi, orice boboc de liceu plin de testosteron are maşină cu geamuri fumurii.

– Ce zici? îşi întreba Pex colegul.

Pex îşi încleştă pumnii.

– Cred că n-are rost să mai ciocănim.

Pex încuviinţă din cap. Aşa acţionau ei, de obicei. Dacă n-ar fi apărut din senin o tînără, Chips ar fi scos uşa din balamale.

– Îl căutaţi pe tata, băieţi? zise fata cu o intonaţie de MTV. Ştii, oamenii fac mereu chestia asta: îl caută şi el nu e de găsit. Tati e atît de *dus*. La propriu *şi* la figurat.

Pex şi Chips clipiră la unison. Asta în limbajul universal al trupului însemna: *Ăă?!?* Fata asta era meseriaşă, dar parcă le vorbea în limba greacă – cam asta era concluzia judecînd după feţele lor. *Figurat!* Ce naiba mai era şi asta?

– Maşina asta îţi aparţine? întrebă Chips, trecînd la atac.

Fata îşi răsuci coada.

– În măsura în care ne aparţine ceva cu adevărat. Lumea, oamenii, nu-i aşa, tipule? Ştii posesia e, de fapt, o iluzie. Poate că nici măcar corpurile noastre nu ne aparţin. Poate că sîntem, ştii, reveriile unui mare spirit.

Pex clacă.

– Îţi aparţine sau nu maşina? ţipă el, înfigîndu-şi mîna în gîtul fetei.

Fata dădu din cap. Nu mai avea suficient aer în plămîni ca să vorbească.

– Aşa mai merge. E cineva înăuntru?

Fata dădu din cap o dată.

Pex îşi mai slăbi strînsoarea.

– Cîţi?

Fata vorbi în şoaptă, economisindu-şi aerul.

– Şapte. Tata, mama, doi bunici şi tripleţii: Beau, Mo şi Joe. S-au dus să ia sushi.

Pex se înveseli vizibil. Tripleţi şi bunici. Nu prea era rost de necazuri pe aici.

– Bine, aşteptăm. Deschide uşa, puştoaico!

– Sushi? zise Chips. Ăsta-i peşte crud. Ai mîncat vreodată, amice?

Pex o ţinea pe fată de gît, în timp ce ea încerca să descuie uşa.

– Da. Mi-am cumpărat odată de la supermarket.

– Şi a fost bun?

– Da. L-am pus la prăjit vreo zece minute. N-a fost rău.

Fata trase în lături uşa dubiţei şi se urcă. Pex şi Chips o urmară, aplecîndu-se ca să nu se lovească la cap. Pex îi dădu drumul fetei pentru o clipă, ca să se poată urca. Asta a fost greşeala lui. Un răpitor bine antrenat nu lasă niciodată un prizonier nelegat să îl conducă într-un vehicul pe care nu l-a verificat.

Fata se împiedică din greşeală şi căzu în genunchi pe carpeta din interior.

– Sushi, zise Pex. E bun cu cartofi prăjiţi.

Apoi, pe neaşteptate, piciorul fetei îl lovi în piept. Musculosul de serviciu se prăbuşi fără suflare pe podea.

– Ups! exclamă fata. Accident.

Chips se gîndi că are cine ştie ce coşmar, pentru că era imposibil ca o clonă de prinţesă pop să pună la podea dintr-o lovitură nouăzeci de kilograme de muşchi şi atitudine.

– Tu... tu abia, îngăimă el. E imposibil. Nu se poate.

– Ba se poate, zise Juliet, făcînd piruete ca o balerină.

Inelul de jad din coada ei se răsucea încărcat cu forţă centrifugă. Îl izbi pe Chips direct între ochi, ca o piatră trasă cu praştia. Se clătină şi aterizâ cît era de lung pe canapeaua din imitaţie de piele aflată în spatele lui.

În spatele ei, Pex începuse să-şi revină. Ochii nu i se mai învîrteau nebuneşte în orbite, ci se concentrau asupra atacatorului.

– Bună, zise Juliet, aplecîndu-se deasupra lui. Ghici ce?

– Ce? întrebă Pex.

– Sushi nu se prăjeşte, zise fata, pocnindu-l pe bandit peste tîmple.

Leşină imediat.

Mulch ieşi din baie, încheindu-şi buzunarul din spate al pantalonilor săi de tunel.

– Am pierdut ceva? întrebă el.

* * *

Holly plutea pe deasupra centrului oraşului Chicago, cunoscut şi sub denumirea de Bucla, datorită şoselelor suspendate care împrejmuiau zona. Se afla acolo sus din două motive. În primul rînd, aveau nevoie de unul dintre dispozitivele de scanare cu raze X din Turnul lui Spiro, pentru a crea nişte amprente tridimensionale. Şi în al doilea rînd, voia să discute cu Foaly în linişte.

Ochi un vultur de piatră postat pe acoperişul unui bloc de locuinţe, construit în stilul timpuriu al secolului douăzeci, şi aterizâ pe capul lui. Nu putea zăbovi mai mult de cîteva minute acolo unde se cocoţase, fiindcă vibraţiile scutului ei ar fi început să distrugă piatra.

Vocea lui Juliet îi zbîrnîi în casca din ureche.

– Căpitane Short, începem.

– Înţeles, îi răspunse Holly. Cîţi inamici?

– Doi. Mari şi proşti.

– Ai nevoie de întăriri?

– Nu. O să-i leg fedeleş. Puteţi discuta cînd te întorci.

– OK. O să cobor în cinci minute, după ce voi vorbi cu Foaly. A, şi, Juliet, nu le lăsa semne.

– Înţeles.

Holly zîmbi. Straşnică mai era Juliet. Ca şi Butler, de altfel. Aşchia nu sare departe de trunchi. Totuşi, era şi o adevărată figură! Pînă şi în timpul unei misiuni de supraveghere, nu putea sta nici zece secunde fără să vorbească. Nu avea nimic din disciplina lui Butler. Era o adolescentă veselă. Un copil. Artemis nu avea nici un drept s-o tîrască în intrigile lui. Dar avea puştiul ăsta irlandez ceva care te făcea să uiţi de orice reţinere. În ultimele şaisprezece luni, se luptase cu un trol ca să-l salveze, îi vindecase toată familia şi se scufundase pînă şi în Oceanul Arctic. Iar acum era pe punctul de a încălca un ordin direct al comandantului Root.

Deschise canalul de pe frecvenţa LEP.

– Foaly, mă auzi?

Timp de cîteva secunde nu se auzi nimic. Apoi, vocea centaurului izbucni în microfonul din cască.

– Holly, stai puţin. Nu te aud prea clar. O să ajustez lungimea de undă. Vorbeşte-mi. Spune ceva.

– Probă de microfon. Unu-doi, unu-doi. Trolii troglodiţi trebuie trîntiţi.

– Gata. Te-am prins. Limpede. Cum merg lucrurile pe tărîmul noroios?

Holly aruncă o privire la oraşul ce se întindea sub ea.

– Nu prea e noroi. Doar sticlă, oţel şi computere. Ţi-ar plăcea aici.

– O, nu. Nu-i de mine. La urma urmei, Noroioşii sînt tot Noroioşi, fie că poartă costume sau doar piei înfăşurate în jurul corpului. Singurul lucru bun la ei e televiziunea. Aici, la PPTV, nu dau decît reluări. Aproape că îmi pare rău că s-a terminat procesul goblinilor. Vinovaţi, în unanimitate. Datorită ţie. Sentinţa se aplică luna viitoare.

Holly se relaxă.

– Vinovaţi. Slavă Domnului! Lucrurile o să revină, în sfîrşit, la normal.

Foaly nechează.

– Normal. Nu prea eşti aproape de *normal*. Şi poţi să-ţi iei adio de la *normal*, dacă nu recuperăm jucăria lui Artemis de la Spiro.

Centaurul avea dreptate. Viaţa ei nu prea mai fusese *aproape de normal* de cînd fusese promovată de la departamentul de moravuri la Brigada de Recunoaştere. Dar îşi dorea, de fapt, o viaţă normală? Oare nu ăsta era principalul motiv pentru care se transferase de la departamentul de moravuri?

– Deci, care-i treaba cu apelul asta? întrebă Foaly. Ţi-era dor de casă, nu-i aşa?

– Nu, îi răspunse Holly.

Şi era adevărat. Spiriduşul-căpitan nu se gîndise nici măcar o clipă la Haven City de cînd Artemis o amestecase în ultima sa intrigă.

– Am nevoie de sfatul tău.

– Sfatul meu? Pe bune? Asta-i cumva noua modă, de a-mi cere ajutorul? Dacă-mi amintesc bine, cuvintele comandantului Root au fost: „Te descurci cu ce ai". Regulile sînt reguli, Holly.

Holly oftă.

– Da, Foaly. Regulile sînt reguli. Julius ştie cel mai bine.

– Aşa-i. Julius ştie cel mai bine, zise Foaly, lipsit de convingere.

– Şi, oricum, probabil că tot nu ne-ai putea ajuta. Măsurile de securitate ale lui Spiro sînt destul de avansate.

Foaly fornăi. Iar un centaur care fornăie are ceva de spus.

– Da, sigur. Ce are? Nişte conserve de tinichea legate de coada unui cîine? O, deja tremur.

– Aş vrea eu. Dar sînt nişte chestii în clădirea asta pe care nu le-am mai văzut în viaţa mea. Nişte chestii deştepte.

Un mic ecran virtual se deschise în colţul vizorului lui Holly. Foaly emitea de la sediul central al poliţiei. Teoretic, n-ar fi trebuit să facă asta, mai ales dacă era vorba de o operaţiune neoficială. Dar centaurul era curios.

– Apropo, să ştii că m-am prins ce încerci să faci, zise Foaly, scuturînd din deget.

– Nu ştiu la ce te referi, răspunse Holly cu inocenţă.

– „Şi, oricum, probabil că tot nu ne-ai putea ajuta. Măsurile de securitate ale lui Spiro sînt destul de avansate“, se maimuţări centaurul. Încerci să mă faci curios. Nu sînt prost, Holly.

– OK. Poate că asta fac. Dar vrei să ştii adevărul-adevărat?

– Aha. Acum o să-mi spui adevărul. Interesantă tactica asta.

– Turnul lui Spiro e o adevărată fortăreaţă. Nu putem intra acolo fără ajutorul tău. Pînă şi Artemis recunoaşte asta. Nu îţi cerem echipamente sau ceva magie în plus. Doar cîteva sfaturi asupra curenţilor de aer şi ceva ajutor în ceea ce priveşte camerele. Ţine liniile libere. Atît te rog!

Foaly îşi scărpină bărbia.

– Nici o cale de acces, zici? Pînă şi Artemis o recunoaşte?

Centaurul abia îşi mai încăpea în piele.

– Aveţi imagini?

Holly îşi desprinse minicalculatorul de la centură.

– Artemis a filmat cîte ceva în interiorul clădirii. Îţi trimit chiar acum imaginile prin mail.

– Am nevoie de un plan al clădirii.

Holly îşi întoarse vizorul în stînga şi în dreapta, pentru ca Foaly să-şi poată forma o imagine.

– De-asta mă şi aflu aici sus. Ca să fac o scanare cu raze X. O vei avea pe ecran în zece minute.

Holly auzi un clopoţel în căşti. Era semnalul de primire al computerului. Mailul ei ajunsese la sediul central al poliţiei. Foaly deschise fişierul.

– Coduri. OK. Camere. Nici o problemă. Stai să vezi ce-am scos din camerele de supraveghere. Derulez pe coridoare. Param, param pam-pam. Ah, seiful. Capsule sub presiune, podele antiseptice. Senzori de mişcare. Camere cu senzori termici. Scanare vocală, scanare de retină şi gel pentru amprente.

Tăcu.

– Impresionant pentru un Noroios.

– Mie-mi spui, consimţi Holly. Ceva mai mult decît nişte conserve ruginite legate de coada unui cîine.

– Fowl are dreptate. Fără mine n-aveţi nici o şansă.

– Deci, ne ajuţi?

Foaly savură momentul.

– Nu promit nimic...

– Da'?

– Dar o să ţin un ecran deschis pentru voi. Însă, dacă apare ceva...

– Am înţeles.

– Fără garanţii.

– Fără garanţii. Rămîn datoare cu un carton de morcovi.

– Două cartoane. Şi o sticlă de suc de gîndaci.

– S-a făcut.

Faţa centaurului era îmbujorată de bucuria unei noi provocări.

– O să-ţi fie dor de el, Holly?

Holly fusese prinsă cu garda jos.

– De cine să-mi fie dor? întrebă ea, deşi ştia la ce se refera centaurul.

– De puştiul Fowl, desigur. Dacă planul o să reuşească, o să fim şterşi din memoria lui. Gata cu intrigile neobişnuite sau cu aventurile pe nepusă masă. O să ducem o viaţă liniştită.

Holly evită privirea lui Foaly, deşi centaurul n-avea cum s-o vadă.

– Nu, zise ea. N-o să-mi fie dor de el.

Dar ochii ei spuneau altceva.

Holly ocoli Turnul de cîteva ori, la diferite înălţimi, pînă cînd scanerul cu raze X acumulă suficiente date pentru a putea realiza un model tridimensional. Îi trimise lui Foaly prin mail o copie a dosarului şi se reîntoarse la dubiţă.

– Parcă-ţi spusesem să nu le laşi urme, zise Holly aplecîndu-se asupra celor doi ucigaşi plătiţi care zăceau pe podea.

Juliet ridică din umeri.

– Ei, nu-i mare brînză, elfule. M-am lăsat dusă de val în toiul luptei. Acum loveşte-i cu nişte scîntei albastre şi trimite-i acasă.

Holly își învîrti degetul peste vînătaia rotundă de pe fruntea lui Chips.

– Ar fi trebuit să mă vezi. Bang! Bang! Și erau la podea. N-au avut nici o șansă.

O singură scînteie ieși din degetul lui Holly. Vînătaia dispăru ca o pată de cafea dizolvată cu apă.

– Ai fi putut folosi pistolul Neutrino ca să-i imobilizezi, știi, nu?

– Pistolul Neutrino? Și să pierd toată distracția?

Căpitanul Short își scoase casca și privi în sus la adolescentă.

– Dar, Juliet, aici nu e vorba de distracție. Nu e un joc. Credeam că ai înțeles asta după cele întîmplate cu Butler.

Zîmbetul lui Juliet păli.

– Știu că nu e un joc, căpitane. Dar poate că așa rezolv eu lucrurile.

Holly continuă s-o fixeze.

– Ei bine, atunci poate ți-ai greșit domeniul.

– Sau poate că tu ești prea învechită pentru acest domeniu, protestă Juliet. Dacă ar fi să ne luăm după spusele lui Butler, și tu ai fost la vremea ta destul de năvalnică.

Mulch ieși din baie. De data asta își aplicase un strat de alifie protectoare împotriva razelor solare. Era miezul nopții, dar piticul nu voia să-și asume nici un risc. Dacă operațiunea asta avea s-o ia

razna – ceea ce era mai mult ca sigur – atunci ar fi putut să se facă nevăzut pînă dimineaţa.

– Care-i problema, domniţelor? Dacă vă certaţi pentru mine, eu zic s-o lăsaţi baltă. Ţinînd cont de principiile mele, nu ies cu alte creaturi, în afară de cele din rasa mea.

Tensiunea scăzu ca un balon dezumflat.

– Nici în visele tale cele mai frumoase, ghem de blană, zise Holly.

– Şi nici în coşmarurile tale, o completă Juliet. Iar după principiile mele, n-o să ies niciodată cu o creatură care locuieşte într-un morman de mizerie.

Mulch rămase netulburat.

– Amîndouă sînteţi în faza de negare. Am acest efect asupra femeilor.

– Nu mă-ndoiesc, zise Holly zîmbind răutăcios.

Căpitanul LEP deplie o masă dosită, pe care îşi puse casca. Răsuci butonul pentru proiectare al camerei din cască şi deschise un plan tridimensional al Turnului lui Spiro. O reţea de linii verzi se învîrtea prin aer.

– Şi acum fiţi atenţi. Iată care-i planul. Echipa unu va pătrunde arzînd o bucată din zidul de la etajul optzeci şi cinci. Aici. Echipa doi va pătrunde prin uşa de pe pista de aterizare a elicopterelor. Aici.

Holly indică intrările, lovind uşurel cu degetul locurile marcate de pe ecranul minicomputerului

ei de voiaj. O vibraţie portocalie apăru pe schema virtuală.

– Foaly a fost de acord să ne dea o mînă de ajutor, aşa că ne va ghida prin curenţii de aer. Juliet, vreau să iei acest minicomputer. Îl poţi folosi ca să ţinem legătura în timp ce acţionăm. Ignoră simbolurile gnomice. Îţi vom trimite noi informaţiile de care ai nevoie. Totuşi, ar fi mai bine să porţi o cască în ureche ca să-i tăiem sonorul. N-avem nevoie de vreun apel care să pice într-un moment nepotrivit. Zimţii aceia de sub ecran sînt, de fapt, un microfon. Sensibil la orice şoaptă. Aşa că nu va fi nevoie să ţipi.

Juliet îşi prinse la mînă calculatorul de mărimea unei cărţi de credit.

– Care sînt echipele şi ce obiective au?

Holly paşi în imaginea tridimensională. Era înconjurată de o orgă de lumini.

– Echipa unu se ocupă de cei de la supraveghere şi schimbă tuburile de oxigen ale gărzilor din seif. Echipa doi merge după cutie. Simplu. Vom merge cîte doi. Tu cu Mulch, eu cu Artemis.

– O, nu, zise Juliet. Eu trebuie să merg cu Artemis. E protejatul meu. Fratele meu ar sta lipit de Artemis. Şi eu la fel.

Holly ieşi din hologramă.

– N-o să funcţioneze. Tu nu poţi nici să zbori, nici să te caţeri pe ziduri. Trebuie să fie cîte un

spiriduș în fiecare echipă. Dacă nu-ți convine, n-ai decît să te iei de Artemis data viitoare cînd vă veți întîlni.

Juliet se încruntă. Era logic. Sigur că da. Planurile lui Artemis erau întotdeauna logice. Acum era destul de clar de ce Artemis nu le spusese încă de acasă întregul plan. Știa că ea ar fi fost împotrivă. Era și-așa suficient de rău că fuseseră separați mai mult de șase ore. Dar cea mai dificilă fază a misiunii abia acum avea să înceapă. Iar Artemis nu avea nici un Butler alături.

Holly intră la loc în hologramă.

– Echipa unu, tu și Mulch, va cățărați pe Turn și ardeți o bucată din zidul de la etajul optzeci și cinci. Acolo, veți pune această clemă video pe un cablu al camerelor de supraveghere.

Holly ridică o chestie care arăta ca o încrengătură de fire.

– Fibră optică încărcată, explică ea. Permite piratarea de la distanță a oricărui sistem video. După ce vom implanta asta, Foaly ne va putea trimite în căști imagini de la toate camerele de supraveghere din clădire. De asemenea, el poate trimite camerelor imaginile pe care își dorește să le vadă ceilalți. Totodată, veți înlocui tuburile de oxigen cu propriul nostru cocktail.

Juliet își puse clema video în buzunarul de la jachetă.

– Eu o să intru de pe acoperiș, continuă Holly. De-acolo mă voi îndrepta spre camera lui Artemis. De îndată ce vom primi OK-ul de la echipa unu, vom pleca după C Cub.

– Faci să pară totul atît de ușor! zise Juliet.

Mulch rîse.

– Întotdeauna face așa, zise Mulch. Dar niciodată nu-i ușor.

Echipa unu, jos, lîngă Turnul lui Spiro

Juliet Butler era antrenată pentru șapte tipuri de arte marțiale. Învățase să-și ignore durerea și oboseala. Putea îndura torturi atît de ordin fizic, cît și psihologic. Dar nu era suficient de pregătită pentru ce avea să îndure doar ca să pătrundă în clădire.

Turnul n-avea nici un punct mort. Activitățile se desfășurau douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, pe orice parte a clădirii. Așa că se văzură nevoiți să-și înceapă ascensiunea de pe trotuar. Juliet se învîrti cu mașina, încercînd de două ori să o parcheze cît mai aproape de zid cu putință.

Ieșiră prin trapa de pe acoperiș, înveliți într-o folie de camuflaj de la Holly. Juliet era prinsă de Centura Lunară, legată în jurul mijlocului lui Mulch.

Ciocăni în casca lui Mulch.

– Puți.

Răspunsul lui Mulch îi răsună în emiţătorul din ureche.

– Poate, pentru tine. Dar pentru o femeie pitic, ăsta-i mirosul virilităţii. Pentru mine, tu eşti cea care pute, Noroioaso. Miroşi ca nişte sconcşi nespălaţi de două luni.

Holly îşi scoase capul prin trapa de pe acoperiş.

– Potoliţi-vă, şuieră ea printre dinţi. Amîndoi. Avem un program fix de respectat, în caz c-aţi uitat. Juliet, scumpul tău protejat e blocat într-o cameră şi m-aşteaptă să apar. E deja patru şi cinci. Gărzile ar trebui să se schimbe în mai puţin de o oră. Iar eu trebuie să termin şi cu hipnotizarea nătîngilor ălora. Avem la dispoziţie cincizeci şi cinci de minute. Haideţi să nu ne pierdem vremea certîndu-ne.

– De ce nu ne poţi duce în zbor pînă pe pervaz?

– Strategie militară de bază. Dacă ne răspîndim, atunci una dintre echipe poate reuşi. Dacă rămînem împreună, atunci cînd pică unul pică şi ceilalţi. Dezbină şi cucereşte.

Cuvintele ei o treziră pe Juliet la realitate. Elful avea dreptate, iar ea ar fi trebuit să ştie asta. Îşi pierdea din nou concentrarea într-un moment crucial.

– OK, să-i dăm drumul. O să-mi ţin respiraţia.

Mulch îşi băgă ambele mîini în gură, sugînd orice urmă de alifie de prin pori.

– Ţine-te bine, zise el scoţîndu-şi mîinile din gură. Pornim.

Piticul îşi îndoi picioarele sale puternice şi sări doi metri pe zidul Turnului lui Spiro. Juliet atîrna ca un cîrlig de undiţă şi vedea totul înceţoşat de parcă s-ar fi aflat sub apă. Partea proastă cu Centura Lunară era că, odată cu imponderabilitatea, aveai parte şi de o senzaţie de lipsă de coordonare în mişcări, precum şi de o stare de greaţă. Centurile Lunare fuseseră proiectate pentru a transporta obiecte, nu creaturi magice, şi cu-atît mai puţin oameni.

Mulch nu băuse nimic de cîteva ore, ceea ce-i dilatase porii. Sorbeau zgomotos, lipindu-se ca nişte ventuze de suprafaţa externă plană a Turnului lui Spiro. Dorful evita geamurile fumurii, lipindu-se de grinzile din metal. Deşi cei doi erau înveliţi în folia de camuflaj, membrele le cam ieşeau în relief, ceea ce i-ar fi putut da de gol. Sutele de microsenzori din care era făcută folia, captau şi reflectau imaginile din mediu. Dar o singură picătură de ploaie ar fi putut distruge totul.

Mulch se căţăra într-un ritm alert. Degetele sale extrem de flexibile se curbau apucîndu-se de micile scobituri din zid. Iar acolo unde nu dădea peste scobituri, porii lui Mulch se lipeau de suprafaţa netedă. Barba sa se răspîndise ca un evantai sub vizorul din cască, sondînd suprafaţa clădirii.

Juliet nu se putu abţine să-l întrebe.

– Barba ta e puţin cam ciudată. Ce face? Caută vreo spărtură?

– Vibraţii, mormăi Mulch. Senzori, prezenţe, oameni de serviciu.

Evident că n-avea să-şi consume energia folosind propoziţii complete.

– Dacă ne detectează vreun senzor de mişcare, ne-am ars. Cu folie sau fără.

Juliet nu putea să-şi condamne partenerul că-şi economiseşte energia. Pînă sus mai aveau ceva de mers. Drept înainte.

Vîntul se înteţise după ce ieşiră de la adăpostul clădirilor din vecinătate. Curenţii de aer îi trăgeau picioarele şi Juliet flutura ca o eşarfă la gîtul dorfului. Nici nu-şi mai ducea aminte de cînd nu se mai simţise atît de neajutorată. Rar îi scăpa ceva de sub control. Dar în situaţia de faţă, toate antrenamentele ei nu-i foloseau la nimic. Viaţa ei era în mîinile lui Mulch. În întregime.

Etajele alunecau sub ei într-o ceaţă de sticlă şi metal. Vîntul trăgea cu dinţi de ei, ameninţînd să-i arunce în noapte.

– E cam multă umezeală pe-aici din cauza vîntului, zise piticul abia respirînd. Nu mai rezist multă vreme.

Juliet îşi scoase un deget şi îl plimbă de-a lungul zidului. Era alunecos şi avea picături mici de umezeală. Folia de camuflaj sclipea pe măsură ce

vîntul încărcat de umezeală îi subţia microsenzorii. Cîteva bucăţi din folie cedaseră cu totul. Arăta ca un panou electric suspendat în noapte. De altfel, parcă întreaga clădire se legăna, încercînd să se descotorosească de un dorf obosit şi de pasagerul său.

În cele din urmă, degetele piticului se agăţară de pervazul etajului optzeci şi cinci. Mulch se sui pe pervazul îngust şi scrută clădirea prin vizor.

– Încăperea asta nu e bună, zise el. Vizorul meu detectează două aparate cu senzori de mişcare şi un laser. Va trebui să găsim alt loc.

Coborî în grabă de pe pervaz, cu mişcări precise, ca o capră neagră. La urma urmei, asta îi era meseria. Dorfii nu prea cădeau. Decît dacă erau împinşi. Juliet îl urmă precaută. Nici măcar Academia lui Madam Ko n-ar fi reuşit s-o pregătească pentru aşa ceva.

În sfîrşit, Mulch găsi o fereastră care îl mulţumi.

– E-n regulă, se auzi vocea lui în casca din urechea lui Juliet. Avem un senzor mort.

Părul său din barbă se lipi de geam.

– Nu simt nici un fel de vibraţie, deci nu e nici un fel de aparatură electrică. Şi nu se aude nici vreo conversaţie. Pare să fie sigur.

Mulch turnă pe ochiul de geam nişte diluant de rocă de-al dorfilor. Geamul se dizolvă imediat, lăsînd o dîră de lichid vîscos pe covor. Cu puţin

noroc, spărtura ar fi putut rămîne nedescoperită un weekend întreg.

– Beah! făcu Juliet. Chestia aia pute aproape la fel de rău ca şi tine.

Mulch nu se deranjă să-i mai răspundă la insultă, preferînd, în schimb, să se strecoare înăuntru, la adăpost.

Îşi verifică cronometrul selenar din vizor.

– Patru şi douăzeci. Ora pămîntească. Am rămas în urmă. Să mergem.

Juliet sări înăuntru pe fereastră.

– Tipic pentru Noroioşi, zise Mulch. Spiro cheltuieşte milioane pe sistemul de securitate şi totul se duce de rîpă din cauza unui acumulator.

Juliet scoase un Neutrino 2000. Îi îndepărtă capacul de siguranţă. Şi apăsă butonul de pornire. O luminiţă se făcu din verde roşie.

– Încă n-am intrat, zise ea îndreptîndu-se spre uşă.

– Aşteaptă! zise Mulch în şoaptă apucînd-o de braţ. Camera!

Juliet îngheţă. Uitase de cameră. Abia dacă intraseră de un minut, şi ea deja făcea greşeli. „Concentrează-te, fetiţo, concentrează-te."

Mulch îşi îndreptă vizorul către camera de supraveghere. Filtrul ionic din cască lumină circuitele camerei: un val de lumină aurie şi scînteietoare. Camera nu putea fi ocolită.

– Nu există nici o zonă de trecere, zise el. Iar cablul de la cameră e în spatele cutiei.

– Va trebui să ne ghemuim sub folia de camuflaj şi să ne strecurăm, zise Juliet strîmbînd din nas cu gîndul la o asemenea idee.

Imaginea lui Foaly apăru pe ecranul minicomputerului ei de la mînă.

– Aţi putea. Dar, din nefericire, folia nu este invizibilă şi pe ecran.

– De ce?

– Lentilele camerelor sînt mai performante decît ochii oamenilor. Ai văzut vreodată o fotografie la televizor? Camera o descompune în pixeli. Dacă o să ieşiţi pe coridor în folia de camuflaj, veţi arăta ca doi oameni în spatele unui ecran de proiecţie.

Juliet se uită aspru la ecran.

– Mai e şi altceva, Foaly? Poate că podeaua o să se transforme într-un bazin de acid?

– Mă-ndoiesc. Spiro e bun, dar nu se compară cu mine.

– Nu poţi să întrerupi imaginea, căluţule? îl întrebă Juliet în microfonul computerului. Nu poţi să le transmiţi o imagine falsă un minut?

Foaly îşi scrîşni dinţii lui de căluţ.

– Sînt atît de neînţeles! Nu, nu pot să le întrerup imaginea decît dacă sînt conectat, aşa cum am fost în timpul asediului de la conacul Fowl. Pentru asta

v-am dat mufa video. Mă tem că de acum înainte sînteţi pe cont propriu.

– O s-o distrug cu Neutrino 2000, atunci.

– Nici gînd. O explozie de neutrin va scoate, cu siguranţă, o cameră din circuit, şi va provoca, probabil, o reacţie în lanţ în toată reţeaua. Ai putea la fel de bine să joci sîrba pentru Arno Blunt.

Juliet lovi tocul de la geam de nervi. Se poticnea încă de la primul obstacol. Fratele ei ar fi ştiut ce să facă. Dar se afla dincolo de Atlantic. Doar şase metri de coridor îi separau de cameră. Dar era ca şi cum i-ar fi separat un kilometru de sticlă spartă.

Îşi dădu seama că Mulch îşi descheia buzunarul din dos.

– Da, minunat. Acum omuleţul are nevoie de o pauză pentru mers la oliţă. Să ştii că nu prea ţi-ai găsit momentul.

– O să-ţi ignor ironiile, zise Mulch lungindu-se pe podea. Pentru că ştiu ce le face Spiro oamenilor pe care nu-i place.

Juliet îngenunche lîngă el. Dar nu prea aproape.

– Sper că următoarele tale cuvinte vor fi: „Am un plan!“

Se pare că dorful încerca să ţintească ceva cu fundul.

– De fapt...

– Doar nu vorbeşti serios.

– Extrem de serios. Am o forţă destul de mare în dotare.

Juliet nu se putu abţine să zîmbească. Mititelul ăsta era un dorf din acelaşi aluat ca şi ea. Metaforic, vorbind. Improviza. Aşa cum ar fi făcut şi ea.

– Tot ce trebuie să facem e să răsucim camera cam cu douăzeci de grade, şi vom avea drum liber către cablu.

– Şi o să faci asta cu... puterea vîntului?

– Exact.

– Şi zgomotul?

Mulch îi făcu semn cu ochiul.

– Tăcut, dar mortal. Sînt un profesionist. Nu trebuie decît să mă strîngi de degetul mic de la picior la semnalul meu.

În ciuda antrenamentelor dure pe unele dintre cele mai dificile terenuri din lume, Juliet nu era încă pregătită pentru un atac cu vînturi.

– Trebuie să iau şi eu parte la chestia asta? Mie mi se pare genul de operaţiune pentru o singură persoană.

Mulch scrută ţinta şi îşi potrivi posteriorul ca atare.

– E nevoie de precizie. Am nevoie de un artilerist care să apese pe trăgaci, pentru ca eu să mă pot concentra asupra ţintei. Ştiinţa reflexelor a fost demonstrată pe dorfi. Fiecare parte a piciorului corespunde unei părţi a corpului. Şi, din întîmplare,

degeţelul mic de la piciorul stîng este conectat la mine cu...

– OK, zise Juliet în grabă. Am prins ideea.

– Păi, atunci să-i dăm drumul.

Juliet îi scoase cizma lui Mulch. Şosetele sale îi lăsau degetele libere. Aşadar, cinci degete păroase se zbînţuiau cu o dexteritate nemaivăzută.

– Eşti sigur că nu mai există vreo altă soluţie?

– Doar dacă n-ai tu vreo idee mai bună.

Juliet strînse delicat degetul, în timp ce firele de păr negre şi cîrlionţate se dădeau la o parte ca să-i înlesnească accesul către articulaţii.

– Acum?

– Aşteaptă.

Dorful îşi linse degetul arătător şi testă aerul.

– Nu e vînt.

– Nu încă, mormăi Juliet.

Mulch îşi stabili ţinta.

– OK. Strînge.

Juliet îşi ţinu respiraţia şi strînse articulaţia. Presiunea se propagă prin piciorul lui Mulch într-o serie de smucituri. Piticul se chinuia să-şi menţină ţinta, în ciuda zdruncinăturilor. Presiunea i se strînse în abdomen şi îi explodă prin gaura din dos, cu o bufnitură surdă.

– Prea sus, se plînse Mulch. L-am încărcat prea tare.

Bula de aer se urcă în spirală spre tavan, răspîndind un miros de ceapă.

– Ia-o la dreapta, o îndemnă Mulch. Încă puţin.

Proiectilul neobişnuit se ciocni de perete cam la un metru deasupra ţintei. Din fericire, ricoşă în cameră şi o răsuci ca pe o farfurie aflată în vîrful unui băţ. Intruşii aşteptară cu răsuflarea întretăiată să se oprească din răsucit. Camera scîrţîi şi se opri, în sfîrşit, după ce executase vreo douăsprezece rotaţii.

– Ei? întrebă Juliet.

Mulch se ridică şi verifică fluxul ionic al camerei prin vizorul său.

– A fost cu noroc, zise el încet. Foarte mult noroc. Avem cale liberă.

Îşi închise clapeta de la pantaloni peste dosul încă fumegînd.

– A trecut ceva de cînd n-am mai lansat o torpilă.

Juliet scoase clema din buzunar şi o flutură prin faţa vizorului pentru ca Foaly să o poată vedea.

– Deci leg chestia asta în jurul oricărui cablu, nu-i aşa?

– Nu, domnişoara noroioasă, oftă Foaly, încîntat de postura sa de geniu neînţeles. Chestia aia e o bucăţică complexă de nanoelectronică, îmbunătăţită cu micro-filamente, care se comportă ca nişte receptori, emiţători şi fixatori. Firește că-şi trage energia din propriul sistem de supraveghere al Noroioşilor.

– Firește, zise și Mulch, încercînd să-și țină ochii deschiși.

– Trebuie să te asiguri că este bine fixată pe unul dintre cablurile video. Din fericire senzorii ei nu au nevoie să intre în contact decît cu un singur fir.

– Și care sînt firele video?

– Păi... toate.

Juliet mormăi.

– Deci o leg în jurul oricărui cablu?

– Cam așa ceva, consimți centaurul. Dar s-o legi strîns. Toate filamentele trebuie să penetreze cablul.

Juliet se întinse, alese un fir la întîmplare și prinse clema în jurul lui.

– E bine?

Se așternu tăcerea pentru cîteva secunde, timp în care Foaly aștepta să intre pe recepție. În subteran, o serie de ferestre începură să apară pe ecranul cu plasmă al centaurului.

– Perfect. Avem ochi și urechi.

– Păi, atunci să-i dăm drumul, zise Juliet nerăbdătoare. Pornește banda.

Foaly irosi încă un minut pentru a ține o altă predică.

– Chestia asta e ceva mai mult decît o simplă bandă, domnișoară. Sînt pe cale de a șterge în totalitate șabloanele de mișcare ale camerelor de înregistrare. Cu alte cuvinte, imaginile camerelor de supraveghere vor fi aceleași, cu o singură excepție:

voi nu veţi apărea pe ecrane. Aveţi grijă doar să vă mişcaţi tot timpul. Dacă staţi deveniţi vizibili. Mişcaţi încontinuu ceva. Chiar şi degetul mic.

Juliet verifică ceasul digital de pe ecranul minicomputerului pe care-l avea la mînă.

– Patru şi jumătate. Trebuie să ne grăbim.

– Bine. Biroul departamentului de securitate este pe celălalt coridor. O luăm pe drumul cel mai scurt.

Juliet proiectă holograma.

– O luăm în jos pe coridorul ăsta, cotim de două ori la dreapta şi-am ajuns.

Mulch trecu peste ea şi se urcă pe perete.

– Am spus drumul cel mai scurt, Noroioaso. Gîndeşte în ansamblu.

Pătrunseră într-un birou de director: cu o panoramă a zgîrie-norilor şi tapetat de sus pînă jos cu rafturi din lemn de pin. Mulch dădu la o parte cîteva rafturi şi ciocăni în peretele din spatele lor.

– Perete fals, zise el. Perfect.

Juliet închise uşa.

– Fără moloz, piticule. Artemis a spus să nu lăsăm nici o urmă.

– Stai liniştită. Nu sînt dezordonat la masă.

Mulch îşi descleştă fălcile şi îşi lărgi cavitatea bucală. Apoi îşi deschise gura la o sută şaptezeci de grade şi luă o îmbucătură pe cinste din perete. Dinţii săi ca nişte lespezi tocară în cîteva secunde amestecul de ghips şi carton.

– Niţel cam uscat, comentă el. Cam greu de-nghiţit.

După încă trei îmbucături, se aflau deja în partea cealaltă. Mulch păşi în biroul de alături fără să scape vreo firimitură din gură. Juliet îl urmă, trăgînd rafturile după ea ca să acopere gaura.

Biroul acesta în care intraseră nu era la fel de aerisit ca primul. Probabil că era colţul întunecat al vreunui vicepreşedinte. Fără vreo panoramă a oraşului, şi decorat cu rafturi metalice. Juliet aranjă rafturile astfel încît să acopere intrarea proaspăt săpată. Mulch îngenunche lîngă uşă. Iar părul din barbă i se lipi de lemn.

– Ceva vibraţii pe-afară. Probabil vreun compresor. Nimic neobişnuit şi nici urmă de conversaţie. Cred că e-n ordine.

– Ai fi putut să mă întrebi pe mine, îi zise Foaly în cască. La urma urmei, eu sînt ăla care are imagini de la toate camerele de supraveghere din clădire. Asta-nseamnă, peste două sute de camere. În caz că erai interesat.

– Îţi mulţumesc că ne-ai pus la curent cu ultimele ştiri. Deci, e liber?

– Da. Extrem de liber. Nu-i nimeni la etajul ăsta, cu excepţia ofiţerului de serviciu din holul de la intrare.

Juliet scoase două tuburi gri din rucsac.

– OK. Acum trebuie să-mi dovedesc măiestria. Tu stai aici. N-ar trebui să dureze mai mult de un minut.

Juliet crăpă uşa, ieşi şi se strecură pe coridor în bocancii ei cu talpă de cauciuc. Coridorul era luminat de spoturile asemănătoare celor de pe pistele de aterizare, care fuseseră inserate în covor; o altă sursă de lumină mai erau şi ledurile de deasupra ieşirilor în caz de incendiu.

Schiţa de pe ecranul minicomputerului de la mînă îi arăta că mai are cincisprezece metri pînă la biroul de pază. Apoi, nu-i mai rămînea decît să spere că vestiarul cu tuburile de oxigen nu era încuiat. De ce-ar fi fost încuiat? De parcă tuburile de oxigen n-ar fi fost nişte obiecte cu grad ridicat de risc. Cel puţin ar fi fost avertizată în caz că personalul era prin preajmă.

Juliet străbătu ca o panteră coridorul, în timp ce covorul îi amortiza zgomotul paşilor. Cînd ajunse la ultimul colţ se aşeză la pămînt, îşi scoase nasul şi adulmecă. Putea vedea podeaua postului de securitate. Exact aşa cum le spusese şi Pex sub influenţa magiei, tuburile de oxigen ale gărzilor din seif erau aşezate pe o poliţă în faţa biroului.

Era un singur paznic de serviciu, care urmărea un meci de baschet la un televizor sport. Juliet se tîrî pe burtă pînă ajunse exact sub poliţa cu pricina.

Paznicul stătea cu spatele la ea, concentrîndu-se asupra meciului.

– Ce naiba? strigă bărbatul, care era de mărimea unui frigider.

Observase ceva pe unul dintre monitoarele de supraveghere.

– Mişcă-te! îi şopti Foaly în ureche lui Juliet.

– Ce?

– Mişcă-te! Apari pe monitor.

Juliet îşi mişcă degetele de la picioare. Uitase că trebuia să se mişte încontinuu. Butler nu ar fi uitat niciodată.

Deasupra ei, paznicul aplică monitorului una dintre măsurile clasice de reparaţie: lovi carcasa cu pumnul. Silueta neclară dispăru.

– Paraziţi, mormăi el. Sateliţii ăştia TV tîmpiţi.

Juliet simţi o picătură de sudoare alunecîndu-i pe nas. Tînăra Butler se întinse încet şi înlocui tuburile de oxigen cu alte două tuburi de oxigen. „Tuburi de oxigen" e cam impropriu spus. Pentru că în acele tuburi nu se afla oxigen.

Se uită la ceas. Poate că era deja prea tîrziu.

ECHIPA DOI, DEASUPRA TURNULUI LUI SPIRO

Holly plutea la şase metri deasupra Turnului lui Spiro, aşteptînd să se aprindă luminiţa verde. Nu era prea liniştită în ceea ce priveşte operaţiunea

asta. Existau prea multe variabile. Dacă misiunea n-ar fi fost atît de importantă pentru viitorul civilizaţiei elfilor, ar fi refuzat să ia parte la ea de la bun început.

Iar starea ei de spirit nu se îmbunătăţea pe măsură ce noaptea devenea mai adîncă. Membrii echipei unu se dovedeau a fi extrem de lipsiţi de profesionalism, ciondănindu-se ca doi adolescenţi. Deşi, ca să fim cinstiţi, Juliet era încă o adolescentă. Iar Mulch, pe de altă parte, n-ar fi putut să-şi amintească de copilărie nici măcar cu ajutorul unei enciclopedii.

Căpitanul Short urmărea progresele echipei unu în vizorul căştii, tresărind la fiecare mişcare. În cele din urmă, Juliet reuşise să schimbe tuburile.

– Acţionează! îi ordonă Mulch făcînd tot posibilul să sune cît mai marţial. Repet: acţionează. Avem o situaţie de criză. Cod roşu.

Holly îi închise canalul lui Mulch, exact în timpul unei explozii de rîs a dorfului. Dacă era ceva în neregulă, Foaly ar fi deschis un ecran în vizorul căştii ei.

Sub ea, Turnul lui Spiro ţintea spaţiul ca o rachetă uriaşă. Iar ceaţa de la baza lui contribuia la această iluzie. Holly îşi potrivi aripile pentru aterizare şi coborî încet către pista pentru elicoptere de pe acoperişul clădirii. Activă fişierul cu imaginile înregistrate de Artemis la intrarea în Turn şi le

dădu cu încetinitorul acolo unde Spiro tastase codul de acces.

– Mersi, Spiro, jubilă ea tastînd codul.

Uşa se deschise fără zgomot. Luminile se aprinseră în mod automat de-a lungul scării. Era cîte o cameră de supraveghere la fiecare 6 metri. Nici urmă de ascunzătoare. Dar asta nu o deranja pe Holly, întrucît camerele nu puteau pătrunde dincolo de scuturile magice. Decît dacă erau din acelea cu rezoluţie mare. Şi chiar şi-aşa, cadrele trebuiau revăzute cu încetinitorul pentru a ochi un elf. Un singur om reuşise vreodată să facă asta. Un irlandez care avea doisprezece ani la vremea respectivă.

Holly pluti pe deasupra scărilor, activîndu-şi laserul cu argon din vizor. Întreaga clădire putea fi înţesată cu raze-laser şi ea avea să afle de ele abia atunci cînd va declanşa vreo alarmă. Pînă şi un elf era suficient de greu pentru a bloca o rază laser, chiar şi pentru o nanosecundă. Imaginea din faţa vizorului căpătă o nuanţă violacee. Nu existau nici un fel de raze. Dar era sigură că nu va mai avea norocul ăsta şi cînd se vor apropia de seif.

Holly îşi continuă drumul de-a lungul uşilor de oţel ale liftului.

– Artemis se află la etajul optzeci şi patru, îi zise Foaly. Seiful e la etajul optzeci şi cinci, iar

apartamentul de lux al lui Spiro se află la etajul optzeci şi şase, unde sîntem acum.

– Cum sînt pereţii?

– Conform spectrometrului, majoritatea din placaj, stîlpi de oţel şi lambriuri de lemn la pereţii despărţitori. În timp ce încăperile importante au pereţi din oţel solid.

– Lasă-mă să ghicesc: camera lui Artemis, seiful şi apartamentul lui Spiro.

– La fix, căpitane. Dar nu te panica. Ţi-am trasat ruta cea mai scurtă. Ţi-o trimit chiar acum în cască.

Holly aşteptă cîteva secunde pînă cînd semnalul vizual din colţul ecranului ei o anunţă că primise un e-mail.

– Deschide e-mail-ul, zise ea clar în microfonul din cască.

O reţea de dungi verzi luminoase i se desfăşură pe tot ecranul. Traseul ei era marcat printr-o linie roşie, groasă.

– Urmează traseul, Holly. E lipsit de pericole. Fără supărare.

– Nici nu m-am supărat, pentru moment. Dar dacă ăsta n-o să funcţioneze, o să fiu aşa supărată, că n-o să mă recunoşti.

Linia roşie o călăuzi direct în lift. Holly pluti în cutia metalică şi coborî la etajul optzeci şi cinci. Lumina călăuzitoare o conduse pe coridor.

Încercă uşa unui birou din stînga ei. Era încuiată. Evident.

– O să-mi dezactivez scutul ca să sparg uşa. Eşti sigur că nu o să apar pe vreun monitor?

– Bineînţeles, zise Foaly.

Holly îşi imagina îmbufnarea lui copilăroasă.

Căpitanul Short îşi dezactivă scutul şi scoase un dispozitiv multifuncţional de la centură. Avea să scaneze cu razele X ale dispozitivului mecanismele încuietorii, după care avea să-l folosească asemenea unei chei. Ba chiar îl şi răsuci în broască. Desigur, dispozitivul nu putea fi aplicat decît pentru yale normale, pe care Noroioşii încă le mai foloseau – în ciuda faptului că nu prea te puteai baza pe ele.

Uşa se deschise în mai puţin de cinci secunde.

– Cinci secunde, zise Holly. Chestia asta are nevoie de o baterie nouă.

Linia roşie din vizor o îndrumă către centrul biroului şi apoi se aşeză perpendicular pe podea.

– Lasă-mă să ghicesc. Artemis e chiar aici dedesubt.

– Da. Şi doarme, judecînd după imaginile pe care le recepţionez de la camera-iris.

– Parcă spuneai că totuşi celula e căptuşită cu oţel solid?

– Exact. Dar nu există senzori de mişcare în ziduri sau în tavan. Deci, nu trebuie decît să topeşti o porţiune din zidurile camerei.

Holly își scoase pistolul Neutrino 2000.

– O, deci asta-i tot?

Alese un loc la baza peretelui pe care se afla aparatul de aer condiționat și dădu la o parte covorul. Dedesubt, podeaua era mată și metalică.

– Fără urme, nu uita! îi spuse Foaly în cască. Este extrem de important.

– O să-mi fac griji pentru asta mai tîrziu, zise Holly reglînd aparatul de aer condiționat pe butonul de absorbție. Deocamdată, trebuie să-l scot odată de-acolo. Avem un program de urmat.

Holly reglă capacitatea pistolului, sporind concentrația razei, astfel încît să topească podeaua de metal. Un fum înecăcios se ridică din gaura topită, care fu instantaneu absorbit de aparatul de aer condiționat.

– Artemis nu-i singura persoană de pe-aici care are ceva creier, murmură Holly, cu fața asudată, în ciuda atmosferei reglabile din cască.

– Aerul condiționat împiedică declanșarea alarmei de incendiu. Bine gîndit.

– S-a trezit? întrebă Holly, lăsînd ultimii doi centimetri dintr-un pătrat cu latura de jumătate de metru netăiați.

– „Cu ochii mari și coada sus", ca să folosim o expresie de-a centaurilor. Să știi că un laser care sfredelește tavanul are, în general, un astfel de efect.

– Perfect, zise căpitanul Short, topind şi porţiunea care mai rămăsese.

Bucata de metal se răsuci şi se desprinse.

– Chestia aia n-o să facă zgomot?

Holly urmări porţiunea cum cade.

– Mă îndoiesc, zise ea.

CAPITOLUL 10

Sfîngăcii

Turnul lui Spiro, celula lui Artemis Fowl

Artemis medita în momentul în care prima lovitură de laser atinse tavanul. Se ridică din poziţia lotus, îşi trase un pulover peste pijamale şi aranjă cîteva perne pe podea. Cîteva minute mai încolo, o bucată de metal căzu din tavan. Impactul cu podeaua fu atenuat de perniţe. Chipul lui Holly apăru în gaura din tavan.

Artemis îi arătă pernele.

– Mi-ai ghicit intenţiile.

Holly dădu din cap.

– Atît de previzibil la doar treisprezece ani.

– Presupun că ai evacuat fumul cu ajutorul aparatului de aer condiţionat.

– Exact. Cred că deja începem să ne cunoaştem prea bine.

Holly desfăşură o frînghie de la centură şi o coborî în încăpere.

– Leagă-te de capătul celălalt, şi eu o să te ridic.

Artemis făcu întocmai şi după cîteva secunde se strecura prin gaură.

– Îl avem pe domnul Foaly de partea noastră? întrebă el.

Holly îi dădu lui Artemis o cască de pus în ureche.

– Întreabă-l şi singur.

Artemis îşi puse minunea tehnologică.

– Ei bine, Foaly, uimeşte-mă.

Dedesubt, în Haven City, centaurul îşi freca mîinile cu satisfacţie. Artemis era singurul care-i înţelegea cu adevărat prelegerile.

– O să-ţi placă la nebunie chestia asta, Norocosule. Nu numai că v-am şters imaginea de pe monitoare, inclusiv partea cu prăbuşirea tavanului, dar am creat şi o clonă a lui Artemis.

Artemis era intrigat.

– O clonă virtuală? Serios? Cum ai făcut chestia asta?

– De fapt, a fost destul de simplu, zise Foaly cu o falsă modestie. Am sute de filme de-ale voastre. Am preluat secvenţa din *Marea Evadare* în care Steve McQueen e ţinut prizonier şi i-am modificat hainele.

– Şi faţa?

– Aveam cîteva cadre de la ultima ta vizită prin Haven. Le-am compilat şi... *voilá!* Clona poate

face tot ce-i spun, cînd îi spun. Deocamdată, doarme. Dar cred că peste jumătate de oră o s-o trimit la baie.

Holly își înfășură sfoara la loc în centură.

– Minunea tehnicii moderne. Cei din LEP toarnă o groază de bani departamentului tău, Foaly, și tu nu poți face mai mult decît să trimiți Noroioși la toaletă.

– Mai bine ai fi drăguță cu mine, Holly. Îți fac o mare favoare. Dacă Julius ar ști că te ajut ar fi extrem de furios.

– Iar tu chiar mă ajuți.

Holly o luă încet spre ușă și o crăpă puțin. Pe coridor era liniște și pace, cu excepția zumzetului camerelor și al neoanelor. Un cadran din vizorul lui Holly îi oferea imagini de la camerele de supraveghere ale lui Spiro. Opt bodyguarzi făceau de pază pe etaj.

Holly închise ușa.

– OK. Să ne grăbim. Trebuie să ajungem la Spiro înainte să se schimbe gărzile.

Artemis aranjă covorul peste gaura din podea.

– I-ai localizat apartamentul?

– Chiar deasupra noastră. Trebuie să urcăm acolo sus și să-i scanăm degetul și retina.

Un zîmbet înflori pe fața lui Artemis. Doar o secundă.

– Scanarea. A, da. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Holly nu mai văzuse niciodată acea expresie pe chipul băiatului. Remuşcare? Oare?

– Îmi ascunzi ceva? îl chestionă ea.

Expresia se evaporă şi în locul ei apăru impenetrabilitatea tipică a lui Artemis.

– Nu, căpitane Short. Nimic. Şi chiar crezi că acum e momentul pentru un interogatoriu?

Holly clătină ameninţător din deget.

– Artemis, dacă îmi faci cumva necazuri în mijlocul unei operaţiuni, să ştii că o să ţin minte!

– Stai liniştită, îi zise Artemis prefăcut. Şi eu.

Apartamentul lui Spiro se afla exact deasupra celulei lui Artemis. În mod normal, ar fi trebuit să fie făcut din acelaşi material ca şi celula lui Artemis. Din nefericire, probabil că lui Spiro nu-i prea surîdea ideea de a fi spionat, aşa că pe teritoriul lui privat nu existau camere.

– Tipic, comentă Foaly. Exemplul tipic de grandoman orbit de putere, căruia nu-i place să-şi expună secretele murdare.

– Cred că se află cineva în faza de negare, zise Holly, focalizînd o rază de Neutrino într-un punct din tavan.

O porţiune de tavan se topi ca un cub de gheaţă într-o cană de ceai fierbinte, scoţînd la iveală stratul de oţel. Bucăţi de metal topit picurau pe covor, pe măsură ce laserul ciopîrţea podeaua. Cînd gaura

deveni suficient de mare, Holly închise pistolul şi scrută spaţiul prin vizorul camerei sale.

Pe ecran nu apăru nimic.

– Comută pe infraroşii.

O mulţime de costume îşi făcură apariţia. Probabil că erau albe.

– Şifonierul. Sîntem în şifonier.

– Perfect, zise Foaly. Trimite-l la culcare.

– Doarme *deja*. E cinci şi douăzeci dimineaţa.

– Păi, atunci asigură-te că n-o să se trezească.

Holly retrase camera din gaura abia făcută şi introduse o capsulă argintie, scoasă din centură.

Foaly îl informă pe Artemis.

– E o capsulă de somn adînc, în caz că te întrebai.

– Gazoasă?

– Nu. Pe bază de curent cerebral.

Artemis devenise curios.

– Continuă.

– În esenţă, scanează undele cerebrale, apoi le multiplică. Tot ce se află prin preajmă rămîne în starea aia pînă se dizolvă capsula.

– Şi nu lasă urme?

– Deloc. Şi nici reacţii adverse. Indiferent cît mă plătesc, eu tot cred că nu mă plătesc suficient.

Holly aşteptă să se scurgă un minut şi numără secundele în ceasul din vizor.

– OK. E gata, asta dacă nu era treaz cînd i-a fost administrată capsula. Să mergem.

Dormitorul lui Spiro era la fel de alb că şi costumele sale, cu excepţia găurii carbonizate din şifonier. Artemis şi Holly trecură peste un covoraş aspru. Şi ieşiră din dulap într-o încăpere care strălucea în întuneric. Mobilier futurist: alb, desigur. Cu spoturi luminoase şi perdele albe peste tot.

Holly se opri puţin să analizeze un tablou ce domina un întreg perete.

– Of, mă scuteşti?!? zise ea exasperată.

Pictura era în ulei. Alb imaculat. Iar pe o plăcuţă de alamă aflată dedesubt se putea citi: *Fantoma zăpezii*.

Spiro se afla în mijlocul unei saltele uriaşe, pierdut între faldurile aşternuturilor de mătase. Holly trase de cearşaf şi îl răsuci pe Spiro pe spate. Pînă şi în somn avea o căutătură pizmaşă, de parcă visele lui erau la fel de mizerabile ca şi preocupările sale zilnice.

– Drăguţ ţip, zise Holly ridicînd cu degetul pleoapa stîngă a lui Spiro.

Camera din cască scană ochiul, stocînd informaţia pe un cip. De acum, era cît se poate de simplu să proiecteze fişierul pe aparatul de scanare al seifului şi să păcălească, aşadar, calculatorul de la intrare.

Dar cu amprentele avea să fie mai complicat. Deoarece, fiind vorba de un scaner pe bază de gel, senzorii aceia micuţi ar fi căutat exact spiralele şi

cutele de pe degetul lui Spiro. Trebuia o imagine tridimensională. Artemis venise cu ideea de a folosi un bandaj cu memorie din latex, asemănător celui pe care îl folosiseră ca să mascheze microfonul său de la gît – un obiect nelipsit din trusele LEP. Nu trebuiau decît să înfăşoare un minut degetul lui Spiro în bandaj, şi ar fi obţinut un mulaj digital. Holly scoase o rolă de bandaj de la centură şi rupse o bucată de zece centimetri.

– N-o să meargă, zise Artemis.

Holly îngheţă. Asta era. Chestia pe care Artemis i-o ascunsese.

– Ce n-o să meargă?

– Memoria de latex. N-o să păcălească gelul aparatului de scanare.

Holly coborî de pe saltea.

– N-am timp de asta acum. *Noi* n-avem timp de asta. Memoria de latex va copia perfect şi ultima moleculă.

Artemis îşi plecă privirea.

– O copie perfectă. Adevărat. Numai că va fi o copie răsturnată. Ca un negativ de fotografie. Liniile mai proeminente ar fi în locul scobiturilor.

– *D'arvit!* înjură Holly.

Noroiosul avea dreptate. Aparatul va citi latexul ca pe o amprentă complet diferită. Obrajii ei ardeau în spatele vizorului.

– Ştiai asta, Noroiosule. Ai ştiut-o de la-nceput.

Artemis nu se obosi să mintă.

– Sînt doar surprins că nimeni altcineva nu şi-a mai dat seama.

– De ce-ai minţit?

Artemis ocoli patul şi apucă mîna stîngă a lui Spiro.

– Pentru că nu am fi putut trece sub nici o formă de aparatul de scanare. E nevoie de degetul adevărat.

Holly pufni.

– Şi ce vrei să-i fac? Să-i tai degetul şi să-l luam cu noi?

Tăcerea lui Artemis era mult mai evidentă decît un răspuns.

– Ce? Vrei să-i tai degetul? Eşti nebun?

Artemis o aşteptă răbdător să se calmeze.

– Ascultă-mă, căpitane. E doar o măsură temporară. Degetul poate fi reataşat, nu-i aşa?

Holly îşi ridică mîinile.

– Taci din gură, Artemis. Nu vreau decît să-ţi ţii gura. Şi eu care credeam că te-ai schimbat! Lupul îşi schimbă părul.

– Patru minute, insistă Artemis. Mai avem patru minute la dispoziţie ca să spargem seiful şi să ne întoarcem. Spiro n-o să simtă nimic.

Holly simţea cum o strînge casca.

– Artemis, o să te omor.

– Gîndeşte-te, Holly. Nu era altă cale. Trebuia să mint în legătură cu planul. Ai fi acceptat, dacă ţi-aş fi spus de la-nceput?

– Nu. Şi nici acum nu accept!

Faţa lui Artemis deveni la fel de albă ca varul de pe pereţi.

– Dar trebuie, căpitane. Nu există altă soluţie!

Holly îl dădu pe Artemis la o parte ca pe o muscă enervantă, şi vorbi în microfonul din cască.

– Foaly, ai auzit toată nebunia asta?

– Pare o nebunie, Holly, dar dacă nu recuperaţi tehnologia aceea, Poporul ar putea pierde ceva mai mult decît un simplu deget.

– Nu pot să cred. Tu de partea cui eşti, Foaly? Nu vreau nici măcar să mă gîndesc la aspectul legal al chestiei ăsteia.

Centaurul nechează.

– Aspectul legal? Sîntem puţin cam departe de ceea ce consideră sistemul a fi legal, căpitane. Asta este o operaţiune secretă. Fără înregistrări şi fără verificări. Dacă s-ar afla ceva din toate astea, am rămîne fără slujbe. Un deget în plus sau în minus, te asigur că nu mai contează.

Holly deschise aerul condiţionat din cască şi îşi răcori fruntea.

– Eşti sigur că o să reuşim, Artemis?

Artemis calculă ceva în minte.

– Da, sînt sigur. Şi, la urma urmei, n-avem altă varianta mai bună decît să încercăm.

Holly se duse în partea cealaltă a saltelei.

– Nu pot să cred că mă gîndesc măcar la una ca asta.

Îi ridică uşor mîna lui Spiro. Bărbatul nu reacţionă. Murmură doar ceva în somn. Ochii lui Spiro nu aveau astîmpăr nici în vis.

Holly îşi scoase arma. Desigur, teoretic era cît se poate de uşor să îndepărtezi un deget şi apoi să-l reataşezi cu ajutorul magiei. Nu exista nici un risc, ba chiar fluxul de magie poate că ar fi înlăturat şi cîteva dintre petele de pe mîna lui Spiro. Dar asta n-avea importanţă. Magia nu trebuia să fie folosită astfel. Artemis manipula încă o dată Poporul ca să-şi atingă scopurile.

– O rază de 15 centimetri, îi zise Foaly în casca din ureche. La o frecvenţă înaltă. E nevoie de o tăieţură precisă. Şi dă-i şi o doză de magie în timp ce faci asta. În caz că vei mai avea nevoie de ceva timp.

În mod ciudat, Artemis îl verifică pe Spiro după urechi.

– Hmm... mormăi el. Inteligent.

– Ce e? şuieră Holly printre dinţi. De data asta ce mai e?

Artemis se retrase.

– Nimic important. Poţi să continui.

Termenul limită pentru o vindecare ca la carte era de patru minute. După aceea nu exista nici un fel de garanţie că degetul ar mai putea fi reataşat. Pielea s-ar fi refăcut, dar muşchii şi terminaţiile nervoase ar fi putut fi respinse de organism.

O scînteiere roşiatică i se reflectă în vizorul căştii, atunci cînd raza-laser izbucni din vîrful pistolului.

– O singură lovitură, zise Artemis. Precisă.

Holly îl fixă cu privirea.

– Să nu te-aud, Noroios mic. Nici măcar un cuvinţel. Şi, mai ales, nici măcar un sfat.

Artemis se dădu înapoi. Anumite bătălii fuseseră cîştigate printr-o retragere.

Cu ajutorul arătătorului şi al degetului mare de la mîna stîngă, Holly făcu un laţ în jurul degetului mare al lui Spiro. Răspîndi un jet delicat de magie în mîna bărbatului. În cîteva secunde, pielea se întinse, nervii dispărură şi tonusul muscular îşi reveni.

– Filtru, zise ea în microfon. Raze-X.

Filtrul se activă şi, dintr-odată, totul deveni transparent. Inclusiv mîna lui Spiro. Oasele şi articulaţiile se vedeau cît se poate de clar pe sub piele. Dar cum ei nu aveau nevoie decît de amprentă, aveau să taie la încheietura degetului. Era şi-aşa destul de greu să reataşezi un deget, fără să mai punem la socoteală şi articulaţia.

Holly inspiră adînc. Capsula de somn adînc era mult mai eficientă decît orice anestezic. Spiro n-ar fi simţit nici cea mai mică urmă de durere. Tăie. O rană mică se închidea pe măsură ce tăietura avansa. Nu curse nici măcar o picătură de sînge.

Artemis înfăşură degetul într-o batistă din şifonierul lui Spiro.

– Bine lucrat, zise el. Să mergem.Timpul se scurge.

Artemis şi Holly coborîră prin gaura din şifonier pînă la etajul optzeci şi cinci. Coridorul de la etajul ăsta măsura aproape doi kilometri, iar şase gărzi patrulau în permanenţă de-a lungul lui, în echipe. Echipele erau astfel coordonate, încît una dintre ele să aibă în permanenţă seiful sub ochi. Coridorul seifului avea nouăzeci de metri lungime şi era nevoie de optzeci de secunde ca să-l străbaţi. La sfîrşitul celor optzeci de secunde, o altă pereche de gărzi apărea de după colţ. Din fericire, doi dintre paznici vedeau lucrurile într-o lumină puţin diferită, în dimineaţa asta.

Foaly le dădu semnalul.

– E-n ordine. Băieţii noştri tocmai se apropie de colţ.

– Eşti sigur că sînt ei? Gorilele astea arată toate la fel: capete mici şi fără gît.

– Sînt sigur. Semnele lor îmi apar cît se poate de clar.

Holly îi pictase pe Pex şi Chips cu o ştampilă folosită, în general, la vamă pentru vize invizibile. Ştampila strălucea portocaliu atunci cînd era văzută printr-un filtru cu infra-roşii.

Holly îl împinse pe Artemis pe uşă în faţa ei.

– OK. Du-te. Şi fără comentarii sarcastice.

Avertismentul era inutil. Pînă şi Artemis Fowl înţelegea că nu e tocmai nimerit să fii sarcastic într-un moment atît de periculos al planului.

Băiatul alergă pe coridor drept spre cei doi paznici uriaşi. Prin jachetele lor, pe la subsuori, se vedeau nişte protuberanţe. Arme, fără-ndoială. Din acelea mari, cu multe gloanţe.

– Eşti sigură că i-ai hipnotizat? o întrebă el pe Holly, care plutea pe deasupra.

– Desigur. Creierul lor era atît de gol, încît a fost ca şi cum ai scrie ceva cu o bucată de cretă pe o tablă ştearsă. Dar aş putea să-i împietresc, dacă vrei.

– Nu, zise Artemis trăgîndu-şi sufletul. Fără urme. Nu trebuie să lăsăm nici o urmă.

Pex şi Chips se apropiau, discutînd despre performanţele diferiţilor eroi.

– Căpitanul Hook e cel mai tare, zise Pex. O să-i înroşească fundul lui Barney ăla al tău.

Chips oftă.

– Dar nu-nţelegi. E vorba de valoare. Problema nu e cine snopeşte mai multe funduri.

Trecură exact pe lîngă Artemis fără să-l vadă. Holly îi hipnotizase, astfel încît să nu observe altceva în afară de lucrurile care se aflau în mod obişnuit la acest etaj, decît dacă li se arăta în mod explicit.

Se aflau în faţa tastaturii din perete. Aveau la dispoziţie aproximativ patruzeci de secunde pînă

cînd următoarea echipă de bodyguarzi urma să apară. Cei care nu fuseseră hipnotizaţi.

– Patruzeci de secunde, Holly. Ştii ce ai de făcut.

Holly îşi potrivi învelişul termic din costum la temperatura camerei. Asta ar fi păcălit razele laser ce străjuiau uşa seifului. Apoi îşi trecu aripile pe viteză mică. Altfel, ar fi putut activa dispozitivul sub presiune de dedesubt. Se propulsă înainte, pe lîngă perete, acolo unde dispozitivele din cască nu identificau nici un fel de senzori. Dispozitivul sub presiune vibra din pricina deplasării curenţilor de aer, dar nu suficient de tare încît să activeze senzorii.

Artemis îi urmărea mişcările cu încordare.

– Grăbeşte-te, Holly. Mai sînt douăzeci de secunde.

Holly mormăi ceva ce nu poate fi reprodus, întinzîndu-se către uşă.

– Dosarul video Spiro numărul trei, zise ea şi computerul din cască îi afişă imaginea în care Spiro tasta codul seifului. Repetă mişcările lui Spiro şi, înăuntru, şase pistoane metalice se retraseră, permiţînd uşii solide să se deschidă. Toate alarmele externe se închiseră automat. Cea de-a doua uşă se arăta neclintită în faţă. Trei leduri roşii erau aprinse în caseta de securitate de alături. Nu mai aveau de trecut decît trei obstacole. Dispozitivul cu gel pentru amprente, aparatul de scanare a retinei şi activatorul vocal.

Operaţiunea era prea complicată pentru a mai transmite comenzi vocale. Iar computerele lui Foaly mai greşeau din cînd în cînd, chiar dacă acesta susţinea teoria erorii magice. Holly desfăcu învelişul Velcro care acoperea panoul de comandă al minicomputerului de la mînă.

Întîi, proiectă o imagine tridimensională a retinei lui Spiro la o înălţime de un metru şaptezeci. Aparatul de scanare trimise o rază care să verifice imaginea. Convins de veridicitatea impulsului primit, deblocă prima încuietoare. Unul dintre ledurile roşii deveni verde.

Următorul pas era activarea fişierului audio care să păcălească activatorul vocal. Dispozitivul acesta era foarte sofisticat şi nu putea fi înşelat, folosindu-se o înregistrare. O înregistrare umană, adică. Microfoanele digitale ale lui Foaly făceau nişte copii care nu puteau fi deosebite de original. Pînă şi viermii, care au corpul acoperit în întregime de urechi, ar fi fost atraşi de sunetul de împerechere al unei femele, emis de una dintre înregistrările lui Foaly. De fapt, în momentul de faţă chiar se afla în negocieri cu nişte elfi colecţionari de insecte asupra drepturilor de autor pentru o asemenea aparatură.

Holly dădu drumul înregistrării în speakerul din cască.

– Jon Spiro. Eu sînt şeful, aşa că deschide repede.

Alarma numărul doi se dezactivă. Încă un led verde.

– Scuză-mă, căpitane, zise Artemis cu o umbră de teamă în glas. Aproape că ne-a expirat timpul.

Scoase degetul din batistă şi se duse lîngă Holly în cercul roşu desenat pe podea. Artemis presă degetul în gelul aparatului de scanare. Gelul se scurse între liniile şi crestăturile amprentei. Ledul de la alarmă deveni verde. Funcţionase. Bineînţeles că funcţionase. La urma urmei, degetul era veritabil.

Dar nu se mai întîmplă nimic altceva. Uşa nu se deschise.

Holly îl lovi pe Artemis în umăr.

– Deci? Am intrat?

– Se pare că nu. Şi să ştii că, dacă mă loveşti, nu mă voi concentra mai bine.

Artemis se uită la cutia dispozitivului. Oare ce-i scăpase? „Gîndeşte, băiete, gîndeşte. Pune creierul ăla renumit la treabă." Se apropie de cea de-a doua uşă, schimbîndu-şi centrul de greutate de pe piciorul stîng. Sub el, cercul roşu scîrţîi.

– Desigur! exclamă băiatul.

O apucă pe Holly şi o îmbrăţişă strîns.

– Nu e un semn roşu oarecare, îi explică el în grabă. E sensibil la greutate.

Artemis avea dreptate. Greutatea lui şi a lui Holly era suficient de apropiată de cea a lui Spiro, lucru care păcăli dispozitivul. Un dispozitiv

mecanic, evident – pentru că un computer nu s-ar fi înşelat niciodată.

Cea de-a doua uşă li se deschise la picioare.

Artemis îi dădu degetul lui Holly.

– Du-te, zise el. Timpul lui Spiro se scurge. Vin după tine.

Holly luă degetul.

– Şi dacă n-o să vii?

– Atunci aplicăm planul B.

Holly dădu încet din cap.

– Să sperăm că n-o să fie nevoie.

– Să sperăm.

Artemis intră grabnic în seif. Nici nu luă în seama averea însumată în bijuterii şi cecuri la purtător. Se duse ţintă către temniţa din plexiglas a Cubului. În faţa lui erau doi zdrahoni care blocau drumul. Ambii purtau măşti de oxigen şi erau nefiresc de liniştiţi.

– Mă scuzaţi, domnilor. Va supăraţi dacă împrumut şi eu Cubul domnului Spiro?

Nici unul nu răspunse. Nici măcar nu ridicară din sprînceană. Asta era, fără-ndoială, din cauza gazului paralizant din tuburile de oxigen, obţinut dintr-un amestec de venin al păianjenilor peruvieni. Gazul avea compoziţia chimică a unui balsam folosit de sud-americani pe post de anestezic.

Artemis introduse codul pe care Foaly i-l dicta în ureche, şi caseta de plexiglas se deschise. Cele

patru laturi ale cutiei se coborîră, lăsînd neprotejat C Cubul. Întinse mîna după el...

Dormitorul lui Spiro

Holly se cățără înapoi în dormitor prin gaura din șifonier. Industriașul se afla în aceeași poziție în care-l lăsase și respira normal. Cronometrul din vizorul lui Holly arăta 3.57 și continua să numere. La fix.

Holly desfăcu delicat degetul din batistă și îl așeză alături de restul degetelor. Simțea mîna lui Spiro rece și bolnăvicioasă. Folosi filtrul de amplificare pentru a se concentra asupra degetului. După cîte își dădea seama, cele două jumătăți fuseseră aranjate.

– Vindecă, zise ea, și ploaia de scîntei magice îi țîșni din vîrful degetelor, inundînd degetul lui Spiro.

Firicele de scîntei albastre cusură părțile de epidermă, țesuturi noi ieșind la iveală pentru a masca tăietura. Degetul începu să vibreze și să se umfle. Aburii ce ieșeau din pori înconjurară mîna lui Spiro într-o pîclă. Mîna i se zgîlții violent și șocul îi străbătu pieptul osos. Spatele lui Spiro se arcui atît de tare, încît Holly crezu că o să-i plesnească. Apoi, industriașul se prăbuși pe pat. Inima nu înceta să-i bată pe toată durata procesului.

Cîteva scîntei se rostogoliră pe corpul lui Spiro, ca niște pietricele de prundiș, și se îndreptară către zona din spatele urechilor, exact unde se uitase Artemis mai devreme. Curioasă, Holly dădu la o parte o ureche și scoase la iveală o cicatrice în formă de semilună, care fu ștearsă cît ai clipi de scînteile magice. Cealaltă ureche avea și ea o cicatrice asemănătoare.

Holly mări imaginea cu ajutorul dispozitivului din vizorul căștii.

– Foaly, de la ce sînt astea?

– Operații, îi răspunse centaurul. Poate că prietenul nostru Spiro și-a făcut vreun lifting facial. Sau poate...

– Sau poate că nu e Spiro, completă Holly, comutînd pe canalul lui Artemis. Artemis, nu este Spiro. E o sosie. Mă auzi? Răspunde, Artemis.

Artemis nu-i răspunse. Ori nu voia, ori nu putea.

Seiful

Artemis întinse mîna după Cub și un perete fals se dădu la o parte, activat pneumatic. În spatele lui se aflau Jon Spiro și Arno Blunt. Zîmbetul lui Spiro era atît de larg, încît ar fi putut să înghită în întregime o felie de pepene.

Bătu din palme, iar bijuteriile îi zăngăniră.

– Bravo, maestre Fowl. Unii dintre noi se îndoiau că o să ajungi atît de departe.

Blunt scoase o bancnotă de o sută de dolari din portofel şi i-o dădu lui Spiro.

– Mulţumesc mult, Arno. Sper că asta o să te înveţe minte să nu mai pariezi împotriva casei.

Artemis dădu gînditor din cap.

– În dormitor... era o dublură.

– Da. Vărul meu, Costa. Avem acelaşi chip – încă vreo două operaţii şi vom fi ca doua picături de apă.

– Aşadar, ai setat aparatul să-i accepte amprenta?

– Doar pentru o noapte. Voiam să văd cît de departe o să ajungi. Eşti un puşti extraordinar, Arty. Nimeni n-a mai reuşit să pătrundă pînă acum în seif. Şi ai fi uimit să afli cîţi profesionişti au încercat. Există cîteva erori în sistemul meu pe care oamenii de la departamentul de securitate vor trebui să le verifice. Dar cum ai intrat, de fapt, aici? Se pare că nu e şi Costa cu tine.

– Secret de serviciu.

Spiro coborî de pe o platformă joasă.

– Oricum nu contează. O să revedem înregistrările. E imposibil să nu fi uitat vreo cîteva camere neacoperite. Un lucru e sigur: te-a ajutat cineva. Vezi dacă are vreo cască în ureche, Arno.

Blunt descoperi casca din ureche în mai puţin de cinci secunde. O scoase triumfător şi o zdrobi sub gheată.

Spiro oftă.

– Sînt sigur că acea minune electronică valora mai mult decît o să cîştigi tu vreodată, Arno. Nici nu ştiu de ce te mai ţin pe-aici. Chiar nu ştiu.

Blunt făcu o grimasă. Dinţii lui erau din plexiglas, pătaţi pe jumătate cu un gel albastru. O macabră maşinărie de distrugeri.

– Îmi pare rău, domnu' Spiro.

– Chiar o să-ţi pară rău, prietene greu încercat de dentişti, zise Artemis. Pentru că Butler vine după tine.

Blunt se dădu involuntar un pas înapoi.

– Să nu crezi că mă sperie tot circul ăsta. Butler este mort. L-am văzut prăbuşindu-se.

– Prăbuşit, poate. Dar l-ai văzut cu adevărat murind? Dacă îmi aduc bine aminte, imediat după ce l-ai împuşcat, te-a împuşcat şi el pe tine.

Blunt îşi pipăi copcile de la tîmplă.

– O lovitură la noroc.

– La noroc? Butler este un trăgător de elită. Eu nu prea i-aş spune chestia asta în faţă.

Spiro rîse încîntat.

– Puştiul încearcă să te zăpăcească, Arno. Are doar treisprezece ani şi deja te joacă pe degete. Controlează-te, omule! Se presupune că eşti un profesionist.

Blunt încercă să se adune, dar fantoma lui Butler îl bîntuia încă.

Spiro scoase C Cubul din cutiuţă.

– E amuzant, Arty. Toate discuţiile astea dure şi replicile spirituale sînt simple vorbe-n vînt. Am cîştigat din nou. Te-am păcălit. Totul a fost doar un joc. Distracţie. Mică ta acţiune a fost foarte educativă pentru mine. Deşi un pic patetică. Dar acum trebuie să-nţelegi că s-a sfîrşit. Eşti pe cont propriu, iar eu nu mai am timp de joacă!

Artemis oftă – întruchiparea înfrîngerii.

– Ai făcut toate astea doar ca să-mi dai o lecţie, nu-i aşa? Ca să-mi arăţi mie cine-i şeful.

– Exact. Unora le ia ceva mai mult să-nţeleagă. Am descoperit următorul fapt: cu cît e mai deştept inamicul, cu atît e mai mare satisfacţia. Trebuia să-ţi dai seama că nu eşti pe măsura mea înainte să faci ceea ce ţi-am cerut.

Spiro îşi postă mîna osoasă pe umărul lui Artemis. Artemis simţea cît de greu îi atîrnau bijuteriile.

– Acum ascultă-mă cu atenţie, puştiule. Vreau să deblochezi Cubul. Gata cu linguşirile. N-am mai întîlnit pînă acum nici un obsedat de computere care să nu-şi lase o portiţă de scăpare. Ori deschizi frumuseţea asta acum, ori îmi pierd răbdarea. Şi, crede-mă, nu vrei să se întîmple aşa ceva.

Artemis luă Cubul cu ambele mîini şi se holbă la ecranul plat. Asta era faza cea mai delicată a planului său. Spiro trebuia să creadă că dejucase încă o dată planurile lui Artemis Fowl.

– Fă-o, Arty! Fă-o acum!

Artemis își trecu mîna peste buzele uscate.

– În regulă. Am nevoie de un minut.

Spiro îl bătu pe umăr.

– Sînt un om generos. Îți acord două.

Îi făcu semn din cap lui Blunt.

– Fii cu ochii în patru, Arno. Nu vreau ca micuțul nostru prieten să mai pună la cale vreun complot.

Artemis se așează la o masă din oțel solid și demontă Cubul. Mînui cu dibăcie un mănunchi de fibră optică, pe care îl îndepărtă. Filtrul de blocare a razelor LEP. În mai puțin de un minut, Cubul era din nou montat.

Ochii lui Spiro se măriră de bucurie, în timp ce prin minte îi țopăiau visele de mărire și putere.

– Vești bune, Arty. Nu accept decît vești bune.

Artemis era și mai supus acum, de parcă situația în care se afla îi tăiase de tot avîntul.

– L-am reparat. Funcționează. Cu excepția...

Spiro clătină din mîini. Brățările îi zornăiră de parcă ar fi fost un șarpe cu clopoței.

– Cu excepția?!? Ar fi bine să fie genul de excepție neînsemnată.

– E un fleac. De-abia dacă merită menționat. A trebuit să îl comut pe versiunea 1.0. Versiunea 1.2 era codată exclusiv pe vocea mea; versiunea 1.0 nu e așa complicată, dar îl face să fie un pic mai temperamental.

– Temperamental? Ești o cutie, nu bunică-mea, Cubule.

– Nu sînt o cutie! zise Foaly – noua voce a Cubului, datorită filtrului înlăturat. Sînt o splendoare de inteligenţă artificială. Trăiesc, deci învăţ.

– Vezi ce-ncercam să-ţi spun? zise Artemis şovăitor.

Centaurul era cît pe ce s-o dea în bară. Spiro nu trebuia să suspecteze nimic în acest stadiu.

Spiro se holbă la Cub ca la cine ştie ce slugă umilă.

– O faci pe interesantul cu mine, domnule?

Cubul nu răspunse.

– Trebuie să-i spui pe nume, îi explică Artemis. Altfel îţi va răspunde fără pauze.

– Şi care-i numele lui?

Juliet folosea adesea expresia *„ihî"*. Însă Artemis nu utiliza niciodată asemenea exclamaţii colocviale. Totuşi, în momentul de faţă ar fi fost în stare să o facă.

– Se numeşte: Cub!

– Ei bine, Cubule, o faci pe interesantul cu mine?

– Fac orice-mi permite procesorul.

Spiro îşi frecă mîinile cu o bucurie copilăroasă, în timp ce bijuteriile îi sclipeau ca valurile în asfinţit.

– Ei bine, hai să încercăm frumuseţea asta! Cubule, poţi să-mi spui dacă există sateliţi care monitorizează clădirea?

Foaly tăcu cîteva clipe. Artemis şi-l imagina cercetîndu-şi sateliţii pe ecran.

– Momentan, doar unul. Deşi, judecînd după urmele ionice, clădirea asta a fost bombardată cu mai multe raze decît Millennium Falcon.

Spiro îi aruncă o privire lui Artemis.

– Are nişte deficienţe la cipul de personalitate, explică băiatul. De-aia l-am şi întrerupt. Dar putem s-o rezolvăm oricînd.

Spiro dădu din cap. Nu-şi dorea ca geniul lui tehnologic personal să aibă personalitatea unei maimuţe.

– Şi, gruparea aia LEP, Cubule? întrebă el. Mă supravegheau cînd am fost în Londra. Mă mai urmăresc?

– LEP? Dar ăsta-i un satelit al televiziunii libaneze, zise Foaly, urmînd instrucţiunile lui Artemis. Emisiuni sportive, în general. Dar raza lor de acţiune nu este atît de mare.

– În regulă. Dă-i încolo, Cubule! Vreau să ştiu numărul de serie al satelitului care mă supraveghează acum.

Foaly îşi consultă monitorul.

– O... stai să văd. Statele Unite, proprietatea Guvernului Federal, numărul ST1147W.

Spiro îşi încleştă pumnii.

– Aşa e! Corect! Întîmplător, mă aflam şi eu în posesia acestei informaţii. Cubule, ai trecut testul.

Miliardarul ţopăia prin laborator, dînd în mintea copiilor din cauza lăcomiei.

– Dragă Arty, de cînd aşteptam aşa ceva! Pe bune, mă simt de parcă mi-aş pune smochingul şi-aş pleca la balul de absolvire.

– Într-adevăr.

– Nici nu ştiu de unde să-ncep. Să produc bani? Sau să-i fur de la alţii?

Artemis se străduia să zîmbească.

– Lumea e la picioarele tale.

Spiro ciocăni Cubul cu blîndeţe.

– Exact aşa e. Şi am de gînd să iau tot ce îmi oferă.

Pex şi Chips apărură în uşa seifului cu armele scoase.

– Domnule Spiro, se bîlbîi Pex, este cumva vreun exerciţiu?

Spiro rîse.

– O, iată şi cavaleria. După o eternitate. Nu, nu este un exerciţiu. Şi tare mi-aş dori să ştiu cum a trecut de voi drăguţul de Artemis!

Musculoşii se holbau la Artemis, de parcă ar fi căzut din cer. De fapt, aşa şi era pentru minţile lor hipnotizate.

– Nu ştim, domnule Spiro. Nu l-am văzut deloc. Dacă vreţi, îl scot la o plimbare şi o să aibă un mic accident.

Spiro rîse. Un hohot scurt şi dezgustător.

– Am o nouă expresie pentru voi, nătîngilor. „Irecuperabil." Adică, aşa ca voi. Nu ca el. Cel puţin, momentan. Aţi priceput? Aşa că, staţi la

locurile voastre şi arătaţi-vă muşchii! Altfel, s-ar putea să vă înlocuiesc cu vreo două gorile mai arătoase.

Spiro privea lung ecranul Cubului, de parcă n-ar mai fi existat altcineva prin preajmă.

– Presupun că mai am încă vreo douăzeci de ani de trăit. După aceea, totul poate să se ducă naibii, în ceea ce mă priveşte. Nu am familie, nu am moştenitori. Deci nu mă interesează să construiesc pentru viitor. O să exploatez planeta asta pînă la ultima picătură. Iar cu ajutorul Cubului voi putea face tot ce vreau oricui am chef.

– Eu ştiu care ar fi primul lucru pe care l-aş face, zise Pex.

Întreaga sa figură părea mirată de ce îi ieşise pe gură.

Spiro amuţi. Nu era obişnuit să fie întrerupt în mijlocul discursului.

– Şi ce-ai face tu, nătîngule? întrebă el. Ţi-ai cumpăra o bucăţică din La'mpinge tava ?

– I-aş termina pe cei de la Phonetix. De ani de zile îşi tot bagă nasul prin treburile de la Spiro Industries.

Un moment electrizant. Nu numai pentru că Pex avusese o idee, ci şi pentru că, de fapt, era una bună.

Ochii lui Spiro scînteiară.

– Phonetix. Îi urăsc pe indivizii ăia. Nimic nu-mi va oferi o satisfacţie mai mare decît să distrug adunătura aia de imbecili. Dar cum?

Acum era rîndul lui Chips.

– Am auzit că tocmai lucrează în secret la un nou sistem de telecomunicaţii. Un nou tip de baterie performantă sau aşa ceva.

Spiro se cruci. Întîi Pex, şi acum Chips. În curînd, cine ştie, poate că aveau să-nveţe şi să citească. Totuşi...

– Cubule, zise Spiro. Vreau să accesezi baza de date a celor de la Phonetix. Copiază toate planurile proiectelor în curs de dezvoltare.

– Nu se poate, barosane. Phonetix are un sistem cu circuit închis. Nu există internet în Departamentele lor de cercetare şi dezvoltare. Iar eu am nevoie de conexiune.

Euforia lui Spiro dispăru. Îl încolţi pe Artemis.

– Ce naiba zice acolo?

Artemis tuşi zgomotos.

– Cubul nu poate scana un sistem închis decît dacă senzorul multifuncţional este conectat la acel computer sau se află măcar în apropierea lui. Cei de la Phonetix sînt atît de paranoici în privinţa hackerilor, încît accesul în laboratoarele lor de cercetare şi dezvoltare este complet limitat. Un adevărat buncăr. Nu au nici măcar e-mail. Ştiu pentru că eu însumi am încercat şmecheriile asta de cîteva ori.

– Dar Cubul a scanat satelitul, nu-i aşa?

– Dar satelitul emite semnale. Şi, dacă emite semnale, atunci Cubul îi poate lua urma.

Spiro își răsuci brățara cu inițiale de la mînă.

– Deci asta înseamnă că ar trebui să mergem pînă la Phonetix.

– Eu nu ți-aș recomanda. Riști cam mult doar de dragul unei răzbunări personale.

Blunt făcu un pas înainte.

– Mă duc eu, domnule Spiro. O să aduc eu planurile alea.

Spiro înghiți un pumn de vitamine, dintr-un tub pe care-l purta la centură.

– Drăguț din partea ta, Arno. Dar n-o să dau Cubul pe mîna nimănui altcuiva. Cine știe cum îl poate tenta? Cubule, poți să dezactivezi sistemul de alarmă de la Phonetix?

– Crezi că un dorf poate să-și facă o gaură în dosul pantalonilor?

– Ce?!?

– Ă... nimic. Termeni de specialitate. N-ai înțelege. Deja am dezactivat sistemul de alarmă de la Phonetix.

– Și gardienii? Poți să-i scoți și pe ei din circuit, Cubule?

– *No problemo*. Pot activa de la distanță măsurile interne de securitate.

– Adică?

– Rezervoarele de vapori din aparatele de aer condiționat. Gaz paralizant – care e ilegal, de altfel, în Chicago. Dar într-o manieră inteligentă, fără efecte ulterioare, fără urme. Și apoi, calea-i liberă.

Spiro croncăni.

– Paranoicii ăştia de la Phonetix. Arată-le ce poţi, Cubule!

– Noapte bună! zise Foaly cu o încîntare cît se poate de reală.

– Bun. Acum, între noi şi proiectele celor de la Phonetix nu mai stă decît un calculator codat, Cubule.

– Mă faci să rîd. Încă nu s-a inventat unitatea de timp care să măsoare cît de repede voi sparge harddiskul celor de la Phonetix.

Spiro îşi prinse Cubul la centură.

– Ştii ce? Începe să-mi placă de tipul ăsta.

Artemis făcu un ultim apel, încercînd să pară sincer.

– Domnule Spiro, eu tot nu cred că e o idee bună să faceţi asta.

– Bineînţeles că nu crezi, zise Jon Spiro rîzînd zgomotos şi se îndreptă către uşă. De-aia te şi iau cu mine.

LABORATOARELE DE CERCETARE ŞI DEZVOLTARE ALE COMPANIEI PHONETIX, ZONA INDUSTRIALĂ A ORAŞULUI CHICAGO

Spiro alese un Lincoln din garajul său. Era un model din anii 1990, cu număr de înmatriculare fals. Îl folosea adesea atunci cînd era cazul să

evadeze. Era destul de vechi, încît să nu bată prea tare la ochi, şi chiar dacă poliţia ar fi reuşit să vadă plăcuţele de înmatriculare, tot nu le-ar fi folosit la nimic.

Blunt parcă peste drum de intrarea principală a laboratoarelor de cercetare-dezvoltare ale Phonetix. În spatele uşii de sticlă, se putea zări gardianul de serviciu care stătea la birou. Arno scoase un binoclu ultimul tip din torpedo. Se uită la paznic.

– Doarme ca un prunc, îi înştiinţă el.

Spiro îl lovi în umăr.

– Perfect. Avem la dispoziţie mai puţin de două ore. Reuşim?

– Dacă acest Cub e aşa de bun pe cît pretinde, atunci într-un sfert de oră s-a rezolvat.

– Este un aparat, zise Artemis rece. Nu unul dintre angajaţii tăi umflaţi cu steroizi.

Blunt se uită peste umăr. Artemis stătea pe bancheta din spate, strivit între Pex şi Chips.

– Dintr-odată ai devenit foarte curajos.

Artemis ridică din umeri.

– N-am nimic de pierdut. La urma urmei, nu cred că poate fi mai rău de-atît.

Alături de uşa rotativă se afla şi una normală. Cubul dezactivă soneria, permiţînd grupului de intruşi să pătrundă în hol. Nu ţiui nici o alarmă

şi nici o armată de paznici nu se îndreptă către ei să-i reţină.

Spiro păşi încrezător pe coridor, încurajat de noua sa jucărie tehnologică şi de gîndul că-i va scoate din afaceri pe cei de la Phonetix. Liftul de serviciu nu opuse nici el rezistenţă Cubului, iar Spiro şi compania coborîră către laboratorul subteran.

– Mergem sub pămînt, chicoti Pex. Dedesubt, unde sînt oasele dinozaurilor. Ştiaţi că după miliarde de ani bălegarul dinozaurilor se transformă în diamante?

În mod normal, o astfel de remarcă ar fi fost cît se poate de dezgustătoare. Dar Spiro era în toane bune.

– Nu, nu ştiam asta, Pex. Poate că ar trebui să te plătesc în bălegar.

Pex hotărî că e mai bine pentru veniturile lui să-şi ţină gura de acum înainte.

Laboratorul era protejat de un aparat de scanare digitală. Nici măcar nu exista gel coloidal. Era cît se poate de simplu pentru Cub să scaneze amprenta de pe folia metalică şi apoi să o proiecteze la loc pentru a fi analizată de senzori. Nu exista nici măcar un cod secundar de întărire.

– Floare la ureche, croncăni Spiro. Ar fi trebuit să fac asta mai demult.

– Cîteva mulţumiri n-ar strica, zise Foaly incapabil să-şi înăbuşe mîndria. În definitiv, doar eu am

făcut posibil accesul în clădire şi tot eu i-am scos din peisaj pe gardieni.

Spiro se uită la Cub.

– Să fii mulţumit că nu te transform într-un morman de fier vechi – ăsta-i modul meu de a-mi arăta recunoştinţa.

– Mda, cu plăcere, bombăni Foaly.

Arno Blunt verifică monitoarele de supraveghere. În toată clădirea, gardienii zăceau fără cunoştinţă, ba chiar unul dintre ei cu un sandvici cu şuncă în gură.

– Trebuie să recunosc, domnule Spiro. E tare faza! Cei de la Phonetix vor achita pînă şi factura pentru gazul paralizant.

Spiro se uită spre tavan. Cîteva beculeţe roşii de la camerele de supraveghere pîlpîiau în umbră.

– Cubule, va trebui să dăm o raită şi pe la încăperea de monitorizare, în drum spre ieşire?

– Nu va fi nevoie, zise Foaly, actorul conştiincios. V-am şters de pe înregistrările video.

Artemis atîrna ţinut de subsuori între Pex şi Chips.

– Trădătorule, murmură el. Eu ţi-am dat viaţă, Cubule. Eu sînt cel care te-a creat.

– Ei, Fowl, poate că semăn prea mult cu tine. *Aurum potestas est*. Aurul putere este. Eu aplic doar ce m-ai învăţat.

Spiro mîngîie drăgăstos Cubul.

– Iubesc jucăria asta. Este exact fratele pe care mi l-am dorit şi nu l-am avut.

– Dar eu credeam că aveţi un frate, zise Chips buimăcit – nimic neobişnuit pentru el.

– Bine... zise Spiro. Este de fapt un frate care-mi şi place.

Serverul de la Phonetix se afla în mijlocul laboratorului. Hardul semăna cu un adevărat bloc de piatră, încolăcit de o mulţime de cabluri ce arătau ca nişte pitoni.

Spiro îşi desfăcu „prietenul" de la centură.

– Unde trebuie să te aşez, Cubule?

– Postează-mă pe capacul serverului, şi senzorul multifuncţional îşi va face treaba.

Spiro se supuse şi, în cîteva secunde, schiţele umpleau ecranul mititel al C Cubului.

– Sînt ale mele, cotcodăci victorios Spiro, cu pumnii încleştaţi. Ăsta-i ultimul ticălos de e-mail referitor la valoarea acţiunilor, pe care-l mai iau de la ei.

– Descărcare completă, zise Foaly mîndru de sine. Avem toate proiectele celor de la Phonetix pe o perioadă de zece ani.

Spiro strînse Cubul la piept.

– Minunat! Acum pot să lansez propria versiune a telefonului Phonetix înaintea lor şi să mai fac vreo cîteva milioane în plus, înainte de a pune iar Cubul la treabă.

Atenţia lui Arno fusese atrasă de monitoarele de supraveghere.

– Ă... domnule Spiro, cred că avem o situaţie.

– O situaţie? mîrîi Spiro. Ce-nseamnă asta? Nu mai eşti în armată, Blunt. Exprimă-te şi tu în limba engleză.

Neozeelandezul ciocăni într-un ecran de parcă asta ar fi schimbat imaginile.

– Adică, avem o problemă. Una mare.

Spiro îl prinse de umeri pe Artemis.

– Ce-ai mai făcut, Fowl? E cumva...

Dar acuzaţia îi muri pe buze.

– Ochii tăi. Ce s-a-ntîmplat cu ei? Nu sînt la fel.

Artemis îl gratulă cu cel mai bun zîmbet demonic al său.

– Sînt aşa ca să te văd mai bine, Spiro.

În holul de la Phonetix, gardianul de serviciu îşi revenise brusc în fire. Era Juliet. Trase cu ochiul pe sub cozorocul şepcii împrumutate, ca să fie sigură că Spiro nu lăsase pe nimeni în coridor.

După ce Artemis fusese prins în seif, Holly şi Juliet zburaseră la Phonetix, ca să pună în aplicare planul B.

Evident că nu se folosise nici un gaz paralizant; asta pentru că nu existau decît doi paznici. Unul era la toaletă, iar celălalt patrula la etajele superioare. Totuşi, Spiro n-avea de unde să ştie asta. Era mult

prea ocupat să se delecteze cu imaginile lui Foaly, în care paznici sforăiau în toata clădirea, imagini obţinute datorită unei cleme aplicate sistemului video al celor de la Phonetix.

Juliet ridică receptorul telefonului de pe birou şi formă trei cifre: 9... 1... 1...

Spiro îşi întinsese cu grijă degetele în ochiul lui Artemis şi îi scoase camera-iris. O studie cu atenţie şi observă micro circuitele de pe partea concavă.

– Chestia asta este electronică, murmură el. Uimitor! Ce este?

Artemis îşi înlătură o lacrimă din ochi.

– Nu este nimic. Şi nici n-a fost vreodată aici. Aşa cum nici eu n-am fost vreodată aici.

Ochii lui Spiro se umplură de duşmănie.

– Ba ai fost aici, Fowl, şi n-o să mai pleci de-aici.

Blunt îl bătu uşor pe umăr pe patronul său. Un gest de o familiaritate strigătoare la ceruri.

– Şefu', domnule Spiro. Trebuie să vedeţi chestia asta.

Juliet îşi dezbrăcă jacheta cu însemnele celor de la paza companiei Phonetix. Pe dedesubt, purta uniforma echipei de intervenţie a Departamentului de Poliţie din Chicago. Ar fi putut apărea complicaţii în laboratoarele de cercetare şi dezvoltare, şi era de datoria ei să se asigure că Artemis nu va păţi

nimic. Se ascunse după un stîlp de susţinere din hol şi aşteptă sirenele.

Spiro se holba la monitoare. Imaginile se schimbaseră. Nu mai existau gardieni dormitînd prin clădire. În schimb, pe ecran rula o imagine cu Spiro şi amicii săi care intrau prin efracţie în compania Phonetix. Exista, însă, o diferenţă majoră: Artemis nu apărea sub nici o formă pe ecran.

– Ce se întîmplă, Cubule? bolborosi Spiro. Ai spus că ne vei şterge imaginile de pe casete.

– Am minţit. Cred că e din cauza laturii temperamentale a personalităţii mele, pe care o experimentez.

Spiro izbi Cubul de pămînt. Rămase intact.

– Polimer solid, zise Artemis, ridicînd minicomputerul. Greu de spart.

– Spre deosebire de tine, i-o întoarse Spiro.

Artemis părea o păpuşă între Pex şi Chips.

– Încă nu te-ai prins? Apăreţi toţi pe înregistrări. Cubul lucrează pentru mine.

– Mare scofală! Şi ce dacă apărem pe înregistrări! Nu trebuie decît să mergem în biroul de pază şi să luam casetele.

– N-o să fie chiar atît de uşor.

Spiro încă mai credea că are şanse de scăpare.

– Şi, mă rog, de ce? Cine o să mă oprească? Drăguţul de tine?

Artemis îi arătă ecranul.

– Nu. Drăguţii de ei.

Cei de la Departamentul de Poliţie al oraşului Chicago sosiseră cîtă frunză şi iarbă. Compania Phonetix asigura majoritatea locurilor de muncă pentru populaţia din oraş, nemaipunînd la socoteală şi faptul că era unul dintre cei cinci filantropi ai Fondului de Ajutorare al Poliţiei. Cînd s-a primit apelul de la biroul Phonetix, ofiţerul de serviciu a dat alarma tuturor echipajelor de poliţie din oraş.

În mai puţin de cinci minute, douăzeci de ofiţeri şi o întreagă echipă de intervenţie băteau la porţile companiei. Două elicoptere zburau pe deasupra, iar pe clădirile din preajmă se aflau deja opt trăgători de elită. Nimeni nu putea părăsi zona. Decît dacă era invizibil.

Ofiţerul de serviciu al companiei abia se întorsese după ce îşi făcuse rondul, cînd îi observă pe intruşi pe monitor. În cîteva secunde, o echipă a Departamentului de Poliţie bătea la uşă cu armele scoase.

Le dădu drumul buimăcit.

– Tocmai voiam să vă sun, băieţi, zise el. Avem nişte intruşi în buncăr. Cred că au săpat pe sub pămînt, că pe-aici n-au trecut.

Gardianul care se afla la toaletă era şi mai zăpăcit. Mai avea puţin şi îşi termina rubrica sportivă din *Herald Tribune,* cînd doi bărbaţi încruntaţi intrară peste el.

– Legitimaţia? mîrîi unul din ei, care se pare că nu avea suficient timp la dispoziţie ca să vorbească în propoziţii.

Gardianul îşi ridică legitimaţia cu o mînă tremurîndă.

– Rămîi unde eşti, îi zise celălalt ofiţer de poliţie.

Nu era nevoie să repete.

Juliet ieşi de după stîlp şi se alătură echipei de intervenţie. Îşi îndreptă arma în toate direcţiile şi urlă ca majoritatea, integrîndu-se imediat în grup. Atacul lor fu întîrziat de o mică problemă. Era o singură cale de acces în laborator: liftul.

Doi ofiţeri deschiseră uşile liftului cu nişte rângi.

– Iată care-i problema, zise unul. Dacă întrerupem curentul, liftul nu mai poate urca. Dacă chemăm liftul, îi alertăm pe intruşi.

Juliet îşi făcu loc în faţă.

– Mă scuzaţi, domnule. Lăsaţi-mă pe mine să cobor pe cabluri. Arunc uşile în aer, iar voi întrerupeţi curentul.

Comandantul nici măcar nu se gîndi la aşa ceva.

– Nu. Prea riscant. Intruşii vor avea suficient timp să pună cîteva grenade în lift. Cine ziceai că eşti?

Juliet îşi desprinse un dispozitiv de agăţare de la centură, îl legă de cablul liftului şi îşi dădu drumul pe frînghii.

– Sînt nouă, zise ea dispărînd în întuneric.

* * *

În laborator, Spiro şi echipa nu-şi puteau lua ochii de la monitoare. Foaly transmitea exact ceea ce se întîmpla deasupra.

– Echipa de intervenţie, zise Blunt. Elicoptere. Armament greu. Cum de s-a întîmplat una ca asta?

Spiro se lovea peste frunte în mod repetat.

– O înscenare. Toată chestia asta a fost o înscenare. Presupun că şi Mo Digence lucra pentru tine.

– Da. De altfel, chiar Pex şi Chips au lucrat pentru mine. Deşi n-au fost conştienţi de asta. N-ai fi venit niciodată aici dacă ţi-aş fi sugerat eu.

– Dar cum? Cum ai făcut toate astea? E imposibil!

Artemis îşi aruncă privirea spre monitor.

– În mod evident, este posibil. Ştiam că o să mă aştepţi în seiful de la Turnul lui Spiro. După aceea nu mi-a mai rămas altceva de făcut decît să mă folosesc de ranchiuna ta personală faţă de Phonetix ca să te atrag aici, în afara mediului tău.

– Dacă eu mă duc la fund, te trag după mine.

– Greşit. Eu n-am fost niciodată aici, iar înregistrările vor dovedi asta.

– Dar eşti aici! răcni Spiro cu nervii întinşi la maximum.

Întregul corp îi tremura şi o ploaie de salivă îi ţîşnea din gură.

– Cadavrul tău va demonstra că ai fost. Dă-mi pistolul, Arno. O să-l împuşc.

Blunt nu putu să îşi ascundă nemulţumirea, dar îi înmînă pistolul. Spiro îndreptă arma către el cu mîinile tremurînde. Pex şi Chips se dădură repede la o parte. Şeful nu era un ţintaş de elită.

– Mi-ai luat totul, ţipă el. Totul.

Artemis era neobişnuit de calm.

– Nu înţelegi, Jon? Este exact cum ţi-am spus: nici n-am fost aici!

Se opri ca să-şi tragă sufletul.

– A, şi încă ceva. În legătură cu numele meu, „Artemis". Ai avut dreptate în Londra. În general, este un nume de gen feminin. Vine de la zeiţa greacă a vînătorii. Dar, din cînd în cînd, se mai naşte cîte un bărbat cu un talent deosebit pentru vînătoare, care-şi cîştigă dreptul de a purta acest nume. Eu sînt acel bărbat. Artemis vînătorul. Iar tu eşti vînatul meu.

Şi dispăru.

Holly plutise pe deasupra lor încă de cînd plecaseră de la Turnul lui Spiro către clădirea companiei Phonetix. Reuşise să intre ceva mai

devreme, cînd Juliet sunase ca să se intereseze cînd poate fi vizitată clădirea.

Juliet îl întrebă pe ghid cît mai nostim cu putință:

– Hei, domnu', e OK dacă îmi aduc și prietenul invizibil?

– Sigur că da, drăguță, îi răspunse ghidul. Poți să-ți iei și vesta antiglonț, dacă asta te face fericită.

Intrară.

Holly zbura pe tavan urmărindu-l pe Artemis. Planul Noroiosului era cît se poate de riscant. Dacă Spiro s-ar fi hotărît să-l împuște în Turn, atunci totul lua sfîrșit.

Dar nu – exact așa cum prevăzuse Artemis – Spiro avea nevoie de public, pentru a-și măguli geniul nebun. Desigur, nu era propriul geniu. Ci era al lui Artemis. Artemis orchestrase operațiunea asta de la început pînă la sfîrșit. Ba chiar el venise cu ideea de a-i hipnotiza pe Chips și Pex. Era esențial pentru ei să transmită ideea cu invazia de la Phonetix.

Holly era pregătită atunci cînd ușa liftului se deschisese. Avea arma încărcată și țintele în vizor. Dar nu putea să acționeze. Trebuia să aștepte semnalul.

Artemis trebuia s-o lungească. Melodramatic pînă la sfîrșit. Și, chiar în momentul în care Holly era gata să-i încalce ordinele și să tragă, vorbi:

– Eu sînt acel bărbat. Artemis vînătorul. Iar tu eşti vînatul meu.

„Artemis vînătorul." Semnalul.

Holly apăsă butonul de acceleraţie al aripilor şi coborî la o înălţime de un metru. Îl agăţă pe Artemis de un cablu al Centurii Lunare, apoi îl acoperi cu o folie de camuflaj. Pentru toţi cei prezenţi în încăpere, băiatul dispăruse.

– Şi... hopa sus! zise ea accelerînd, deşi Artemis nu putea s-o audă.

În mai puţin de o secundă se aflau la adăpost în tavan, printre cabluri şi conducte.

Dedesubt, Jon Spiro o luase razna.

Spiro clipi. Băiatul dispăruse. Pur şi simplu. Nu era posibil. El era Jon Spiro! Nimeni nu-şi bătea joc de Jon Spiro!

Se întoarse către Pex şi Chips, gesticulînd cu arma în mîna.

– Unde e?

– Ăă...?!? îi răspunseră cei doi la unison. Şi nici măcar nu făcuseră repetiţii.

– Unde este Artemis Fowl? Ce-aţi făcut cu el?

– Nimic, domnule Spiro. Noi doar stăteam aici unul lîngă altul.

– Fowl spunea că lucraţi pentru el. Aşa că scoateţi-l!

Creierul lui Pex era răvășit. Parcă ai fi sfărîmat beton cu un mixer.

– Aveți grijă, domnule Spiro, armele sînt periculoase. Mai ales țeava aia care are o gaură la capăt.

– Nu s-a terminat încă, Artemis Fowl! urlă Spiro la tavan. O să te găsesc eu. O să te caut neîncetat! Îți dau cuvîntul meu! Pe cuvîntul meu!

Începu să tragă ca un nebun în monitoare, guri de aerisire și conducte. Ba chiar un glonț trecu la mai puțin de un metru pe lîngă Artemis.

Pex și Chips nu prea înțelegeau ce se petrece, dar se alăturară și ei șefului lor. Își scoaseră armele și începură să tragă prin laborator.

Blunt nu se amestecă. Era de părere că își încheiase contractul. Spiro n-avea cum să scape de data asta; era singur contra tuturor. Se apropie de perete și începu să-l demoleze cu o șurubelniță electrică. O bucățică din înveliș se desprinse. În spatele ei dădu peste un cablu de jumătate de metru, iar dincolo de el, beton. Erau prinși.

În spatele lui, se auzi ușa liftului.

Juliet stătea ghemuită în lift.

– Am reușit, zise Holly în cască. Dar Spiro trage încontinuu prin laborator.

Juliet se încruntă. Protejatul ei era în pericol.

– Doboară-i cu Neutrino.

– Nu pot. Dacă Spiro zace inconştient, atunci cînd va apărea poliţia, ar putea pretinde că i s-a înscenat totul.

– În regulă. Vin imediat.

– Aşteaptă-i pe cei de la echipa de intervenţie.

– Nu. Tu ia-le armele, restul e treaba mea.

Mulch îi dăduse lui Juliet o sticluţă de diluant pentru rocă. Turnă puţin pe acoperişul liftului şi acesta se topi ca untul la soare. Juliet sări înăuntru şi se ghemui în caz că Blunt reuşise să pună vreo grenadă prin lift.

– La trei.

– Juliet!

– Intru la trei.

– OK.

Juliet se întinse spre butonul de deschidere a uşii.

– Unu.

Holly îşi scoase pistolul Neutrino şi luă în vizor toate cele patru ţinte.

– Doi.

Holly îşi dezactivă scutul pentru mai multă precizie; dar vibraţia aripilor ar fi putut fi sesizată de către cei patru. Aşa că, preţ de cîteva secunde, trebui să se ascundă în spatele foliei împreună cu Artemis.

– Trei.

Juliet apăsă butonul. Iar Holly trase de patru ori.

Artemis avea mai puţin de un minut la dispoziţie ca să-şi fac mutarea. Mai puţin de un

minut, în timp ce Holly îi ţintea şi îi dezarma pe Spiro şi compania. Circumstanţele nu erau tocmai ideale: ţipete, focuri de armă, haos general. Dar, ce moment ar fi fost mai potrivit decît acesta pentru a aplica ultima strategie din plan? O strategie foarte importantă.

În secunda în care Holly îşi dezactivase scutul, Artemis scoase o minitastatură a C Cubului şi începu să tasteze. În cîteva secunde, pătrunsese în conturile bancare ale lui Spiro. În toate cele treizeci şi şapte: de la Insula Omului pînă la Insulele Cayman. Conturile se deschiseră în faţa lui. Avea acces la orice fond secret.

Cubul calculă rapid suma totală: 2,8 miliarde de dolari, nemaipunînd la socoteală diferitele depozite care nu puteau fi activate de pe internet. 2,8 miliarde. Suficient cît să propulseze familia Fowl în top celor mai bogate familii irlandeze.

Dar, exact cînd era pe punctul de a efectua tranzacţia, Artemis îşi reaminti cuvintele tatălui său. Tatăl său reîntors la viaţă datorită Poporului elfilor.

„Dar tu, Arty? Mă vei însoţi în această călătorie? Cînd va veni momentul, vei încerca să devii un erou?“

Chiar avea nevoie de miliardele acelea?

Bineînţeles că avea. *Aurum potesta est.* Aurul putere este.

Oare? „Vei încerca să devii un erou?“ Asta conta.

Pentru că nu putea să ofteze cu voce tare, Artemis își dădu ochii peste cap și scrîșni din dinți. Ei bine, dacă tot avea să fie erou, măcar să fie unul bine plătit. Își opri un comision de zece procente din cele 2,8 miliarde, după care transferă restul banilor în contul Amnesty International. Făcu în așa fel încît tranzacția să fie ireversibilă, în caz că s-ar fi răzgîndit mai tîrziu.

Dar Artemis nu terminase încă. Mai avea de făcut o faptă bună. Succesul aventurii lui depindea în mare parte și de faptul că Foaly era prea ocupat cu spectacolul ca să mai observe că îi pătrunde cineva în sistem.

Accesă site-ul LEP și puse la treabă dispozitivul de spargere a parolelor. După zece secunde prețioase naviga deja printre microsite-urile LEP. Artemis găsi ceea ce căuta la rubrica Profilurile Infractorilor. Dosarul complet al lui Mulch Diggums. De aici era simplu de ajuns la mandatul original de percheziție al locuinței lui Mulch. Artemis schimbă data de pe mandat, astfel încît acesta figura la o zi după ce Mulch fusese deja arestat. Asta însemna că toate arestările și condamnările ulterioare ale lui Mulch erau nule și neavenite. Un avocat bun l-ar fi scos din închisoare cît ai zice pește.

– Încă nu am terminat cu tine, Mulch Diggums, şopti el închizînd Cubul şi agăţîndu-l de centura lui Holly.

* * *

Juliet intră atît de repede pe uşă, încît abia dacă apucai s-o vezi. Îşi scosese casca pentru a vedea mai bine, iar inelul de jad îi atîrna la capătul cozii ca o nadă care atîrnă dintr-o undiţă.

Ştia că Butler nu şi-ar fi asumat vreodată un asemenea risc. În mod sigur ar fi avut un plan cît se poate de practic şi de sigur. De-aia el avea tatuajul cu diamantul albastru, şi ea nu. Ei bine, poate că nici măcar nu-şi dorea un tatuaj. Poate că-şi dorea o viaţă personală.

Evaluă rapid situaţia. Holly ţintise foarte original. Cele două gorile îşi frecau mîinile arse, iar Spiro ţopăia într-un picior ca un copil răzgîiat. Pe podea se afla doar Blunt, care se întindea după armă.

Chiar dacă bodyguardul se afla în patru labe, tot îi ajungea pînă la nivelul ochilor.

– Nu-mi acorzi nici măcar şansa de a mă ridica? întrebă el.

– Nu, zise Juliet învîrtindu-şi inelul cu jad ca piatra care l-a doborît pe Goliat.

Îl lovi pe Blunt direct între ochi şi aproape că-l orbi pentru cîteva minute. Suficient cît să sosească şi ceilalţi ofiţeri de poliţie. Blunt fusese

scos din joc. Juliet se aştepta să se simtă satisfăcută. Dar nu era decît tristă. Nu exista nici o plăcere în violenţă.

Pex şi Chips simţiră nevoia să facă şi ei ceva. Poate că, dacă ar fi imobilizat-o pe fată, domnul Spiro le-ar fi dat o primă. O încercuiră pe Juliet cu pumnii încleştaţi.

Juliet clătină din deget către ei.

– Îmi pare rău, băieţi, dar a sosit ora să faceţi nani.

Bodyguarzii o ignorară, apropiindu-se şi mai mult.

– Faceţi nani.

Nici o reacţie.

– Trebuie să foloseşti exact cuvintele la care au fost hipnotizaţi să răspundă, îi zise Holly în cască.

Juliet oftă.

– Dacă trebuie... Ei bine, domnilor... Barney spune: „Faceţi nani!"

Pex şi Chips sforăiau deja înainte să se întindă pe jos.

Nu mai rămăsese decît Spiro, iar el era prea ocupat să se plîngă ca să mai reprezinte o ameninţare. Încă mai gîngurea cînd cei din echipa de intervenţie îi puseră cătuşele.

– O să discut cu tine cînd ne întoarcem la secţie, îi zise căpitanul sever lui Juliet. Eşti un pericol pentru tine şi camarazii tăi.

– Da, domnule, zise Juliet spăşită. Nu ştiu ce m-a apucat, domnule.

Se uită în sus. O ceaţă uşoară se ridica prin casa liftului. Protejatul era în siguranţă.

Holly îşi puse pistolul la loc şi îşi activă scutul.

– E timpul să mergem, zise ea, cu volumul dat la minimum.

Holly îl înfăşură strîns pe Artemis în folia de camuflaj, asigurîndu-se că nici o mînă sau vreun picior nu-i rămîneau pe afară. Era musai să plece cît timp liftul era gol. Odată ce legiştii şi presa ar fi ajuns acolo, pînă şi cea mai slabă scînteie care plutea prin aer ar fi fost imortalizată pe film.

În timp ce zburau afară din cameră, Spiro era scos din laborator. Reuşise, în sfîrşit, să se calmeze.

– Este o înscenare, susţinea el cît se poate de candid. Avocaţii mei o să vă facă praf.

Artemis nu se putu abţine să nu-i şoptească ceva în timp ce treceau pe lîngă urechea lui.

– Rămas-bun, Spiro, îi şopti el. Altă dată să nu te mai pui cu un puşti genial.

Spiro urlă la tavan ca un lup turbat.

Mulch îi aştepta peste drum de clădirea companiei Phonetix şi acceleră motorul dubiţei mai ceva ca un pilot de Formula 1. Stătea în spatele volanului pe o lădiţă portocalie, cu o scîndurică legată de picior. Celălalt capăt al scîndurii apăsa pe pedala de acceleraţie.

Juliet analiză nervoasă mecanismul.

– Nu crezi că ar trebui să-ţi dezlegi piciorul ăla, în caz că ai nevoie să foloseşti frîna?

– Frîna?

Mulch rîse.

– De ce-aş avea nevoie de frînă? Doar nu-mi dau testul pentru carnet.

În spate, Artemis şi Holly se întinseră în acelaşi timp după centurile de siguranţă.

CAPITOLUL 11

Omul invizibil

Conacul Fowl

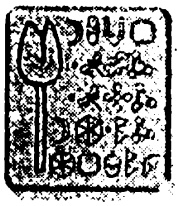

Ajunseră în Irlanda fără prea multe peripeţii, deşi Mulch încercase să scape din custodia lui Holly de vreo cincisprezece ori. Inclusiv în Lear jet, unde fusese prins la toaletă cu o paraşută şi o sticluţă de diluant de rocă. După aceea, Holly nu-l mai scăpă o clipă din vedere.

Butler îi întîmpină în uşa Conacului Fowl.

– Bine aţi venit! Mă bucur să văd că toată lumea-i întreagă. Acum trebuie să plec.

Artemis îi puse mîna pe umăr.

– Bătrîne prieten, dar nu eşti în stare să te duci nicăieri.

Butler era hotărît.

– O ultimă misiune, Artemis. N-am de ales. Şi, oricum, am făcut cîteva exerciţii Pilates. Mă simt mult mai în formă.

– Blunt?

– Da.

– Dar e la închisoare, protestă Juliet.

Butler clătină din cap.

– Nu mai e.

Artemis își dădu seama că nu-l va putea întoarce din drum.

– Cel puțin, ia-o și pe Holly cu tine. Îți poate fi de ajutor.

Butler îi făcu cu ochiul elfului.

– Mă bazam pe asta.

Poliția din Chicago îl închisese pe Arno într-o dubiță împreună cu vreo cîțiva ofițeri. Credeau că e suficient, mai ales că infractorul avea cătușe. Și-au revizuit opinia după ce dubița a fost găsită la zece kilometri mai la sud de Chicago, cu ofițerii încătușați și legați fedeleș, și infractorul dispărut. Ca să citățm din raportul sergentului Iggy Lebowski: „Tipul a rupt cătușele alea de parca ar fi fost din hîrtie. Și s-a îndreptat spumegînd spre noi. N-am avut nici o șansă".

Dar Arno Blunt nu scăpase cu fața curată. Mîndria lui suferise o înfrîngere în Turnul lui Spiro. Știa ca vestea umilirii lui se va împrăștia rapid prin lumea bodyguarzilor. După cum Pork Belly LaRue avea să relateze mai tîrziu pe site-ul cu soldați de închiriat: „Arno a fost păcălit de un

mucos". Blunt era pe deplin conştient că va trebui să îndure chicotelile celorlalţi, ori de cîte ori va intra într-o cameră plină de tipi duri. Asta dacă nu se răzbuna pe Artemis Fowl.

Bodyguardul ştia că n-are la dispoziţie decît vreo cîteva minute, pînă cînd Spiro va divulga adresa sa poliţiei din Chicago. Aşa că îşi împachetă cîteva seturi de dinţi de rezervă şi o luă spre O'Hare.

Blunt descoperi cu încîntare că autorităţile nu-i înghеţaseră încă lui Spiro cărţile de credit, aşa că îşi achiziţionă un bilet de Concorde la clasă întîi, cu destinaţia Heathrow, Londra. De acolo avea să ia feribotul pînă în Irlanda. Încă unul dintre cei cinci sute de turişti care vizitau ţara elfilor. Nu era un plan prea complicat şi, în mod sigur ar fi funcţionat, dacă nu apărea ceva. La ghişeul de paşapoarte din Heathrow se afla, din întîmplare, chiar Sid Commons, o fostă beretă verde, care lucrase alături de Butler, ca bodyguard, la Monte Carlo. În secunda în care Blunt deschise gura, lui Commons i se aprinseră beculeţele. Domnul din faţa lui se potrivea perfect descrierii pe care Butler i-o trimisese prin fax. Pînă şi la dinţi. Lubrifiant albastru şi apă. Commons apăsă un buton de sub birou şi într-o secundă, cei de la securitate îl lăsară pe Blunt fără paşaport şi îl băgară la arest.

Şeful serviciului de securitate îşi scoase mobilul de îndată ce deţinutul se află la răcoare. Formă un număr internaţional. Telefonul sună de două ori.

– Reşedinţa Fowl...

– Butler? Sînt Sid Commons de la Heathrow. Am dat peste un bărbat care cred că te-ar putea interesa. Dinţi ciudaţi, gît tatuat, accent neozeelandez. Detectivul Justin Barre ne-a trimis de la Scotland Yard prin fax o descriere de-a lui acum vreo cîteva zile. Spunea că tu l-ai putea identifica.

– Mai este la voi? întrebă bodyguardul.

– Da, e într-una dintre celulele noastre. Este verificat chiar acum.

– Cît va dura?

– Cîteva ore. Maximum. Dar dacă este atît de profesionist pe cît spui tu, atunci o simplă verificare a computerului nu va scoate nimic la iveală. Avem nevoie de o mărturisire ca să-l putem da pe mîna Scotland Yardului.

– Ne vedem în holul de la intrare sub panoul de plecări în treizeci de minute, zise Butler încheind conversaţia.

Sid Commons se holbă la mobil. Cum Dumnezeu ar fi ajuns Butler în jumătate de oră tocmai din Irlanda? Dar nu conta. Tot ce conta pentru Sid era că Butler îi salvase viaţa de cîteva ori la Monte

Carlo, cu ceva vreme în urmă, iar acum reuşea să se revanşeze.

Treizeci şi două de minute mai tîrziu, Butler se afla în holul de la intrare.

Sid Commons îl studie în timp ce îşi strîngeau mîna.

– Arăţi puţin diferit. Mai bătrîn.

– Bătăliile mi-au cam scos peri albi, zise Butler, punîndu-şi mîna pe pieptul greu. Cred că e timpul să mă retrag.

– Are rost să te întreb ce s-a întîmplat cu tine?

Butler îşi aranjă cravata.

– Mai bine nu. E mai bine să nu ştii.

– Înţeleg.

– Unde-i omul nostru?

Commons îl conduse în capătul celălalt al clădirii, trecînd prin gloata de turişti şi şoferi de taxi.

– Pe aici. Nu eşti înarmat, nu-i aşa? Ştiu că sîntem prieteni, dar nu te pot lăsa înăuntru cu arme de foc.

Butler îşi deschise larg jacheta.

– Crede-mă, cunosc regulile.

Urcară două etaje cu liftul de serviciu şi merseră pe un coridor slab luminat şi nesfîrşit de lung.

– Am ajuns, zise Sid în cele din urmă, arătînd către un geam. Acolo.

Geamul era, de fapt, o oglindă de cealaltă parte. Butler putea să-l vadă pe Arno Blunt stînd la o masă mică şi bătînd darabana cu degetele pe suprafaţa zgrunţuroasă.

– El e? El e cel care te-a împuşcat la Knightsbridge?

Butler dădu din cap. El era. Aceeaşi expresie nepăsătoare. Aceleaşi mîini care apăsaseră pe trăgaci.

– O identificare e ceva, dar e cuvîntul tău împotriva lui. Şi, ca să fiu sincer, nu arăţi de parcă ai fi fost împuşcat.

Butler îşi puse mîna pe umărul prietenului său.

– Presupun că...

Commons nu-l lasă nici măcar să termine.

– Nu, nu poţi intra acolo. Categoric nu. M-ar concedia, mai mult ca sigur. Şi, oricum, chiar dacă îi smulgi o mărturisire, tot n-ar fi luată în consideraţie la tribunal.

Butler dadu din cap.

– Înţeleg. Te superi dacă mai rămîn? Vreau să vad cum se termină chestia asta.

Commons aprobă înflăcărat, bucuros că Butler nu mai insistase.

– Nici o problemă! Poţi să te învîrţi pe aici cît vrei. Dar trebuie să-ţi fac rost de un ecuson pentru vizitatori.

O lua rapid pe coridor, apoi se întoarse.

– Să nu intri acolo, Butler. Dacă o faci n-o să-l mai prindem niciodată. Şi, oricum, să ştii că sînt camere peste tot.

Butler îi zîmbi liniştitor. Lucru pe care nu-l făcea foarte des.

– Nu-ţi face griji, Sid. N-o să mă vezi în camera aia.

Commons răsuflă uşurat.

– Bine. Minunat. Ştii, cîteodată, cînd îţi văd strălucirea aia în priviri...

– Sînt alt om acum. Mai matur.

Commons rîse.

– Am trăit s-o văd şi pe-asta.

Se pierdu după colţ, dar chicotelile lui încă mai răsunau în aer. Imediat ce Commons dispăru, Holly îşi dezactivă scutul şi apăru lîngă piciorul lui Butler.

– Camere? murmură bodyguardul în colţul gurii.

– Am verificat razele ionice. Sînt în siguranţă aici.

Îşi scoase o folie de camuflaj din rucsac şi o întinse pe jos. Apoi prinse o clemă de cablul video, aflat pe peretele exterior al celulei.

– E-n ordine, zise Holly ascultînd în cască instrucţiunile lui Foaly. Gata. Foaly ne-a şters semnalmentele de pe înregistrări. În momentul ăsta sîntem invizibili pentru camere şi imperceptibili pentru microfoane. Ştii ce ai de făcut?

Butler dădu din cap. Mai făcuseră o dată verificarea asta, dar simțul lui Holly o îndemna să se reasigure.

– O să-mi activez din nou scutul. Lasă-mă o secundă ca să mă mișc, apoi pune-ți folia și fă-ți treaba. O să-l reții vreo două minute pe prietenul tău. După aceea ești pe cont propriu.

– Am înțeles.

– Succes! îi zise Holly devenind invizibilă.

Butler așteptă o secundă, apoi făcu doi pași la stînga, ridică folia de camuflaj și se înfășură în ea. Pentru orice om obișnuit, era invizibil. Dar dacă cineva ar fi zăbovit pe coridor, ceva din statura masivă a lui Butler ar fi putut ieși la iveală. Era mai bine să acționeze rapid. Deschise zăvorul de la ușa celulei și intră.

Arno Blunt nu era deloc îngrijorat. Erau niște acuzații false. Pentru numele lui Dumnezeu, cît ar fi putut să-l țină fără să fie acuzat de ceva cu adevărat? Nu prea mult – de asta era sigur. Poate că avea să ceară despăgubiri guvernului britanic și să se retragă acasă în Noua Zeelandă.

Ușa se deschise puțin, apoi se închise la loc. Blunt oftă. Vechiul truc de la interogatoriu. Lasă-ți captivul să transpire vreo cîteva ore, apoi deschide ușa ca să-l faci să creadă că va fi eliberat. Și, dacă

nu va intra nimeni pe uşă, captivul va suferi o depresie şi mai mare. L-ar face să răbufnească.

– Arno Blunt, murmură o voce venită de nicăieri.

Blunt încetă să mai bată cu degetele în masă şi se ridică în picioare.

– Ce se întîmplă? zîmbi el dispreţuitor. Avem şi difuzoare aici? Lamentabil, băieţi. Realmente lamentabil.

– Am venit după tine, zise vocea. Am venit să-ţi plătesc datoria.

Arno Blunt ştia vocea aceea. O visase încă de la Chicago. De cînd puştiul irlandez îl prevenise că Butler se va întoarce. Era ridicol. Nu există fantome. Totuşi, era ceva în privirea lui Artemis Fowl care te făcea să crezi fiecare cuvîntel pe care-l spunea.

– Butler, tu eşti?

– A, zise vocea. Văd că ţi-ai amintit de mine.

Arno trase înfiorat aer în piept. Se reculese.

– Nu ştiu ce se petrece aici, dar să ştiţi că nu mă las păcălit. Ce, ar trebui să plîng ca un copil pentru că aţi dat peste cineva care seamănă cu unul dintre... cu cineva pe care l-am cunoscut?

– Nu e nici o păcăleală, Arno. Sînt chiar aici.

– Da, da. Dacă eşti chiar aici atunci de ce nu te pot vedea?

– Eşti sigur că nu mă vezi, Arno? Uită-te mai bine.

Blunt se holbă prin cameră. Nu mai era nimeni înăuntru. Nimeni. Era sigur de asta. Dar exista un curent de aer în încăpere. Părea să fie o luminiță care vălurește ca-ntr-o oglindă.

– A, văd că m-ai observat.

– N-am observat nimic, zise Blunt tremurînd. Nu văd decît un val de căldură. Poate de la vreo gură de ventilație.

– Chiar așa? zise Butler dînd la o parte folia de camuflaj.

Lui Blunt i se păru că apăruse din aer. Se ridică brusc, izbindu-și scaunul de perete.

– Dumnezeule! Ce ești tu?

Butler își îndoi ușor genunchii. Era gata de acțiune. E adevărat că era mai bătrîn acum. Și mai lent. Dar magia îi întărise viteza de reacție. Și era mult mai experimentat decît Blunt. Juliet ar fi îndeplinit bucuroasă misiunea asta în locul lui. Dar de unele lucruri trebuia să te ocupi personal.

– Sînt călăuza ta, Arno. Am venit să te iau acasă. O mulțime de oameni abia așteaptă să te vadă.

– A-a-acasă? se bîlbîi Blunt. Ce vrei să spui prin acasă?

Butler făcu un pas înainte.

– Știi ce vreau să spun, Arno. Acasă. Locul spre care ne îndreptăm cu toții. Locul în care i-ai trimis și tu pe mulți alții. Inclusiv pe mine.

Blunt ridică un deget tremurînd.

– Nu te apropia de mine. Te-am omorît o dată, pot s-o fac şi a doua oară.

Butler rîse. Nu sună prea plăcut.

– Ei, aici te înşeli, Arno. Nu mă poţi omorî din nou. Şi, oricum, moartea nu e mare lucru comparativ cu ceea ce urmează după.

– Ce urmează după...

– Un adevărat infern, Arno. L-am văzut şi crede-mă că o să-l vezi şi tu.

Blunt era convins pe deplin. În definitiv, Butler apăruse de nicăieri.

– N-am ştiut, rosti el printre suspine. N-am crezut. Nu te-aş fi împuşcat niciodată, Butler. Am urmat doar ordinele lui Spiro. L-ai auzit cînd mi-a dat ordinul. Eu eram doar omul de fier. Asta am fost tot timpul.

Butler îşi puse mîna pe umărul lui.

– Te cred, Arno. Urmai doar nişte ordine.

– Aşa e.

– Dar nu e suficient. Trebuie să-ţi eliberezi conştiinţa. Dacă n-o faci, atunci va trebui să te iau cu mine.

Blunt avea ochii în lacrimi.

– Dar cum? întrebă el. Cum pot face aşa ceva?

– Mărturiseşte-ţi păcatele autorităţilor. Nu omite nimic. Altfel, mă întorc.

Blunt dădu din cap cu înflăcărare. Închisoarea era o soluţie mult mai bună.

– Amintește-ți, te voi supraveghea. Asta este singura ta șansă de a te salva. Dacă nu o accepți, mă voi întoarce.

Dinții lui Blunt îi săriră din gură și se rostogoliră pe podea.

– Nu-ssi fasse grisi. O ssă marturissessc. Promit.

Butler își ridică folia de camuflaj și deveni invizibil din nou.

– Mai bine ai face-o, altfel ai un iad întreg de înfruntat.

Butler ieși pe hol și își ascunse folia în sacou. După cîteva secunde apăru și Commons cu un ecuson de vizitator.

Îl văzu pe Arno Blunt în stare de șoc în celula sa.

– Ce i-ai făcut, Butler? întrebă el.

– Hei, n-am făcut nimic. Verifică-ți casetele. A luat-o razna dintr-odată vorbind cu pereții. Strigînd că vrea să mărturisească.

– Vrea să mărturisească? Așa, din senin?

– Știu că pare de necrezut, dar așa s-a întîmplat. Dacă aș fi în locul tău, l-aș suna pe Justin Barre la Scotland Yard. Am o presimțire că mărturisirea lui Blunt va face lumină în mai multe dosare.

Commons îl privi bănuitor.

– De ce am eu o presimțire că știi mai mult decît spui?

– Percheziționează-mă, zise Butler. Presimțirile nu reprezintă o dovadă. Iar camerele tale de

supraveghere îţi vor demonstra că nu am pus piciorul în încăperea aia.

– Eşti sigur că asta îmi vor arăta?

Butler zîmbi în direcţia curentului de aer care pîlpîia deasupra umărului lui Sid Commons.

– Foarte sigur.

CAPITOLUL 12

Ştergerea memoriei

Conacul Fowl

Călătoria spre casă dură mai mult de o oră, din cauza unor turbulenţe puternice şi a unui vînt de răsărit ce sufla pe deasupra colinelor galeze. Cînd Holly şi Butler ajunseră, în sfîrşit, la conacul Fowl, cei de la LEP erau ocupaţi să-şi instaleze dispozitivele de ştergere a memoriei la adăpostul întunericului.

Butler se desprinse din Centura Lunară şi se sprijini de trunchiul unui mesteacăn.

– Te simţi bine? îl întrebă Holly.

– Sînt bine, îi răspunse bodyguardul masîndu-şi pieptul. Ţesutul ăsta Kevlar e de vină. Îmi pică la fix dacă sînt împuşcat cu o armă de calibru mic, dar e o adevărată pacoste pentru respiraţia mea.

Holly îşi strînse aripile mecanice.

– De acum înainte, o să ai parte de o viaţă liniştită.

Butler observă un pilot LEP, care încerca să-şi parcheze racheta în garajul cel mare, atingînd bara din spate a Bentley-ului familiei Fowl.

– Viaţă liniştită, zici? mormăi el, îndreptîndu-se spre garaj. Aş vrea eu!

După ce termină cu terorizatul pilotului, Butler se îndreptă spre birou. Artemis şi Juliet îl aşteptau. Juliet îl îmbrăţişă atît de tare, încît îl lăsă fără aer.

– Sînt bine, surioară. Elfii m-au reparat cît să trăiesc o sută de ani. O să mai fiu pe aici o vreme ca să te supraveghez.

Artemis trecu direct la afaceri.

– Cum a fost călătoria, Butler?

Butler deschise un seif din perete care se afla în spatele unui aparat de aer condiţionat.

– Destul de bine. Am făcut tot ce mi-am propus.

– Şi comanda?

Butler aşează şase cutiuţe pe biroul acoperit cu o ţesătură groasă.

– Omul meu din Limerick ţi-a urmat întocmai instrucţiunile. De cînd e în branşă n-a mai făcut ceva asemănător. Sînt puse într-o soluţie specială care să împiedice coroziunea. Straturile sînt atît de fine, că încep să oxideze imediat ce intră în contact

cu aerul. Aşa că îţi sugerez să nu le punem pînă în ultimul moment.

– Perfect. După calculele mele, eu voi fi singurul care va avea nevoie de ele, dar, pentru orice eventualitate, ar fi mai bine dacă le-am purta cu toţii.

Butler ridică bănuţul de aur de şnurul lui din piele.

– Ţi-am copiat jurnalele şi dosarele despre elfi pe un minidisc, apoi le-am acoperit cu o foiţă de aur. Mă tem că nu va rezista unei cercetări minuţioase, dar aurul topit va distruge informaţia de pe disc.

Artemis îşi legă şnurul în jurul gîtului.

– Ar trebui să fie de ajuns. Ai plantat urmele false?

– Da. Am trimis un e-mail care nu a fost preluat încă şi am închiriat cîţiva megabiţi pe un site de stocare de pe internet. Mi-am permis, de asemenea, să îngrop şi o capsulă a timpului în labirint.

Artemis dădu din cap.

– Perfect. Nu mă gîndisem la asta.

Butler acceptă complimentul, dar nu-l crezu pe Artemis. Artemis se gîndea la toate.

Juliet vorbi pentru prima dată.

– Ştii, Artemis, poate că ar fi mai bine să renunţăm la aceste amintiri. Să-i lăsăm pe elfi în pace.

– Amintirile astea sînt o parte din mine, îi răspunse Artemis.

Examină cutiuţele de pe masă şi alese două dintre ele.

– Acum e timpul să ne punem cu toţii astea. Sînt sigur că Poporul e nerăbdător să ne şteargă creierele.

Echipajul tehnic al lui Foaly se afla în sala de conferinţe, instalînd nişte dispozitive complexe din electrozi şi fibră optică. Fiecare cablu era conectat la un ecran cu plasmă care convertea curentul cerebral în informaţii binare. Mai pe înţelesul tuturor, Foaly putea citi în minţile oamenilor ca într-o carte deschisă şi putea să elimine lucrurile care nu trebuiau să fie acolo. Probabil că partea cea mai interesantă a procedurii era faptul că mintea umană crea noi amintiri pentru a umple golurile.

– Am putea să facem această operaţiune cu o trusă de prim-ajutor, zise Foaly odată ce pacienţii se adunară. Dar trusele de prim-ajutor sînt doar pentru absorbţii. Vor şterge tot ce s-a întîmplat în ultimele şase luni. Asta poate avea efecte serioase asupra dezvoltării voastre emoţionale, nemaivorbind de IQ-ul vostru. În mod evident, va trebui să ştergem din mintea voastră toate zilele pe care le-aţi petrecut în compania elfilor. Nu putem risca.

Artemis, Butler şi Juliet stăteau în jurul mesei. Gnomii din echipa tehnică le ştergeau tîmplele cu dezinfectant.

– M-am gîndit la ceva, zise Butler.

– Nu-mi spune, zise centaurul. Chestia cu vîrsta, nu?

Butler dădu din cap.

– Majoritatea oamenilor mă ştiu ca avînd patruzeci de ani. Nu le poţi şterge şi lor memoria.

– Ţi-am luat-o înainte, Butler. O să-ţi facem o operaţie estetică cu laser, cît timp vei fi inconştient. O să scăpăm de cîteva celule moarte. Ba chiar am adus şi un chirurg plastician ca să-ţi facă o injecţie cu Dewer pentru a mai netezi ridurile de pe frunte.

– Dewer?

– Grăsime, îi explică centaurul. O luăm dintr-o parte a corpului şi o injectăm în alta.

Lui Butler nu-i prea surîdea ideea.

– Grăsimea asta n-o să provină de la dosul meu, nu-i aşa?

Foaly şovăi.

– Ei bine, nu, n-o să provină din dosul *tău*.

– Explică-mi.

– Cercetările au arătat că, dintre toate neamurile de elfi, dorfii sînt cei mai longevivi. Există un dorf în Poll Dyne care se pare că are peste două sute de ani. N-ai auzit expresia: „moale ca un fund de dorf"?

Butler îl înlătură pe unul dintre tehnicienii care încerca să-i ataşeze un electrod pe frunte.

– Vrei să spui că o să mi se injecteze în frunte grăsime dintr-un fund de dorf?

Foaly ridică din umeri.

– Prețul tinereții. Chiar acum o grămadă de țăcăniți de pe Coasta de Vest plătesc o avere pentru tratamentele cu Dewer.

Butler rosti printre dinți.

– Eu nu sînt un țăcănit.

– Am adus, de asemenea, și un gel special ca să-ți colorăm părul. Asta dacă vrei cumva să-ți lași plete pe viitor. Și ceva substanță colorantă ca să-ți acoperim urma de pe piept, continuă centaurul în grabă. Cînd te vei trezi, vei fi tînăr la suprafață, chiar dacă pe dinăuntru ești bătrîn.

– Isteț, zise Artemis. Măcar atît.

Holly intră tîrîndu-l pe Mulch după ea. Dorful avea cătușe și își plîngea de milă.

– Chiar era necesar? se jeli el. După toate prin cîte am trecut împreună?

– E în joc insigna mea, îi răspunse Holly. Comandantul a zis să mă întorc cu tine sau să nu mă mai întorc deloc.

– Dar ce trebuie să mai fac? Doar am donat și grăsime, nu-i așa?

Butler își dădu ochii peste cap.

– Te rog... nu!

Juliet chicoti.

– Nu-ți face griji, Dom. Nici n-o să-ți mai aduci aminte.

– Scutește-mă, zise Butler. Rapid.

– Cu plăcere, zise Mulch, încercînd să-și scarpine dosul.

Holly îi scoase cătușele, dar era cu ochii pe el.

– A vrut să-și ia rămas-bun. Așa că, iată-ne!

Îl înghionti pe Mulch cu umărul.

– Deci... ia-ți rămas-bun.

Juliet clipi des.

– La revedere, Mirosilă!

– La revedere, Puturoaso!

– Să nu mesteci pereți din beton.

– Nu mi se pare prea amuzant, zise Mulch cu o expresie îndurerată.

– Cine știe, poate că o să ne revedem într-o bună zi.

Mulch dădu din cap înspre echipa tehnică.

– Dac-o s-o facem va fi pentru prima oară, mulțumită ăstora.

Butler îngenunche ca să ajungă la înălțimea lui Mulch.

– Ai grijă de tine, micuțule. Ferește-te de goblini!

Mulch se cutremură.

– Nu-i nevoie să-mi spui mie asta.

Chipul comandantului Root apăru rostogolindu-se pe un ecran instalat de un ofițer LEP.

– Poate că voi doi vreți să vă căsătoriți? mîrîi el. Nu înțeleg toate sentimentalismele astea. În zece minute voi, oamenii, nici măcar n-o să vă mai amintiți numele deținutului ăstuia.

– Îl avem pe comandant în direct, zise unul dintre tehnicieni – un picuț cam tîrziu.

Mulch se holbă la camera montată deasupra ecranului.

– Julius, te rog. Nu-ţi dai seama că toţi oamenii aştia îmi datorează vieţile lor? E un moment delicat pentru ei.

Roşeaţa chipului comandantului era amplificată de conexiunea slabă.

– Nu-mi pasă deloc de momentele tale lacrimogene. Sînt aici ca să mă asigur că operaţiunea se va desfăşura cum trebuie. După cum îl ştiu eu pe amicul nostru Fowl, mai mult ca sigur că şi-a ascuns cîţiva aşi în mînecă.

– Serios, comandante, se apără Artemis. Suspiciunile dumneavoastră mă îndurerează.

Totuşi, adolescentul nu se putu abţine să nu zîmbească. Toată lumea ştia că avea să-şi ascundă documente referitoare la elfi; dar depindea de cei din LEP dacă aveau sau nu să fie găsite. Ultima lor întrecere.

Artemis se ridică şi se apropie de Mulch.

– Mulch, dintre toţi elfii cel mai acut o să resimt lipsa serviciilor tale. Am fi putut avea un viitor minunat împreună!

Mulch era de-a dreptul înduioşat.

– Sigur. Cu inteligenţa ta şi cu talentele mele speciale...

– Ca să nu mai vorbim de lipsa reciprocă de principii, interveni Holly.

– Nici o bancă de pe planetă nu ne-ar fi rezistat, zise dorful. O şansă ratată.

Artemis încercă să pară cît se poate de sincer. Era extrem de important pentru următoarea etapă a planului.

– Mulch, știu că ți-ai riscat viața trădînd familia Antonelli, și de aceea aș vrea să-ți dau ceva.

Imaginația lui Mulch deja broda fonduri de ajutorare și conturi bancare.

– Nu e nevoie, serios. Deși a fost un gest extrem de curajos, iar eu am fost în pericol de moarte.

– Exact, zise Artemis desfăcîndu-și medalionul de aur de la gît. Știu că nu e prea mult, dar înseamnă enorm pentru mine. Voiam să-l păstrez, dar mi-am dat seama că peste cîteva minute nu va mai avea nici o semnificație. Aș vrea să ți-l dăruiesc. Cred că și Holly este de acord. Un mic suvenir din aventurile noastre.

– Oau! exclamă Mulch cîntărind medalionul. Două grame și jumătate de aur. Minunat. Chiar n-ai exagerat, Artemis.

Artemis îl strînse de mînă pe pitic.

– Nu e întotdeauna vorba doar de bani, Mulch.

Root își lungea gîtul încercînd să vadă mai bine.

– Ce-i aia? Ce i-a dat deținutului?

Holly smulse medalionul și îl clătină în fața camerei.

– Doar o monedă de aur, căpitane. Eu însămi i-am dat-o lui Artemis.

Holly privi medalionul.

– De fapt, cu asta am împuşcat doi iepuri dintr-un foc. Medalionul ar putea stoca nişte amintiri reziduale. Puţin probabil, totuşi deloc imposibil.

– Şi celălalt iepure?

– Mulch are la ce să se holbeze în închisoare.

Root cugetă cîteva clipe.

– E-n ordine, poate s-o păstreze. Acum du-l pe deţinut la navetă şi hai să terminăm cu asta. Trebuie sa fiu la o întîlnire a Consiliului în zece minute.

Holly îl conduse pe Mulch afară, iar Artemis îşi dădu seama că regreta să-l vadă plecînd. Dar mai mult, regreta că, în curînd, nu va mai exista nici o amintire a prieteniei lor.

Tehnicienii descinseră ca muştele pe un stîrv. În cîteva secunde, toţi oamenii din încăpere aveau ataşaţi electrozi la tîmple şi la încheieturi. Fiecare pereche de electrozi trecea printr-un transformator neural şi apoi apăreau pe un ecran cu plasmă. Amintirile pîlpîiau pe ecrane.

Foaly analiză imaginile.

– E prea devreme, zise el. Încărcaţi-le de la şaisprezece luni în sus. De fapt, pînă la aproximativ trei ani. Nu vreau ca Artemis să planifice din nou răpirea iniţială.

– Bravo, Foaly, zise Artemis amărît. Mă gîndeam că o să-ţi scape chestia asta.

Centaurul îi făcu cu ochiul.

– Şi asta nu-i tot.

Pe ecran, gura lui Root se pixelă într-un zîmbet.

– Spune-i, Foaly. Abia aştept să văd ce faţă face.

Foaly îşi verifică minicomputerul de la mînă.

– Ţi-am verificat e-mail-urile. Şi, ia ghici?

– Spune-mi!

– Am găsit un dosar despre elfi care aştepta să fie preluat. Am mai scotocit şi pe internet puţin. Şi, surpriză! Cineva cu adresa ta de e-mail închiriase cîţiva megabiţi de stocare. Alte dosare cu elfi.

Artemis nu se căia.

– Trebuia să încerc măcar. Sînt sigur că mă-nţelegi.

– Mai vrei să ne împărtăşeşti ceva?

Artemis făcu ochii mari – întruchiparea inocenţei.

– Nimic. Sînteţi prea isteţi pentru mine.

Foaly luă un minidisc cu laser dintr-o cutie cu diverse şi îl introduse în computerul de pe masă.

– Oricum, ca să fim siguri, o să descarc un program în computerul tău. Virusul nu-ţi va ataca documentele decît dacă ele conţin date referitoare la Popor. Şi nu doar atît, dar virusul îţi va monitoriza calculatorul timp de şase luni, în caz că vei încerca să ne păcăleşti cumva.

– Şi îmi spui toate astea pentru că, oricum, n-o să mi le mai amintesc.

Foaly se mişcă puţin bătînd din palme.

– Exact.

Holly intră pe uşă tîrînd după ea o capsulă metalică.

– Uite ce-au găsit îngropat în grădină.

Deschise capacul, răsturnînd conţinutul capsulei pe covorul tunisian. Mai multe CD-uri şi

cîteva copii ale jurnalului lui Artemis se împrăştiară pe covor.

Foaly examină un CD.

– Altă chestie pe care ai uitat s-o menţionezi?

Artemis nu mai era chiar atît de ţanţoş acum. Legăturile lui cu trecutul fuseseră tăiate una cîte una.

– Am uitat.

– Presupun că asta-i tot. Că n-a mai rămas nimic.

Artemis se aşează din nou pe scaunul său cu mîinile în sîn.

– Şi, dacă-ţi spun că aşa e, presupun că o să mă crezi.

Root rîdea atît de tare, încît părea că se zgîlţîie tot ecranul.

– O, da, Artemis, te credem pe de-a-ntregul. Cum am putea să nu te credem după tot ce-a pătimit Poporul din cauza ta? Dacă nu vă supăraţi, am vrea să vă hipnotizăm şi să vă punem cîteva întrebări. Iar de data asta n-o să mai porţi ochelari de soare.

Cu şaisprezece luni în urmă, Artemis reuşise să se sustragă privirii hipnotice a lui Holly purtînd ochelari de soare. Era prima dată cînd păcălea elfii. Dar nu avea să fie şi ultima.

– Ei bine, atunci să continuăm.

– Căpitane Short, mîrîi Root. Ştii ce ai de făcut.

Holly îşi scoase casca şi îşi masă lobii urechilor ca să pună sîngele în mişcare.

– O să vă hipnotizez şi o să vă pun cîteva întrebări. Nu este prima dată cînd treceţi prin asta,

așa că știți deja că procedura nu este deloc dureroasă. Vă sfătuiesc să vă relaxați. Dacă încercați să vă împotriviți, vă poate provoca pierderi de memorie sau chiar traumatisme cerebrale.

Artemis ridică mîna.

– Stai puțin, să-nțeleg că atunci cînd mă voi trezi toate astea se vor fi sfîrșit?

Holly zîmbi.

– Da, Artemis. Ne luăm rămas-bun pentru ultima oară.

Artemis își stăpîni emoțiile în ciuda haosului dinăuntru.

– Păi, atunci, am și eu cîteva lucruri de spus.

Root era cît se poate de curios.

– Un minut, Fowl. Apoi, pa și pusi!

– În primul rînd, vreau să vă mulțumesc. Îi am în jurul meu pe cei dragi, datorită Poporului. Aș vrea să nu uit și asta.

Holly îi puse mîna pe umăr.

– E mai bine așa, Artemis. Crede-mă.

– Și, în al doilea rînd, vreau să vă gîndiți cu toții la clipa în care m-ați cunoscut. Vă mai amintiți acea noapte?

Holly se înfioră. Își aminti de individul cu sînge rece care o atacase într-un loc magic din Irlanda. Comandantul Root, în mod sigur, nu avea să uite cum un proiectil fusese cît pe ce să-i explodeze sub aripi. Iar Foaly îl întîlnise prima dată pe Artemis în

timpul unei video-conferinţe în care se negocia eliberarea lui Holly. Fusese un individ mizerabil.

– Dacă îmi luaţi amintirile şi influenţa pe care a avut-o Poporul asupra mea, continuă Artemis, atunci s-ar putea să devin din nou aceea persoană vrednică de dispreţ. Asta vreţi?

Era o decizie grea. Era oare Poporul responsabil de transformarea lui Artemis? Şi aveau să fie tot ei responsabili pentru transformarea sa la loc?

Holly se întoarse către ecran.

– Oare nu este posibil? Artemis s-a schimbat mult. Avem noi dreptul să distrugem progresele pe care le-a făcut?

– Are dreptate, zise Foaly. Nu credeam că o să spun vreodată asta, dar chiar îmi place noul model.

Root deschise o altă fereastră pe ecran.

– Frăţia Psihologică ne-a întocmit acest raport de probabilitate. Ei susţin că şansele unei reversii totale sînt desul de slabe. Fowl va mai beneficia încă de influenţe pozitive din partea familiei lui şi din partea fraţilor Butler.

– Frăţia Psihologică? obiectă Holly. Argon şi şleahta lui? Şi, mă rog, de cînd am ajuns noi să-i credem pe vrăjitorii ăia?

Root deschise gura ca să ţipe, după care se răzgîndi – lucru care nu se întîmpla prea des.

– Holly, zise el aproape politicos. Este în joc viitorul culturii noastre. Iar ultimul lucru care ne interesează este viitorul lui Artemis.

Gura lui Holly se arcuise în jos.

– Dacă aşa e, atunci sîntem la fel de răi ca şi Noroioşii.

Comandantul se hotărî să revină la metoda lui clasică de comunicare.

– Ascultă-mă bine, căpitane! se răsti el. Dacă eşti la comandă înseamnă că trebuie să iei decizii dificile. Dacă nu eşti la comandă înseamnă că trebuie să-ţi ţii gura şi să execuţi ordinele. Acum, hipnotizează-i pe oamenii ăia înainte să pierdem legătura.

– Da, domnule. Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

Holly se aşează exact în faţa lui Artemis ca să fie sigură de contactul vizual.

– Adio, Holly. N-o să te mai văd niciodată, deşi sînt sigur că tu o să mă mai vezi.

– Relaxează-te, Artemis. Inspiră adînc.

Cînd Holly vorbi din nou, vocea ei avea glasul magiei.

– Ce i-am mai plătit-o lui Spiro, nu?

Artemis zîmbi somnoros.

– Da, ultima aventură. N-o să le mai fac rău celorlalţi de acum înainte.

– De unde îţi vin toate ideile astea?

Pleoapele lui Artemis se închiseră.

– Talent înnăscut, presupun. Transmis de la generaţii de membri ai familiei Fowl.

– Pun pariu că ai face orice ca să-ţi păstrezi amintirile despre elfi.

– Aproape orice.

– Deci, ce-ai făcut concret?

Artemis zîmbi.

– Am făcut vreo cîteva şmecherii.

– Ce şmecherii? insistă Holly.

– E secret. Nu pot să-ţi spun.

Holly îşi mai îndulci puţin vocea.

– Spune-mi, Artemis. O să fie secretul nostru.

Vena de pe tîmpla lui Artemis începu să pulseze.

– Haide, nu le spui tu elfilor?

Holly aruncă o privire plină de remuşcări înspre ecran. Root îi făcu semn să continue.

– Nu o să spun nimănui. O să fie secretul nostru.

– Butler a ascuns o capsulă a timpului în labirint.

– Şi?

– Mi-am trimis un e-mail. Dar mă aştept ca Foaly să-l depisteze. Voiam să văd dacă-l prind cu garda jos.

– Foarte inteligent. Mai există şi alte lucruri pe care nu te aştepţi să le găsească?

Artemis zîmbi cu viclenie.

– Butler a îngropat o capsulă în pămînt, iar eu am stocat un fişier pe un site de pe internet. Voi fi alertat de acest fişier după şase luni. Cînd voi recupera datele, este posibil să-mi recuperez şi cîteva amintiri reziduale şi, de ce nu, poate chiar să-mi amintesc în întregime.

– Altceva?

– Nu. Site-ul de stocare este ultima noastră speranţă. Dacă Foaly găseşte şi asta, atunci elfii vor dispărea de tot pentru mine.

Imaginea lui Root de pe ecran începea să pîlpîie.

– OK, se întrerupe legătura. Şterge-le memoria. Înregistrează întregul proces. N-o să cred că Artemis a fost eliminat, pînă nu văd înregistrările.

– Comandante, poate că ar trebui să le pun şi celorlalţi cîteva întrebări.

– Nu, căpitane. Fowl a mărturisit. Site-ul de stocare era ultima lor speranţă. Conectează-i la aparate şi începeţi procedurile.

Imaginea comandantului dispăru.

– Da, domnule.

Holly se întoarse către echipa tehnică.

– L-aţi auzit pe comandant. Să-i dăm drumul. Soarele trebuie să răsară peste cîteva ore. Vreau să fim în subteran pînă atunci.

Tehnicienii se asigurară că electrozii sînt bine fixaţi. Apoi despăturiră trei măşti.

– O să fac eu asta, zise Holly luînd măştile.

Trecu elasticul peste coada lui Juliet.

– Vrei să-ţi spun ceva? Meseria de bodyguard este prea dură. Iar tu ai prea mult suflet ca să te implici în ea.

Juliet dădu încet din cap.

– O să încerc să nu uit asta.

Holly îi puse masca delicat.

– O să fiu cu ochii pe tine.

Juliet zîmbi.

– Ne vedem în vise.

Holly apăsă un buton al măştii şi o combinaţie de lumini hipnotice şi sedative o toropi pe Juliet în mai puţin de cinci minute.

Urma Butler. Echipa tehnică mai adăugă o bucată de elastic pentru ca masca să-i poată pătrunde pe capul său ras.

– Ai grijă ca Foaly să n-o ia razna cu ştergerea asta a memoriilor, zise bodyguardul. Nu vreau să mă trezesc cu patruzeci de ani lipsă prin cap.

– Nu-ţi face griji, îl linişti Holly. Foaly, în general, ştie ce face.

– Bine. Şi ţine minte: dacă Poporul va avea vreodată nevoie de ajutor, eu sînt disponibil.

Holly apăsă butonul.

– O să ţin minte, şopti ea.

Artemis era ultimul. Aşa hipnotizat cum era părea aproape împăcat. Pentru prima dată, fruntea lui nu era brăzdată de nici un fel de încreţituri. Şi dacă Holly nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut să-l ia drept un puşti obişnuit de treisprezece ani.

Holly se întoarse spre Foaly.

– Eşti sigur că facem bine?

Centaurul ridică din umeri.

– N-avem altă soluţie. Ordinele sînt ordine.

Holly îi puse masca lui Artemis şi apăsă butonul. După cîteva secunde adolescentul alunecă

în scaun. În cîteva secunde, texte în limba gnomică apărură pe ecranul din spatele lui. Pe vremea dinastiei Frond, textele erau scrise în spirală, dar această formă de citire provoca dureri de cap majorității elfilor.

– Începe ştergerea, ordonă Foaly. Dar păstrează o copie. Într-o zi, cînd o să am timp, o să aflu de ce este tipul ăsta atît de deosebit.

Holly urmări cum viaţa lui Artemis apărea scrisă în caractere verzi pe ecran.

– Nu mi se pare că procedăm corect, zise ea. Dacă ne-a descoperit o dată o va mai face şi a doua oară. Mai ales dacă va redeveni monstrul care-a fost.

Foaly tastă comenzile într-o tastatură aerodinamică.

– Poate. Dar data viitoare vom fi pregătiţi.

Holly oftă.

– Păcat! Aproape că ne împrieteniserăm.

Foaly fornăi.

– Da, sigur. De parcă te-ai putea împrieteni cu o viperă.

Holly îşi închise brusc vizorul căştii, ca să-şi acopere ochii.

– Ai dreptate. N-am fi putut fi niciodată prieteni. Conjunctura ne-a adus împreună. Nimic altceva.

Foaly o bătu pe umăr.

– Aşa te vreau. Urechile sus! Unde te duci?

– Spre Tara, îi răspunse ea. Vreau să zbor. Am nevoie de aer proaspăt.

– Dar nu ai permis de zbor, obiectă Foaly. Root o să-ţi ia insigna.

– Pentru ce? zise Holly întinzîndu-şi aripile. Se presupune că nici măcar nu sînt aici, ai uitat?

Şi se duse, zburînd leneş prin holul de la intrare. Ieşi pe uşă şi se avîntă în cerul nopţii. Pentru o secundă silueta ei fu luminată de luna plină, şi apoi dispăru, evaporîndu-se din raza de vizibilitate.

Foaly o privi cum pleacă. „Sensibile creaturi mai sînt şi elfii ăştia!“ În anumite privinţe erau cea mai proastă alegere pentru misiunile de recunoaştere. Judecau cu inima. Dar Root n-avea să o concedieze vreodată pe Holly, fiindcă era născută pentru meseria asta. Şi, la urma urmei, cine avea să mai salveze Poporul dacă Artemis i-ar mai fi găsit vreodată?

Mulch se afla în racheta spre casă plîngîndu-şi de milă. Încerca să stea pe scaun fără să-l atingă prea mult cu fundul. Cam greu.

Trebuie spus că situaţia nu era prea roz. După tot ce făcuse pentru cei din LEP, aceştia tot aveau de gînd să-l închidă cel puţin zece ani. Doar pentru că furase nişte lingouri de aur amărîte. Şi nu prea vedea vreo şansă de scăpare. Era înconjurat de oţel şi de lasere, şi aşa avea să rămînă pînă cînd ateriza

în Haven. După aceea, o excursie mică la poliţe, o audiere şi pac! înapoi într-o închisoare de maximă siguranţă pînă cînd barba lui avea să încărunţească. Ceea ce avea să se întîmple curînd, dacă era obligat să petreacă mai mult de cinci ani departe de tunelurile lui.

Dar mai exista totuşi speranţă. O rază mititică. Mulch se strădui să aştepte pînă cînd toată echipa tehnică îşi descărcă bagajele din navetă, apoi deschise degajat mîna stîngă şi îşi frecă fruntea cu degetul mare şi cel arătător. De fapt, nu făcea altceva decît să citească un bileţel ascuns în palmă. Cel pe care i-l strecurase Artemis atunci cînd îi strînsese mîna.

> Nu am terminat cu tine încă, Mulch Diggums.
>
> La întoarcere, spune-i avocatului tău să verifice data de pe mandatul original de percheziţie al grotei tale. După ce vei fi eliberat, încearcă să te ţii departe de belele vreo cîţiva ani. Apoi adu-mi medalionul înapoi. Împreună vom fi de neoprit.
>
> Prietenul şi binefăcătorul tău,
> Artemis Fowl Junior

Mulch mototoli bileţelul. Apoi îşi duse mîna la gură şi îl înghiţi. Măselele piticului distruseră rapid orice dovadă.

Mulch inspiră adînc. Nu era încă momentul să sărbătorească printr-un cocktail de viermi. O revizuire a dosarului său putea să dureze cîteva zile sau chiar ani. Dar mai era o speranţă.

Piticul strînse în mînă medalionul de la Artemis. Împreună vor fi de neoprit.

EPILOG

JURNALUL LUI ARTEMIS FOWL, CD-UL 1. CODAT.

M-am hotărît să ţin un jurnal. De fapt, sînt surprins că e prima dată cînd mă gîndesc la aşa ceva. O inteligenţă ca a mea trebuie conservată, astfel încît generaţiile viitoare ale familiei Fowl să poată profita de ideile mele strălucite.

Desigur, trebuie să am mare grijă cu un asemenea document. Pe cît de valoros va fi pentru urmaşii mei, pe-atît de valoros se poate dovedi şi pentru cei care încercă mereu să adune dovezi împotriva mea.

Mai mult de-atît, este foarte important să ţin jurnalul ăsta departe de tatăl meu. S-a schimbat foarte mult de cînd a evadat din Rusia. A devenit obsedat de altruism şi eroism. Concepte abstracte. După cîte ştiu eu, altruismul şi eroismul nu sînt acceptate la nici o bancă importantă. Averea familiei se află în mîinile mele şi o s-o păstrez aşa cum am făcut-o dintotdeaua: prin stratageme ingenioase. Majoritatea acestor

stratageme sînt ilegale. Cele mai bune dintre ele întotdeauna sînt aşa. Adevăratul profit se află în zonele de dincolo de lege.

M-am hotărît, totuşi, din respect pentru valorile părinţilor mei, să-mi schimb criteriile de alegere a victimelor. Se pare că ar fi fost mult mai bine pentru ecologia mondială, dacă anumite corporaţii globale ar fi dat faliment. Aşa că le-am ajutat. Nu sînt delicte lipsite de victime, dar să spunem doar că sînt genul de victime cărora nimeni nu le va simţi lipsa. Asta nu înseamnă că m-am prostit şi am devenit un Robin Hood al zilelor noastre – departe de mine gîndul ăsta! Am de gînd să culeg beneficii substanţiale de pe urma delictelor mele.

Tata nu este singurul care s-a schimbat. Butler aproape că a îmbătrînit peste noapte. Înfăţişarea lui este neschimbată, dar mişcările îi sînt din ce în ce mai greoaie, oricît ar încerca să ascundă asta. Dar n-o să-l înlocuiesc. A fost un angajat devotat, iar părerea lui în materie de strategii este inestimabilă. Poate că Juliet mă va însoţi atunci cînd va fi nevoie de protecţie, deşi susţine că genul ăsta de viaţă nu-i de ea. Săptămîna viitoare va pleca în Statele Unite ca să dea un concurs pentru o echipă de lupte. Se pare că şi-a ales ca nume de scenă Prinţesa Jade. Nu pot decît să sper că va pica la concurs. Deşi, mă îndoiesc. În definitiv, face parte din familia Butler!

Desigur, am cîteva afaceri în plan, în care nu mă pot aventura fără ajutorul unui bodyguard. În ultimii ani m-am folosit de un produs software inventat de mine ca să transfer bani din diferite conturi în contul meu. Acest produs va trebui îmbunătăţit pentru a face faţă celor care încercă să ne dea de urmă. Versiunea 2.0 va putea fi folosită peste şase luni. Şi apoi, am un talent deosebit de a falsifica opere de artă. În trecut îi preferam pe impresionişti, dar acum, din nu ştiu ce motiv, sînt atras de temele fantastice, precum acele creaturi ale lui Pascal Hervé în seria *Magical World*. Dar proiectele astea trebuie suspendate temporar, pentru că tocmai am descoperit azi că sînt victima unei conspiraţii.

Ziua a început în mod ciudat. Cînd m-am trezit, am avut o senzaţie de slăbiciune. Pentru o clipă m-am simţit mulţumit. Visurile mele de avere erau uitate. Aşa ceva nu mi s-a mai întîmplat pînă acum. Poate că această senzaţie a rezultat în urma vreunui vis fantastic sau poate că noua atitudine pozitivă a tatălui meu este molipsitoare. Trebuie să fiu atent ca pe viitor să evit asemenea căderi. Nu e momentul să clachez acum, cînd tata se află într-o astfel de stare de spirit. Trebuie să mă menţin pe drumul cel drept. Delictele reprezintă salvarea familiei Fowl. *Aurum potestas est.*

Cîteva minute mai tîrziu, misterul era şi mai mare. În timp ce mă spălam pe faţă deasupra chiuvetei, mi-au căzut din ochi două obiecte minuscule. La o cercetare mai atentă în laborator am descoperit că sînt nişte lentile de contact semioxidabile. Şi nu doar atît, dar în spatele lor se afla o foiţă de oglindă. Foarte ingenios. Fără îndoială, opera unui adevărat artizan. Dar care este scopul lor? Pare ciudat, dar chiar dacă nu ştiu cum au ajuns lentilele în ochii mei, am într-un fel impresia că răspunsul se află chiar în creierul meu. Latent.

Imaginaţi-vă cît de surprins am fost cînd Butler şi Juliet au descoperit şi ei nişte lentile asemănătoare. Lentilele acestea sînt atît de ingenioase, încît ar fi putut fi chiar opera mea. Adversarul acesta misterios nu trebuie subestimat.

O să-i dau de urmă vinovatului. Nici un indiciu nu va rămîne necercetat. Butler are o cunoştinţă în Limerick. Un expert în chestii optice. Poate că va recunoaşte lucrătura intrusului nostru. Butler se îndreaptă într-acolo chiar acum, în timp ce scriu.

Şi astfel, începe un nou capitol din viaţa lui Artemis Fowl Junior. Peste cîteva zile, tata se va întoarce cu noua sa conştiinţă. Mai mult ca sigur că voi fi trimis la o şcoală cu internat, unde nu voi avea acces decît într-un centru patetic de calculatoare şi într-un laborator şi mai patetic.

Greutăţi copleşitoare, aţi putea crede. O persoană obişnuită ar trage obloanele şi s-ar ascunde. Dar eu nu sînt o persoană obişnuită. Sînt Artemis Fowl, ultimul din dinastia Fowl a delictelor, şi nu voi fi întors din drum. Îl voi găsi pe cel care a pus acele lentile şi va plăti pentru asta. Şi, după ce voi scăpa de această pacoste, planurile mele vor continua nestingherite. O să dezlănţui un val de delicte, cum nu s-a mai văzut. Lumea îşi va aminti de numele lui Artemis Fowl.

În seria

ARTEMIS FOWL

de EOIN COLFER

a apărut:

Artemis Fowl

Artemis Fowl. Incidentul din Arctica

va apărea:

Capcana

Artemis este mîndrul posesor
al unei mașinării care face și
cel mai performant computer
să pară un abac. Ingenioasa găselniță
funcționează nu doar ca un computer,
DVD-player, televizor etc.,
ci detectează orice tip de transmisie,
fiindcă se poate conecta la sateliții
artificiali care orbitează în jurul
Pămîntului și-i poate comanda.
Ei bine, ați ghicit: este vorba despre
tehnologie LEPrecon de ultimă
generație. Iar lucrurile pe care
un adolescent genial precum Artemis
le poate obține cu acest mecanism
nu cunosc limite.

rao
international
publishing
company

ISBN (10) 973-576-774-0
ISBN (13) 978-973-576-774-7
9 789735 767747
www.rao.ro
www.raobooks.com